horia tecuceanu

GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU

Horia Tecuceanu

Greșeala căpitanului Apostolescu

NOTA: Cu unele excepții – schimbarea identității unor personaje –, intriga acestei lucrări se bazează pe fapte autentice.

Mulțumesc tovarășilor Octavian Pop *și* Alexandru Ciubotaru *pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărți*

Autorul

Sibiu, 26 octombrie 1967

Capitolul I
Descoperirea

Apostolescu se învârtea nerăbdător în biroul Inspectoratului de miliție Sibiu și din când în când se oprea pentru a-și privi ceasul de la mână, ca și cum de acesta ar fi depins cele două zile pe care le mai avea de stat în oraș.

Când, în urmă cu aproape o lună de zile, a fost trimis să țină locul șefului de serviciu, plecat la un curs de specializare, nu și-a închipuit că timpul se va scurge atât de greu în Sibiu, un oraș mult prea liniștit, în comparație cu tumultul și agitația Capitalei, în care mereu apăreau evenimente majore. E adevărat că nu se stătea cu mâinile-n sân, totuși un caz mai interesant, capabil să-i suscite interesul, încă nu se ivise și, în consecință, avea impresia că ultimele zile dinaintea plecării nu mai luau sfârșit.

Se decise să bea o cafea și se apropie de telefon pentru a o comanda la bufet, dar nu mai avu când să ridice receptorul, deoarece aparatul sună.

Ascultă comunicarea ofițerului de serviciu, își notă o adresă pe carnet și părăsi biroul.

*

În mașină se aflau, în afară de Apostolescu și de șofer, căpitanul Bogdănescu din serviciul judiciar al orașului și locotenentul major Vasiliu de la serviciul criminalistic.

Imobilul în fața căruia opriră era așezat pe colț la intersecția cu strada Jiului. Era o clădire masivă, cu un etaj. Intrarea în curtea imobilului se făcea prin strada Școala de Înot, printr-o poartă cu zăbrele de fier.

În fața porții un bărbat, ca la 45 de ani, foarte surescitat, se oferi să le arate apartamentul în care se bănuia că a fost comis un omor.

Pătrunseră în curte, se îndreptară spre partea stângă a clădirii și se opriră în fața ușii primului apartament de la parter. Era o ușă din lemn masiv, vopsită în verde. În partea stângă, la înălțimea primei treimi, se afla o tăietură orizontală, având deasupra mențiunea „Poșta".

Apostolescu scutură ușa, apoi, văzând că este închisă pe dinăuntru, se îndreptă spre fereastra din dreapta, încercând să privească interiorul, dar trebui să renunțe din cauza unei perdelițe din pânză groasă.

— Cine sunt locatarii? se adresă Apostolescu bărbatului care îi întâmpinase.

— Doi oameni bătrâni… soții Iakocs.

— Și ce vă face să credeți că în locuință s-a comis un omor?

— N-au mai fost văzuți de câteva săptămâni și… și

apoi mirosul – adăugă el.

— Trebuie deschisă ușa! ceru Apostolescu însoțitorilor săi. Vasiliu se grăbi să-și deschidă valiza pe care o ținea în mână și să scoată afară o legătură cu chei și șperacle.

După câteva încercări ușa fu deschisă.

În spatele ușii pe care o descuiaseră se mai afla o a doua cu geamuri, deschisă spre interior. Spațiul dintre cele două uși era pardosit cu un număr mare de ziare și scrisori.

Fără să le acorde atenție, Apostolescu păși peste ele și intră într-un antreu, pătrat, cu laturile de aproximativ un metru și jumătate. Fiecare dintre ceilalți trei pereți fiind prevăzuți cu câte o ușă.

Deschise ușa din dreapta și, fără să între, privi încăperea. Pe peretele din dreapta se vedea un dulap pentru haine, cu ușile deschise și conținutul răvășit, iar în continuare fereastra prin care încercase mai înainte să privească interiorul camerei.

Pe peretele din față, începând de la colțul ferestrei, se aflau o chiuvetă metalică și un bufet de bucătărie.

Lângă peretele din stânga văzu un pat îngust acoperit cu un cearceaf din pânză, care la capătul dinspre ușă, era mototolit și mânjit de sânge.

În prelungirea peretelui se vedeau o mașină de gătit, având pe plită un ceainic și în continuare o ușă din lemn

masiv, vopsită în verde.

În mijlocul camerei, între patru scaune se află o masă acoperită cu învelitoare de nylon, pe care erau două farfurii. Într-una se află un măr și în cealaltă doi ciorchini de struguri, cu boabele ușor stafidite, iar alături un pahar.

Apostolescu, înfășurându-și mâna într-o batistă, apăsă pe clanța ușii vopsite în verde. În fața sa apăru o încăpere mică, ai cărei pereți erau căptușiți cu rafturi încărcate cu sticle, borcane și pungi cu alimente.

Când își lăsă privirile spre podea, văzu corpul unui bărbat cu fața în sus, puțin răsturnat pe partea dreaptă și având mâinile și picioarele îndoite. Gâtul și pieptul îi erau acoperite cu sânge uscat.

Anchetatorul privi capul chel al bărbatului de pe podea, apoi se întoarse spre cei doi ofițeri care contemplau spectacolul peste umerii lui.

— Dumneata fotografiază! spuse ofițerului de la serviciul criminalistic. Iar dumneata hai cu mine! se adresă el căpitanului.

Când reveni în antreu privi o fracțiune de secundă chipul înspăimântat al vecinului care îi anunțase, apoi se întoarse și porni spre ușa opusă celei care dădea în curte.

Mai înainte de a pune mâna pe clanța acesteia văzu un zăvor mare care o bloca și auzi în spatele lui vocea

martorului:

— Acolo este baia, dar familia Iakocs nu are acces la ea…

— Dacă nu vă deranjăm prea mult, vă rugăm să mai dați un telefon și să cereți, în numele nostru, să trimită un procuror și un medic legist – spuse Apostolescu întorcându-se spre martor.

În timp ce acesta dădu aprobator din cap și se grăbi să iasă în curte, Apostolescu se duse spre ultima ușă a vestibulului; folosindu-se din nou de batistă, apăsă clanța și împinse ușa.

Mai întâi, făcu instinctiv o mișcare de recul, apoi, astupându-și nasul și gura cu batista, pătrunse în încăpere și se îndreptă fulgerător spre cele două ferestre care dădeau spre stradă.

— Să ieșim puțin… până se primenește aerul din cameră – spuse Apostolescu colegului său.

După ce inspirară de câteva ori cu aviditate, își aprinseră țigările, probabil cu speranța că vor reuși să anihileze mirosul ce părea că li s-a îmbibat și în haine.

Stăteau o vreme față în față, fără ca vreunul dintre ei să găsească resursele necesare pentru a începe o conversație. Apostolescu își privi cu silă țigara, fumată pe jumătate, și o aruncă, cu scârbă, departe de el.

— Hai înapoi! se decise el, îndreptându-se din nou spre camera pe care abia o părăsiseră.

Se opri în pragul ușii și începu să privească dezordinea și răvășeala care domneau în încăpere.

Pe o masă mare, situată în mijlocul camerei, se aflau, claie peste grămadă: sertare de la dulapuri, cutii metalice, clasoare de timbre, albume cu fotografii, caiete cu însemnări, chitanțe. În dreptul ușii, lângă perete, un dulap de lemn cu ușile deschise. Interiorul acestuia conținea cărți vechi, clasoare de timbre și cutii metalice; parte din ele erau răsturnate, iar altele se aflau aruncate pe dușumea, în fața dulapului.

Lângă peretele din dreapta se afla un alt dulap de lemn cu haine răvășite și aruncate pe jos. În continuare se vedeau un scrin cu sertarele lipsă și, după acesta, un alt dulap cu haine răscolite și aruncate la întâmplare pe dușumea. În față erau ferestrele deschise.

Perpendicular pe peretele din stânga se aflau două paturi din lemn, alăturate. Patul de lângă fereastră avea așternutul orânduit pentru culcare, fără a fi deranjat.

Pe patul dinspre ușă, sub o plapumă din mătase roz, se distingea conturul unui trup omenesc.

Apropiindu-se de pat, Apostolescu își dădu seama, după păr, că victima este o femeie. Chipul ei intrase în descompunere.

— Vă rog să vedeți dacă Vasiliu a terminat cu fotografierea celeilalte victime – spuse Apostolescu, cu o voce vlăguită.

— Am terminat fotografierea, tovarășe căpitan.

— În regulă. Dă-i drumul și aici – spuse Apostolescu plecând spre fereastră, pentru a-i face loc lui Vasiliu.

După ce specialistul făcu câteva fotografii, spuse:

— Mergem mai departe, tovarășe căpitan?

Apostolescu dădu din cap și, aplecându-se peste patul nederanjat, apucă marginile plăpumii care acoperea victima. După ce făcu același lucru și căpitanul Bogdănescu, din cealaltă parte a patului, ridicară plapuma și o așezară pe pardoseală.

Cadavrul era îmbrăcat într-o cămașă de noapte din pânză albă; mâinile îndepărtate de corp, iar genunchiul stâng înfășurat în câteva bucăți de pânză.

Pe cearceaf și pe pernă se observau pete mari, roșiatice.

Continuă fotografierea – spuse Apostolescu, ieșind spre vestibul cu intenția de a mai privi încă o dată cadavrul care zăcea în cămară.

Când zări din nou ziarele și corespondența care zăceau pe pragul celor două uși de la intrarea în apartament, renunță să mai intre în bucătărie și, ducându-se spre ele, începu să le cerceteze.

Fără să acorde prea multă atenție corespondenței și unor avize de plată pentru consumul de curent începu să privească ziarele. Erau 18, cu datele de publicare între 6 și 26 octombrie a.c.

Tocmai ridicase de jos două bilețele scrise cu mâna și trei flori ofilite, când auzi în spatele lui zgomot de pași.

Uitându-se spre curte, văzu doi bărbați, în compania martorului pe care-l trimisese să dea telefon, venind spre el.

Cel mai înalt dintre cei doi noi veniți, un bărbat voinic de aproximativ 50 de ani, întrebă:

— Știți cumva unde este căpitanul Bogdănescu?

Dintr-o singură privire, Apostolescu știu că bărbatul care vorbise era procurorul, deoarece celălalt, scund și dolofan, ținea în mână clasica trusă a medicilor legiști.

— Sunt căpitanul Nicu Apostolescu din Brigada omucideri – se prezintă el.

— Procurorul Gavrilă Georgescu – spuse noul venit strângând mâna anchetatorului, apoi, arătând spre însoțitorul lui continuă:

— Dânsul este medicul legist Ivănescu.

În timp ce se făceau prezentările își făcu apariția și căpitanul Bogdănescu.

— Mai înainte de a vă întreba ce s-a petrecut aici – se adresă procurorul lui Apostolescu, – vreau să vă cer o lămurire… De obicei I.G.M.-ul își face apariția numai în cazurile grele, în care elucidarea întârzie, nicidecum la începutul unei anchete…?

— Într-adevăr, așa se petrec lucrurile de obicei… Când nu intervine hazardul! apoi continuă în timp ce-i

conducea spre bucătărie: Nu există nicio îndoială că avem de-a face cu un dublu asasinat. Acesta este bărbatul, zise, arătând cadavrul din cămară.

— Da, așa-i, moartea se datorește unei violentări – comentă medicul, arătând mai întâi gâtul victimei, apoi petele de sânge care stropiseră peretele.

— Dumnezeule… de când o fi zăcând femeia asta aici?! exclamă procurorul privind îngrozit chipul victimei.

— La întrebarea asta ar trebui să ne răspundă tovarășul Ivănescu – spuse Apostolescu privind spre medicul legist.

— Bineînțeles că o să încerc… dar, nu va fi prea ușor – răspunse acesta clătinându-și capul cu scepticism.

În sfârșit, procurorul reuși să-și întoarcă privirea de la cadavrul din pat și spuse:

— Doctore, te rog să preiei cadavrele și în cel mai scurt timp să ne dai răspunsurile clasice pentru cazurile de omucidere.

— Vă rog să faceți tot ce-i posibil pentru prezervarea impresiunilor digitale ale victimelor – ceru și Apostolescu.

În timp ce medicul dădu din cap cu înțelegere și se apropie de cadavrul femeii, procurorul îi făcu semn lui Apostolescu să vină după el.

Mai înainte însă de a ieși din locuință, Apostolescu i

se adresă lui Vasiliu:

— Încearcă să prelevezi cât mai multe amprente digitale, în special cele care se află pe paharul și farfuriile de pe masa din bucătărie.

Când procurorul ieși în curte, însoțit de Apostolescu și de Bogdănescu, se adresă primului:

— Ce părere v-ați format despre acest caz?

— Ținând seama de ziua din care victimele n-au mai ridicat ziarele din ușă, putem presupune că dublul asasinat a fost comis înaintea zilei de 6 octombrie, adică de aproximativ trei săptămâni. În ceea ce privește mobilul, luând în considerare dezordinea care domnește pretutindeni, s-ar părea că avem de-a face cu un jaf. Cam atât rezultă la prima vedere – spuse Apostolescu ridicând din umeri.

— Intenționați să preluați conducerea acestui caz? întrebă plin de speranță procurorul.

— Nu pot să mă angajez până n-am asentimentul șefilor mei…

— Doriți să discut eu cu dânșii?… se oferi procurorul.

— A, nu! Nu-i cazul – răspunse zâmbind Apostolescu. Tot ceea ce vă rog este să mă duceți cu mașina dumneavoastră până la inspectorat, pentru a putea raporta faptele constatate.

În timp ce se urca în mașina procurorului, Apostolescu îl rugă pe căpitanul Bogdănescu să culeagă

date pentru stabilirea personalității victimelor și, în măsura posibilităților, o listă a persoanelor care îi vizitau.

Capitolul II
Primele cercetări

La ora unu după-amiază, Apostolescu obținu legătura cu șeful Direcției judiciare.

— Tovarășe colonel, în localitate s-a descoperit un caz interesant de dublu asasinat și vă rog să fiți de acord să preiau eu ancheta…

— Mă, ia lasă-te de chestii de-astea! Ce, crezi că oamenii din Sibiu nu-s în stare să-și rezolve și singuri problemele? îl repezi colonelul. Peste două zile să te prezinți în biroul meu!

— S-ar părea că e un caz deosebit de dificil… – insistă Apostolescu.

— …Până la rezolvare, toate cazurile sunt dificile! îl întrerupse Alexandrescu. Despre ce-i vorba?

Atât aștepta și Apostolescu. Raportă pe scurt particularitățile cazului.

— Spui că victimele au fost descoperite la trei săptămâni de la omorârea lor…? spuse șeful gânditor.

— Întocmai, tovarășe colonel.

— Într-adevăr, nu-i un caz prea simplu… După atâta

timp, urmele sunt al naibii de răcite. Bine, sunt de acord! Preia conducerea investigațiilor! Mai doriți ceva, tovarășe comandant? glumi Alexandrescu.

— Da, să fiți de acord să vină și locotenentul Simionescu aici…

— Aha! Nu poți trăi fără fratele tău siamez? De acord, am să ți-l trimit.

După ce termină convorbirea cu colonelul Alexandrescu, mai avu una cu Simionescu, pentru a-l ruga să treacă pe la el pe acasă și să-i aducă câteva lucruri de schimb.

*

— Cum a rămas, tovarășe căpitan, preluați ancheta? întrebă căpitanul Bogdănescu, când îl văzu intrând în locuința victimelor.

Apostolescu dădu afirmativ din cap și îl întrebă:

— Cadavrele au fost ridicate?

— Da, acum vreo jumătate de oră. Și vă raportez…

— Întrucât suntem colegi, nu-i cazul să fim prea ceremonioși… De altfel, după părerea mea, excesul de politețe conduce la o pierdere inutilă de timp, mai ales în profesia noastră – spuse zâmbind Apostolescu.

— De acord! îi întoarse zâmbetul Bogdănescu. În primul rând, am stabilit identitatea victimelor. Bărbatul care zăcea în cămară se numea Iakocs Geza, avea 78 de ani, era pensionar și se pare că a fost unul dintre cei mai

mari colecționari de mărci poștale din țara noastră. Femeia din dormitor era soția lui și avea 80 de ani. Menționez că, am găsit acest buton de cămașă pe pardoseala cămării, după ridicarea cadavrului de către serviciul medico-legal.

Apostolescu luă butonul în palmă și-l privi. Era din metal galben, iar rozeta, de mărimea unei monede de 25 de bani, avea în centru o piatră neagră și în jurul ei, spre extremități, semnele zodiacului. Tot butonul era scăldat în sânge uscat.

— Întrucât victimei nu-i lipseau butonii de la cămașă, insinuă Bogdănescu.

— …După toate probabilitățile, a fost pierdut de asasin în timpul comiterii omorului – completă Apostolescu. Ai început interogarea martorilor?

— Nu, am așteptat să se mai aerisească puțin casa. Vrei să facem audierea chiar aici sau la sediul miliției?

Apostolescu rămase un moment gânditor, apoi se decise:

— Cred că e mai bine la sediul miliției. Aici le vom face numai pe cele preliminare. Dar, spune-mi, s-au găsit amprente? întrebă el arătând paharul și farfuriile cu fructe de pe masa din bucătărie.

— Absolut nimic. Au fost șterse; de altfel ca și clanțele ușilor. S-ar părea că avem de-a face cu un criminal deosebit de precaut.

— Toți asasinii sunt precauți, șterg urmele, dar niciodată suficient.

Apoi, aplecându-se peste masă, își apropie nasul de pahar, pe fundul căruia se mai vedea încă o urmă ușoară de lichid roșu, și adulmecă.

— E vin – spuse Bogdănescu, care îi urmărise gestul.

— Când primim raportul medico-legal?

— Doctorul Ivănescu l-a promis pentru mâine dimineață.

— Bine. Hai să începem audierea vecinilor. Mai întâi cu cei care au baia comună cu victimele.

După ce Bogdănescu încuie ușa, cu o cheie găsită pe pervazul ferestrei din bucătărie, porniră către prima ușă ce urma după intrarea în locuința victimei.

De la prima ciocănitură în ușă, auziră o cheie răsucindu-se în broască și în prag apăru o femeie îmbrăcată modest, în vârstă de aproximativ 45 de ani.

declinându-și calitatea, anchetatorii fură poftiți într-o încăpere asemănătoare cu cea în care era instalat dormitorul victimelor.

— De când locuiți în această casă? întrebă Apostolescu după ce luară loc în jurul unei mese.

— M-am mutat aici acum vreo zece ani.

— Familia Iakocs locuia mai de mult?

— Nu, ei au venit aici prin schimb de locuință acum vreo cinci ani. De fapt, eu le-am aranjat schimbul de

locuință.

— Asta înseamnă că îi cunoașteți mai de mult. Nu?

— Eu mai puțin. Tatăl meu era prieten cu domnul Iakocs încă din tinerețe, de aceea le-am propus să se mute alături.

— Ce știți despre uciderea lor?

— N-am știut nimic până acum o oră, când mi-au povestit vecinii că au fost găsiți omorâți.

— Când i-ați văzut ultima oară?

— În ziua de 3 octombrie, pe la ora douăsprezece…

— Cum de rețineți atât de bine data și ora? o întrerupse Apostolescu.

— Pentru că în ziua aceea am avut un proces cu dânșii.

— Despre ce proces e vorba?

— Familia Iakocs m-a dat în judecată pentru că le-am interzis accesul la baie… Știți, eu am făcut niște reparații la baie și ei au refuzat să contribuie.

— Tribunalul s-a pronunțat asupra acestui litigiu?

— Da, le-a dat lor câștig de cauză – răspunse ea cu nemulțumire.

— Faptul că nu i-ați mai văzut în ultimul timp nu v-a părut curios?

— Nu, deoarece obișnuiau adesea să plece din localitate și lipseau câte două-trei săptămâni.

— Da' mirosul care venea din apartamentul lor nu v-

a atras atenția?

— Ba da, dar am crezut că miroase a gaze… De altfel, această problemă am discutat-o și cu domnul Emilescu… I-am spus că trebuie să anunțe pe cineva de la I.D.G.S., altfel o să sărim în aer cu toții. Dânsul, după ce a mirosit la ușă, a spus că e altceva. Ce s-a mai întâmplat nu știu, că am plecat de acasă…

— Familia Iakocs primea mulți vizitatori?

— Da, foarte mulți… mai ales din aceia care veneau să cumpere timbre.

— Ați putea să ne spuneți pe cine ați văzut venind la dânșii cu o zi sau două înainte și după procesul pe care l-ați avut?

Femeia începu să se gândească, apoi, părând că și-a amintit, relată:

— În ziua în care am avut procesul, am văzut un bărbat ieșind din curtea noastră și rămânând la poartă. Când am intrat în curte, m-a întrebat dacă nu știu unde este familia Iakocs. Eu i-am spus că nu știu, dar probabil că trebuie să sosească, și am intrat la mine în casă.

Peste vreo oră, când am ieșit din curte pentru a mă duce la o prietenă care stă tot pe strada noastră, domnul acela era tot la poartă și m-a întrebat dacă știu cumva de ce întârzie bătrânul Iakocs. Când, o oră sau două mai târziu, am plecat de la prietena mea, domnul acela era în fața casei… L-a văzut și doamna Petean, deoarece m-

a condus până în stradă.

— Cât era ora atunci?

— Cred că era aproape de patru.

— După aceea l-ați mai văzut?

— Da, pe la șapte seara m-am uitat afară, pe fereastra care dă în stradă, și l-am văzut pe trotuar în fața mașinii lui…

— De unde știți că era mașina lui?

— Pentru că acum vreun an, când eram încă în relații bune cu familia Iakocs, mi l-au recomandat și mi-au spus că și dânsul este colecționar de timbre la Oradea.

— Din ziua aceea l-ați mai văzut venind pe aici?

— Nu, de altfel în săptămâna aceea am lucrat în schimbul doi. Numai în ziua procesului am stat acasă, pentru că m-am învoit de la serviciu.

— Vă rog să încercați să ne faceți o descriere a bărbatului de care ne-ați vorbit.

— Era un domn cu părul negru, cred că avea vreo 50 de ani și era înalt și voinic.

— Puteți să precizați ce fel de mașină avea?

— Nu, nu mă pricep la mașini… în tot cazul era una mică.

— Ce culoare?

— Nu-mi mai amintesc.

Anchetatorii mulțumiră martorei pentru relatare și ieșiră în curte.

*

La următorul apartament nu mai trebuiră să explice ce doresc, deoarece ușa fu deschisă de domnul Emilescu, persoana care anunțase miliția.

După ce fură poftiți să ia loc, Apostolescu începu chestionarea martorului.

— De când locuiți în această casă?

— Peste două luni se împlinesc patru ani…

— Erați în relații bune cu victimele?

— Da, erau doi oameni foarte cumsecade și liniștiți, dar cred că le era frică de hoți, deoarece țineau întotdeauna ușa încuiată, chiar și ziua, și nu deschideau până nu se uitau prin fereastra de la bucătărie, să vadă cine îi caută.

— Ați fost de multe ori la dânșii în casă?

— Da, de multe ori.

— Cu ce scop?

— Mă duceam să-mi plătesc cota de apă și gaze, deoarece domnul Iakocs se ocupa cu administrația imobilului. De aceea știu că erau oameni foarte primitori, mai ales domnul Iakocs, care avea o adevărată plăcere să-mi arate cataloagele sale cu timbre.

— Sunteți și dumneavoastră colecționar?

— Nu, deloc, dar nu puteam să-l refuz dacă asta-i era plăcerea…

— Când i-ați văzut ultima oară?

— Cu o zi înaintea procesului, de atunci nu i-am mai văzut.

— Nu vi s-a părut suspectă această dispariție?

— Am crezut că au plecat în vreo excursie; n-ar fi fost pentru prima oară când plecau să colinde munții.

— În ce împrejurări ați ajuns la concluzia că trebuie să chemați miliția?

— Păi, azi dimineață, pe când revizuiam motorul mașinii mele, doamna Catrinescu a venit la mine și mi-a spus că ar fi bine dacă aș da un telefon la I.D.G.S., deoarece se simte miros de gaze de la familia Iakocs. Ca să scap, i-am promis că am să dau un telefon. După ce dânsa a plecat, mi-am văzut de treabă pe lângă mașină, dar când să plec mi-am reamintit de ce mi-a spus și m-am apropiat de ușă și am mirosit la cutia cu scrisori.

Mi-am dat seama că nu miroase a gaze, ci mai degrabă a…

În acel moment trecea prin curte și vecinul nostru, domnul doctor Blănaru, care, după ce s-a apropiat și dânsul de ușă, mi-a confirmat că din casă vine un miros de cadavru.

Am încercat să ne uităm înăuntru, dar n-am putut zări nimic și ne-am hotărât să vă chemăm.

— Ce știți despre persoanele care-i vizitau?

— Nu pot să vă spun decât că veneau diferite persoane, dar nu știu cine erau.

— Ați putea să ne descrieți persoanele care au vizitat victimele în ultimele zile dinaintea dispariției lor?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun nimic – zise el, ridicând cu regret din umeri. În săptămâna în care a avut loc procesul cu doamna Catrinescu, am venit acasă târziu, după ora zece, deoarece de la serviciu mă duceam direct la garajul unde-mi lăsasem mașina pentru o revizie generală.

— Locuiți singur?

— Da, sunt burlac.

Anchetatorii mulțumiră și se retraseră.

*

Următoarea vizită fu făcută familiei doctorului Blănaru, care relată motivele ce l-au determinat, atât pe el cât și pe domnul Emilescu, să anunțe miliția.

Mai arătă că într-o după-amiază, pe la sfârșitul lunii septembrie, făcând o vizită în casa victimelor, domnul Iakocs i-a prezentat un bărbat care stătea la masă și examina un catalog cu mărci poștale.

— În ce cameră l-ați văzut, în dormitor sau în bucătărie? întrebă Apostolescu.

— În bucătărie, acolo primea de obicei domnul Iakocs musafirii.

— Ați făcut cunoștință cu acel domn?

— Da, domnul Iakocs mi l-a recomandat ca inginer, dar persoana respectivă nu și-a spus numele; mi-a

strâns mâna și a continuat să examineze albumul.

— Era de față și soția lui Iakocs?

— Da. Îmi amintesc că stătea întinsă pe pat și se plângea că are o criză de artrită la un genunchi.

— Vă mai amintiți ce discuta Iakocs cu musafirul lui?

— Da… Adică nu știu… Când am văzut că este ocupat, m-am grăbit să plec pentru a nu-l incomoda. În orice caz, cât am stat eu acolo domnul acela n-a scos niciun cuvânt.

— Puteți să ne faceți o descriere a acestuia?

— Era un bărbat înalt, la 35–40 de ani, părul lins, castaniu. Avea tenul bronzat și purta un costum elegant din stofă maro.

— L-ați mai văzut și ulterior?

— Nu, atunci l-am văzut pentru prima și ultima dată.

— Dacă l-ați mai vedea, ați putea să-l recunoașteți?

— Cred că da, răspunse doctorul ezitând.

— Bine, vă mulțumesc. Acum a venit rândul dumneavoastră, doamnă, – se adresă Apostolescu soției medicului, care asista la discuție.

— Ce știți despre familia Iakocs?

— Deosebit de ce v-a spus soțul meu, aș putea să mai precizez că rar am mai întâlnit doi soți care să se înțeleagă atât de bine… Știți, dacă expresia nu-i deplasată pentru doi oameni atât de bătrâni, se poate spune că trăiau ca doi porumbei…

— Când ați văzut ultima oară victimele, doamnă?

— Cu vreo trei zile mai înainte de procesul pe care l-au avut cu doamna Catrinescu.

— În ce împrejurări?

— Eram în curte și întindeam niște rufe pe frânghie; cred că era ora unsprezece, când a apărut un domn care m-a întrebat unde locuiește familia Iakocs. După ce i-am indicat apartamentul respectiv și el a bătut în ușă, l-am văzut pe bătrân poftindu-l în casă.

— Mai înainte de a-i deschise ușa, l-a întrebat cum se numește?

— Da, bineînțeles, ca de obicei. În privința asta, era proverbial pentru frica lui de hoți… Abia acum îmi dau seama câtă dreptate a avut să se teamă…

— Adăugă ea cu compasiune.

— Când Iakocs a întrebat cine îl caută, vă mai amintiți ce-a răspuns acel domn?

— N-am putut să înțeleg. Cred că a vorbit ungurește sau nemțește.

— Vă rog să încercați să-l descrieți.

— Era un bărbat înalt, în vârstă de aproximativ 30 de ani, cu părul blond și ondulat. Îmi mai amintesc că era îmbrăcat cu o haină frumoasă din piele neagră. În orice caz, dacă l-aș mai vedea, aș putea să-l recunosc – asigură ea.

— Ați mai văzut și alte persoane, în afara celor

descrise, venind la familia Iakocs? întrebă Apostolescu, privind pe rând chipul celor doi soți.

Ambii negară, apoi soția doctorului se justifică:

— De altfel, cum ați putut remarca, intrarea în apartamentul nostru se face direct din stradă, așa că noi intram în curtea unde se află locuința familiei Iakocs mai mult întâmplător. Poate că n-ar fi rău, dacă doriți relații suplimentare, să discutați și cu Caty, femeia noastră de serviciu. Ea, stând acasă toată ziua și circulând pe scara de serviciu, la care se ajunge trecând prin curtea unde locuiește familia Iakocs, poate să vă spună mai multe decât noi.

— E acasă? Se poate vorbi cu ea?

— Când ați venit dumneavoastră era în bucătărie. Numai un moment, să vedem dacă n-a dispărut, spuse ea, părăsind sufrageria unde discutaseră până atunci.

— Într-adevăr, soția mea a avut o idee bună! comentă doctorul. Fără a neglija faptul că e deșteaptă, Caty mai e și curioasă nevoie-mare. Așa că…

Fu întrerupt de intrarea soției sale, în spatele căreia venea o fată, cu fața roșie și plină de pistrui.

Avea un păr blond și lung, prins în două codițe groase care îi atârnau pe piept.

Apostolescu îi privi un moment amuzat fusta lungă și înflorată, apoi zise pe un ton amical:

— Probabil că doamna Blănaru ți-a spus ce dorim de

la tine. Așa-i, Caty?

Fata, emoționată, dădu din cap afirmativ.

— Ia loc, Caty, și spune-mi din ce comună ești? o întrebă el pentru a o liniști.

— Sunt din Fetești – răspunse ea, luând loc pe scaunul oferit și ridicându-și ochii albaștri spre anchetator.

— În comună la tine trebuie să fie foarte multe fete… dacă se numește Fetești. Așa-i? glumi Apostolescu, pentru a-i înlătura și ultimele reticențe.

Fata râse.

— Ia spune-mi, Caty, când i-ai văzut ultima oară pe bătrânii Iakocs?

— Păi, cam a doua zi după procesul pe care l-au avut cu doamna Catrinescu.

— Ce făceau când i-ai văzut?

— Ce să facă? Stăteau în bucătărie la ei… Doamna gătea ceva și domnul se uita cu lupa la niște timbre.

— I-ai văzut pe fereastră?

— Nu, am fost la ei în casă.

— Cu ce ocazie? Te-au chemat ei?

— A, nu! M-am dus eu. Știți, când trebuia să spăl mașina lui domn' doctor, luam întotdeauna apă de la dânșii din bucătărie. Știți, doamna Iakocs era foarte bună.

— În ziua aceea, când ai fost la dânșii să iei apă, ați discutat ceva?

— Da, doamna mi-a povestit cum a fost la proces, apoi mi-a arătat niște tacâmuri frumoase, spunându-mi că au fost făcute acum o sută de ani. De asemenea, soțul dânsei m-a invitat în casă să-mi arate niște timbre rare… Dar nu m-am dus. N-aveam chef să-mi pierd timpul cu niște petice de hârtie și am plecat să spăl mașina.

— Ultima oară când i-ai văzut, a fost atunci când ai luat apă de la dânșii?

— Nu, i-am mai zărit o dată în seara aceea. Cred că era aproape de ora zece, când i-am văzut înapoindu-se din oraș și intrând în casă.

— Despre ce ați mai discutat în seara aceea?

— N-am mai stat de vorbă, deoarece eu eram ocupată să pun husa pe mașină.

— Deci ultima oară când i-ai văzut a fost în seara zilei de 4 octombrie, așa-i?

Fata confirmă cu convingere.

— Ce ne poți spune despre persoanele care veneau să-i viziteze?

— Io știu? Venea lume multă la dânșii… Și de prin Sibiu… și de prin alte părți… Chiar și din străinătate.

— Hai s-o luăm metodic – propuse plin de speranță Apostolescu, în timp ce-și întoarse capul spre căpitanul Bogdănescu spre a se asigura că își notează depoziția martorei. Dintre localnicii care-i vizitau pe cine cunoști?

— După nume nu cunosc decât pe domnii Erimescu

și Săndulescu, dar mai veneau și alții, la care nu le știu numele.

— Domnilor Erimescu și Săndulescu de unde le știi numele?

— Pentru că domnul Iakocs m-a trimis de câteva ori la dânșii cu diferite comisioane.

— Poți să ne dai adresele lor?

Fata făcu precizările cerute și căpitanul Bogdănescu se grăbi să și le noteze.

— De unde știi că primea vizitatori și din alte țări?

— Pentru că am văzut mașinile cu care veneau aceștia. De altfel și doamna Iakocs mi-a spus că soțul ei este bine cunoscut de adunătorii de timbre din străinătate…

— În primele zile ale lunii octombrie ai mai văzut venind străini la familia Iakocs?

— Da. În prima sau a doua zi după procesul cu doamna Catrinescu am văzut o mașină neagră.

— Știi ce marcă avea mașina?

— Nu, nu mă pricep la mașini.

— Dar cine a venit cu mașina ai văzut?

— Da, erau doi bărbați.

— Te rog să ne povestești în ce împrejurări i-ai văzut.

— După cum v-am spus, în prima sau a doua zi după proces, știu că era în jurul prânzului, am ieșit să scutur niște scoarțe pe balcon și am văzut doi bărbați în fața

ușii lor. Unul dintre ei m-a întrebat dacă soții Iakocs sunt acasă și le-am răspuns că nu știu. Peste vreo jumătate de oră, când am ieșit iarăși pe balcon, încă nu plecaseră.

— Poți să ne spui cum arătau?

— Da, unul dintre ei era brunet, foarte înalt și bine dezvoltat, ca un atlet. Avea părut creț și alb, purta ochelari de soare și cred că avea peste 50 de ani.

— Cum era îmbrăcat?

— Cu un costum de culoare închisă și sub braț ținea o servietă maro.

— Și celălalt?

— Era mai mic de statură și foarte gras. N-am putut să-i văd culoarea părului deoarece purta pălărie.

— Care dintre ei te-a întrebat despre familia Iakocs?

— Ala care era mai mic… și îmi amintesc că, după ce i-am răspuns că nu știu unde au plecat soții Iakocs, a mai spus: „…Numai de n-ar întârzia prea mult, pentru că trebuie să ne înapoiem la Arad”.

— Ce alți vizitatori ai mai văzut în primele zile ale lunii octombrie?

— L-am văzut pe domnul Iakocs poftind în casă un bărbat înalt și voinic…

— Când s-a întâmplat asta?

— În aceeași zi în care discutasem și cu ceilalți doi bărbați de care v-am spus. În orice caz, trebuie să fi fost

în jurul orei șase sau șapte după amiază, deoarece afară începuse să se întunece.

Apostolescu avu o scurtă ezitare, apoi îi ceru să facă descrierea îmbrăcămințiivizitatorului.

— Era îmbrăcat într-un costum gri și nu purta nici pălărie și nici trencicot.

— Cum arăta la față?

— Nu mai reținîn orice caz avea părut șaten și tuns scurt, așa ca boxerii… Acum, dacă mă gândesc bine, eu cred că l-am mai văzut pe domnul acela venind la familia Iakocs și cu câteva zile mai înainte…

— Ia încearcă să precizezi când anume l-ai mai văzut.

— Eu știu?… Poate cu vreo două zile mai înainte de proces. Dar să știți că sunt sigură… L-am văzut precis… îmi amintesc după statura și după costumul gri pe care-l purta.

— De ce după costum? Ți-a atras atenția ceva asupra lui?

— Da, era boțit și nu părea prea curat.

— Cam pe la ce oră l-ai văzut prima oară?

— Tot pe la șapte seara.

— Când l-ai zărit a doua oară, după proces, intrând la familia Iakocs, l-ai văzut cumva și când a plecat?

— Nu.

— Ai mai văzut și alte persoane venind la victime în zilele premergătoare dispariției acestora?

— Nu îmi amintesc.

— Bine, Caty. Până aici este în ordine. Acum vreau să ne lămurim asupra unui lucru. Te rog să precizezi la ce oră ai fost la familia Iakocs să iei apă pentru spălatul mașinii?

— După-amiază, cred că pe la ora cinci…

— Atunci fii atentă. Când i-ai văzut pe cei trei bărbați, în ziua când ai spălat mașina?

— Nu – se grăbi ea să precizeze – în ziua următoare…

— Perfect! spuse satisfăcut Apostolescu. Deci, dacă ai spălat mașina în ziua de 4 octombrie, asta ar însemna că pe cei trei bărbați i-ai văzut în ziua de 5 octombrie. Așa-i?

— S-ar putea… V-am spus că nu reține exact ce zile erau…

— Nu-i nimic. Pentru mine e suficient. Reține că l-ai văzut pe domnul Iakocs pentru ultima dată în ziua de 5 octombrie, în jurul orei șapte, primind un bărbat înalt și îmbrăcat cu un costum din stofă gri. Așa este?

După ce fata confirmă, Apostolescu și Bogdănescu mulțumiră și se retraseră.

Când coborâră în stradă era aproape de ora zece, și anchetatorii hotărâră să amâne investigațiile pe a doua zi.

Capitolul III
Stabilirea mobilului

— S-a primit raportul medico-legal? întrebă a doua zi Apostolescu, în timp ce dădea mâna cu căpitanul Bogdănescu în biroul acestuia.

— Adineauri am vorbit cu doctorul Ivănescu și îmi spunea că lucrurile merg foarte greu datorită descompunerii înaintate a cadavrelor. Speră totuși că spre prânz va putea să-și încheie concluziile. Ce dorești să facem până atunci?

Apostolescu ridică mai întâi din umeri, apoi spuse:

— Tot ce putem face, deocamdată, este să continuăm audierea persoanelor care au cunoscut victimele. De aceea vom merge la cele două persoane de care ne-a vorbit Caty.

*

Domnul Erimescu, un bărbat trecut de 60 de ani, declară că îl cunoaște pe Iakocs de peste 25 de ani și că, în virtutea preocupării lor comune pentru filatelie, se vizitau foarte des.

— Când v-ați văzut ultima dată?

— Acum vreo patru luni, cred că era prin iulie, când am fost la el acasă cu domnul Vlăduț, care de asemenea este filatelist. Cu această ocazie ne-a arătat toate albumele și colecțiile lui de timbre…

— Vă rog să mă iertați – îl întrerupse Apostolescu, admițând că v-am ruga să priviți colecțiile de timbre găsite în locuința victimei, credeți că ați putea să ne spuneți dacă lipsește ceva?

— Bineînțeles! exclamă el, parcă jignit de întrebarea ce i se pusese. Numai ageamiii nu știu cât de puține timbre valoroase sunt pe lume…

Apostolescu, zâmbind în sinea lui pentru epitetul de ageamiu, îl rugă să-i ajute să stabilească ce timbre au fost jefuite din casa victimelor. După ce martorul consimți, Apostolescu îl invită să vină la ora două după-amiază la locuința victimei.

*

Următorul drum al anchetatorilor a fost către cea de-a doua persoană indicată de Caty. Domnul Săndulescu, un bătrânel sfătos, trecut de 70 de ani, le declară că a fost prieten cu familia Iakocs mai bine de 50 de ani și că se vizitau foarte des, de multe ori chiar zilnic.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— La 3 octombrie, când a avut loc procesul cu vecina lor, am fost cu ei la tribunal în calitate de martor.

— După această dată nu v-ați mai văzut?

— Nu. Am fost la el în 5 octombrie, dar nu l-am găsit acasă. După această dată am trecut aproape zilnic, cam pe la vremea prânzului, și, negăsind pe nimeni, băgăm câte o floare în cutia de poștă ca să știe că l-am căutat.

— Puteți să-mi spuneți ce alte persoane îl mai frecventau?

— Știu că primea foarte mulți străini, în special din Austria și Germania, dar nu pot să vă dau niciun fel de relații asupra lor, pentru că nu i-am văzut. În ceea ce privește localnicii, cunosc pe mulți care-l vizitau.

Căpitanul Bogdănescu se grăbi să-și noteze numele și adresele a unsprezece persoane.

— Aveți vreo bănuială asupra celui care ar fi putut să-l ucidă pe prietenul dumneavoastră?

— Habar n-am – răspunse martorul ridicând din umeri.

— Sunteți și dumneavoastră filatelist?

— Nu, n-am această pasiune.

— Din câte știți, în afara colecțiilor de mărci poștale, mai avea și alte obiecte de valoare în casă?

— Da, avea niște obiecte vechi de artă bisericească de mare valoare.

— Domnule Săndulescu, întrucât se pare că dumneavoastră cunoașteți bine bunurile pe care le-a posedat Iakocs, o să vă rugăm să ne ajutați la stabilirea obiectelor ce au fost sustrase de criminal. Sunteți de acord?

— Bineînțeles, sunt la dispoziția dumneavoastră.

— În ordine! Vă așteptăm la ora două după-amiază la Iakocs acasă.

*

Prima persoană de pe lista alcătuită cu martorul Săndulescu era Schiopol. Acesta, deși era trecut de 70 de ani, avea încă o ținută bățoasă, de fost militar de carieră.

Deosebit de faptul că mai indică câteva persoane care-l vizitau pe Iakocs, nu putu furniza elemente noi pentru anchetă.

Când Apostolescu, plictisit de întrebările stereotipe pe care le punea și de răspunsurile aproape identice ale martorilor, trecu la întrebarea clasică: „Bănuiți pe cineva?", martorul răspunse:

— Bineînțeles! Asta trebuie să fie isprava doamnei Catrinescu.

— Ce vă face să credeți asta? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Pentru că Iakocs mi s-a plâns de comportarea vecinei încă de anul trecut. Mi-a spus că mereu îl amenința cu moartea, atât pe el cât și pe soția lui.

Mi-a arătat chiar un briceag mare pe care-l avea mereu pregătit pentru cazul în care i-ar fi atacat. De altfel, domnule comisar, în legătură cu această problemă, dacă nu veneați dumneavoastră astăzi la mine, mâine vă căutam eu… Iakocs mi-a spus că în cazul în care va fi găsit omorât, să anunț poliția că a fost asasinat de doamna Catrinescu.

*

Când Apostolescu și Bogdănescu ajunseră în stradă era două fără un sfert și renunțară la audierea persoanelor pe care le mai aveau pe listă, pentru a nu rata întâlnirea fixată cu Erimescu și Săndulescu.

Curând, apărură și cei doi martori pe care îi convocaseră.

Apoi, după cinci ore de verificare a obiectelor existente în casa familiei Iakocs, stabiliră, grosso modo, că din casă au fost furate: mai multe colecții cu timbre rare, printre care și cinci „cap de bour" de 40 și 80 de parale, niște colecții valoroase de cruciulițe și icoane sculptate pe lemn de cireș și trandafir și niște obiecte de aur (două ceasornice de aur, o pereche de cercei, mai multe inele și câteva decorații de pe vremea Mariei Thereza).

Datorită faptului că unul dintre cei doi martori a constatat și lipsa a două geamantane, anchetatorii ajunseră la concluzia că din casă s-au mai furat și alte obiecte, mai voluminoase.

— Și cam ce valoare credeți că au lucrurile furate? întrebă Apostolescu la sfârșitul verificării.

— După cum v-am spus, la timbre nu mă pricep. În ceea ce privește iconițele, Geza mi-a spus că valorează între 60 și 80 de mii de lei – spuse Săndulescu.

— Și timbrele sustrase…? zise anchetatorul, privindu-l întrebător pe Erimescu.

— Între 350 și 400 de mii de lei – aprecie filatelistul. Mai precizez că pe dosul timbrelor sale Iakocs avea scris un „I” cu cerneală.

Apostolescu, surprins de valoare, lăsă să-i scape un șuierat admirativ și se uită cu subînțeles la căpitanul Bogdănescu.

Mobilul dublului asasinat era prea clar pentru a mai comporta comentarii.

După plecarea martorilor, cei doi anchetatori făcură o vizită medicului legist Ivănescu, care, explicându-le greutățile pe care le întâmpină cu necropsia, promise că le va prezenta raportul său a doua zi dimineața.

Capitolul IV
Apostolescu explică cazul

Terminând cu rasul, Apostolescu își spălă obrazul de săpun și se șterse cu prosopul. Tocmai se pregătea să-și toarne în palmă câteva picături de „Tarr”, pentru a-și fricționa fața, când auzi în ușa camerei o ciocănitură discretă; atât de discretă încât Apostolescu avu pentru un moment impresia că o lovitură de tun i-a făcut ușa țăndări.

Surprins, dar mai ales înfuriat, se întoarse repede cu fața spre ceea ce credea că nu mai exista. Văzând ușa

deschisă până la perete și în cadrul ei un bărbat până în 30 de ani, care ținea locul portierei atât în înălțime cât și în lățime, își mușcă cu necaz buza inferioară, apoi, fără să spună ceva, se întoarse tacticos cu fața spre oglinda de deasupra lavoarului.

— Să-mi trăiască șefu'! spuse cu expansivitate noul venit, în timp ce arunca pe patul lui Apostolescu unul din cele două geamantane care i se bălăbăneau în prelungirea mâinilor.

Apostolescu își turnă tacticos apa de obraz în palmă și, fără să acorde vreo atenție nepoftitului, începu să-și fricționeze ușor fața.

— Hm… Ce manieră! Aleargă omu' – adică eu! – sute de kilometri pentru a-și ajuta un coleg…

— Superiorul – ținu să precizeze Apostolescu fără să-și întoarcă fața de la oglindă.

— …Mă rog, fie și superiorul, consimți el tolerant. Tu alergi – cum spuneam! – sute de kilometri pentru a-i veni în ajutor… adică pentru a-l scoate dintr-un bucluc în care s-a băgat singur, și el?! Ei bine, el te tratează ca și cum nici n-ai fi venit…

— De ce n-ai venit de ieri, așa cum ne-a fost vorba? întrebă Apostolescu, întorcându-se spre el și privindu-l cum stă tolănit în micul fotoliu al camerei.

— Să fiu al dracului dacă putui… Tocmai plecasem să-ți adun de acasă câteva lucruri de îmbrăcăminte –

spuse el arătând spre geamantanul pe care-l aruncase mai înainte pe pat –, și ce să vezi… Mi-au căzut în mânuțe doi derbedei care încercau să prăduiască un autoturism. N-am mai avut de ales… I-am umflat operativ și i-am dus la cea mai apropiată secție, unde, i-am convins să spună tot ce-au pe suflete. Sfârșitul a fost că, până dimineață, mai arestarăm încă o duzină de derbedei cu același profil profesional. Da' asta încă nu-i nimic, pentru că, odată cu arestarea derbedeilor, am confiscat și o grămadă de obiecte care aduceau al dracului de mult cu cele ce sunt lăsate de obicei prin autoturisme. Am dus atâtea haine de piele, balonsaide, umbrele și aparate de radio cu tranzistori la secția 8 încât au trebuit să elibereze un birou pentru a adăposti bazarul cules de mine. Să vezi ce-o să-și mai rupă pingelele ăia de la secție până i-o depista pe păgubași – zise el amuzat.

— Admit că această poveste ar putea să-ți explice întârzierea, dar, în niciun caz, nu justifică faptul cum ai bătut în ușă…

Locotenentul Simionescu ridică cu candoare din umeri.

— Ți-a spus portarul ce cameră ai?

— Da, lângă a șefului meu drag – spuse el, în timp ce deschise palma, unde se odihnea o cheie prinsă într-un inel de care atârna o fisă albă, pe care era înscris un

număr.

— Până termin de îmbrăcat, du-te și golește-ți geamantanul.

Câteva minute mai târziu, când Apostolescu își punea haina, Simionescu reapăru și se grăbi să întrebe:

— Șefu', de fapt despre ce-i vorba?

— Tu ți-ai băut cafeaua?

— Nu, de la gară am venit direct aici.

— În timp ce ne bem cafeaua la „Trandafirul roșu", am să-ți spun întreaga poveste.

*

Pe când își sorbeau filtrele și își savurau țigările, Apostolescu începu să povestească.

Profitând de faptul că Apostolescu face o pauză pentru a sorbi din cafea, Simionescu se grăbi să întrebe:

— Cum se explică totuși faptul că vecinii se sesizează atât de târziu de dispariția victimelor… și asta numai datorită mirosului?

— Martorii audiați declară că cei doi soți făceau în mod frecvent excursii de două-trei săptămâni prin țară.

— Unde anume?

— Nu știu, dar, poate, va trebui să aflăm… Mai ales că nu prea aveau vârsta cea mai recomandabilă pentru excursii…

— Cât?

— Aproximativ 80 de ani fiecare.

— Care este mobilul, jaful?

— Da… cam jumătate de milion de lei, în timbre poștale și obiecte de artă!

— Bravo! Asta lovitură, zise Simionescu.

S-a găsit cartea de vizită?

— Acolo unde în mod obligatoriu ar fi trebuit să găsim amprente, am constatat că au fost înlăturate.

— Bănuieli?

— Deosebit de declarația unui amic al victimelor care indică pe criminal în persoana unei vecine, nimic deosebit. Desigur că vom examina și acest aspect, deși noi știm câtă valoare au, de obicei, aceste informații! În ceea ce mă privește, cred că asasinul trebuie căutat în mediul celor care-l vizitau… adică printre filateliști. Am ajuns la această concluzie din două motive: primo, numai un filatelist putea să aibă cunoștință de valoarea timbrelor victimei; secundo, victimele, temându-se de hoți, stăteau tot timpul cu ușa încuiată și n-o deschideau decât persoanelor dezirabile!

— Asta înseamnă că cercul bănuiților este suficient de restrâns pentru a ne termina treaba în câteva zile…

— Nu fi atât de optimist. Din primele relații date de martori, victima era renumită în întreaga țară pentru colecțiile sale; în consecință, legăturile lui cu filateliștii nu se limitau la Sibiu, ci se ramificau-n toată țara. Și dacă ar fi numai atât, spuse cu tristețe Apostolescu –,

dar mai era vizitat adesea și de filateliști din străinătate…

— Într-adevăr, scârboasă treabă – admise Simionescu, mai puțin optimist ca înainte.

— Și, după tot acest talmeș-balmeș, mai există o problemă care, prevăd, ne va da multe amețeli…

Simionescu își pironi cu curiozitate ochii săi albaștri în cei ai șefului și așteptă urmarea.

— După gradul diferit de descompunere al victimelor, s-ar părea că femeia a fost ucisă cu cel puțin o săptămână înaintea soțului ei. Pricepi?

— Pricep, cum naiba să nu pricep! mârâi Simionescu indignat. Soțul își omoară nevasta și după o săptămână îi vine și lui rândul… Adică culmea… Jefuitorul are un rol justițiar!

— Cam așa ceva… Da', până primim raportul medico-legal, să lăsăm supozițiile!

— Când îl primim?

— Trebuia să ni-l dea de ieri… Să sperăm că o s-o facă azi! Până una-alta, mergem să vezi casa unde s-a petrecut drama. Domnișoară – se adresă el fetei care servea în cofetărie – vrem să plătim.

Capitolul V
Rezultatul necropsiei

După ce ajunseră la locuința victimelor, Apostolescu îi făcu cunoștință asistentului său cu căpitanul Bogdănescu, apoi îl plimbă prin casă pentru a-i arăta câmpul infracțional.

Jumătate de oră mai târziu, când reveniră în bucătăria apartamentului, unde Apostolescu stabilise cartierul general al anchetatorilor, sosi și medicul legist.

— Gata, doctore? se grăbi să întrebe Apostolescu după ce ultimul dădu mâna cu cei prezenți.

— Gata… sau aproape gata – se grăbi să rectifice doctorul, înmânându-i anchetatorului câteva foi dactilografiate.

Apostolescu luă raportul și începu să-l parcurgă cu atenție. Pe măsură ce întâlnea câte un pasaj pe care îl considera mai important, îl citea cu glas tare, pentru a-l face cunoscut și celorlalți doi anchetatori:

„Semnele de violență constatate la victima Geza Iakocs sunt: la frunte, în regiunea sprâncenei stângi, patru răni de formă ovală; în regiunea pectorală dreaptă, se găsesc alte trei răni contuze cu aspectul celor frontale…; la gât, de la dreapta spre stânga, se văd două răni tăiat-înjunghiate, cea mai profundă având 14 cm…

…După deschiderea toracelui, se constată fractura coastelor 2 și 3...

Apostolescu mai parcurse o pagină, apoi, ajungând la capitolul care se referea la cealaltă victimă, reluă:

„…În regiunea sprâncenei drepte, se remarcă prezența unui hematom provocat, probabil, cu pumnul gol… La gât, în dreapta laringelui, infiltrații caracteristice sugrumării… cornul drept hioidian este fracturat…”

În acel moment, Simionescu, care stătea pe patul din bucătărie alături de căpitanul Bogdănescu, făcu un gest de nerăbdare.

Apostolescu își ridică privirea întrebătoare spre el, apoi, înțelegând ce-l supără pe colaboratorul său, spuse:

— Doctore, poate ar fi mai bine dacă ne-ai vorbi dumneata despre constatările și concluziile la care ai ajuns… Raportul putem să-l citim și mai târziu, fără să te mai reținem aici…

— Da, cred că e mai bine – confirmă medicul. Ce doriți să vă spun?

— Când au decedat victimele?

— Datorită descoperirii târzii a cadavrelor, din punct de vedere medico-legal nu se poate preciza cu exactitate data morții. Ținându-se însă cont de datele de anchetă, se poate admite ca dată a morții, seara zilei de 5 octombrie 1967.

— Pentru ambele victime…? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Da – răspunse doctorul cu fermitate și continuă:

— În ceea ce privește moartea victimelor, aceasta s-a

produs în mod succesiv, întâi a fost ucis bărbatul și apoi femeia…

— Cum ai ajuns la această concluzie, doctore? îl întrerupse contrariat Apostolescu.

— În urma analizării stadiului de digestie al conținutului gastric. Conținutul gastric al ambelor victime era format din boabe de struguri, care, după stadiul lor diferit de digestie, indică că bărbatul a decedat la aproximativ două ore de la masa de seară, iar femeia la aproximativ trei ore. Asta nu înseamnă însă că decalajul în succesiunea faptelor a fost de o oră, deoarece trebuie ținut seama și de procesul de putrefacție mai avansat la cadavrul femeii, care putea să își exercite influența și asupra conținutului stomacal. De aceea, v-aș recomanda să considerați că decesul femeii a survenit la un interval de 15–20 de minute de cel al bărbatului ei.

— Bine, dar stadiul diferit de descompunere al cadavrelor…? insistă Apostolescu, nu tocmai convins de spusele doctorului.

— Gradul diferit de putrefacție, are altă explicație – precizează medicul. Cadavrul femeii a zăcut într-un pat și era acoperit până la gât cu o plapumă de lână; vremea călduroasă din perioada respectivă; soarele care pătrunde prin ferestrele camerei mai multe ore pe zi, precum și prezența unor muște care s-au înmulțit în

condiții prielnice au determinat un stadiu normal de putrefacție pentru intervalul de trei săptămâni. Apoi bărbatul a zăcut pe ciment, la o temperatură mai scăzută, în întuneric și în lipsa muștelor, care favorizează și accelerează procesul de descompunere.

În încăpere se așternu liniștea. Argumentarea medicului fusese mai mult decât convingătoare.

— Ce ne puteți spune despre cauzele decesului? întrebă Apostolescu, parcă mulțumit de faptul că spusele medicului înlăturase temerea lui că femeia fusese ucisă cu câteva zile înaintea soțului ei.

— La bătrân, decesul s-a produs datorită hemoragiei, interne și externe, cauzate de înjunghierea gâtului. La cealaltă victimă, decesul a fost cauzat de o asfixie mecanică provocată prin strangulare cu mâna.

— Puteți preciza numărul agresorilor?

— Da. Stabilind că moartea celor două victime a fost succesivă, nu simultană, și având în vedere natura leziunilor, consider că a existat un singur agresor…

În clipa aceea, Simionescu, simțind că poziția incomodă în care stătea pe pat i-a amorțit oasele, se ridică în picioare. Exact în momentul acela se auzi, dinspre pat, zgomotul provocat de căderea unui corp metalic pe pardoseală.

Simionescu, se lăsă în patru labe și privi sub pat. Apoi, tacticos, își scoase batista și, după ce o flutură cu două

degete pentru a o despături, își înfășură mâna în ea și întinse brațul sub pat.

După ce se ridică, puse pe masă obiectul lunguieț pe care-l înfășurase în batistă. Era un cuțit de masă, cu mânerul gros și lama lată, mânjită cu sânge uscat.

Deși nu mai exista niciun dubiu asupra proveniență sângelui, doctorul îl ridică de pe masă, tot cu ajutorul batistei, și îi examină atât vârful lamei cât și pe cel al mânerului, pe care erau gravate inițialele.

— Neîndoielnic, avem de-a face cu arma de care s-a folosit criminalul – spuse medicul, punând cuțitul pe masă. Vârful și dimensiunile ranei corespund cu cele două înjunghieri din gâtul victimei… În ceea ce privește cele patru răni, frontale și trei pectorale, provin de la tot atâtea lovituri aplicate probabil cu mânerul cuțitului. Desenul acestui mic buton terminal – continuă el, indicând cu degetul o proeminență la capătul mânerului – se afla imprimat în rănile de care v-am vorbit.

— Ce ne puteți spune despre raportul agresor-victimă? vru să știe Apostolescu.

— Victima a fost atacată în momentul când ieșea din cămară. Agresorul i-a aplicat mai întâi trei lovituri cu mânerul cuțitului în regiunea pectorală stângă; acestea se pare că au fost suficient de puternice pentru a o arunca pe podea. Apoi, agresorul s-a aruncat peste ea

cu genunchiul drept înainte; așa se explică fractura celor două coaste și, stând cu genunchiul drept pe pieptul acesteia, îi mai aplică încă patru lovituri cu mânerul cuțitului în regiunea sprâncenei stângi. Probabil că, urmare a acestor lovituri, victima a leșinat și agresorul a obținut un răgaz pentru a muta cuțitul din mâna dreaptă în cea stângă. Ținând cuțitul, de astă dată cu lama în jos, aplică cele două lovituri de înjunghiere în gâtul victimei. Acestea fiind loviturile care au cauzat moartea bătrânului – termină medicul.

— Faptul că loviturile principale, de înjunghiere, au fost date cu mâna stângă n-ar putea indica că asasinul este stângaci? întrebă căpitanul Bogdănescu.

— Nici într-un caz, deoarece primele lovituri, date cu mâna dreaptă, exclud această posibilitate. Explicația schimbării cuțitului dintr-o mână în cealaltă o găsim în poziția pe care o avea victima.

— Ce părere aveți despre butonul pe care l-am găsit sub cadavru, ar fi putut să fie smuls de victimă în timpul agresiunii la care era supusă?

— Îmi pare rău, dar e greu de răspuns la această întrebare – zise medicul gânditor. În mod normal, dacă butonul ar fi fost smuls de către victimă, l-ar fi ținut în mână… Întotdeauna am remarcat că oamenii care au decedat prin violență au avut tendința de a strânge pumnul cu care au reușit să apuce un obiect. Bineînțeles

că nerespectarea acestei reguli nu exclude, totuși, posibilitatea ca victima să fi smuls agresorului butonul și să-i fi dat drumul, cu scopul de a-și păstra mâna liberă pentru a se putea apăra mai bine… E o întrebare la care nu se poate da un răspuns precis. Mai cu seamă că este la fel de posibil ca asasinul să-l fi pierdut și singur în timpul agresiunii… așa cum nu-i exclus ca butonul să se fi aflat pe pardoseala cămării înaintea agresiunii. Adică să nu constituie în mod obligatoriu un corp delict.

— I-am căutat perechea în casă și n-am găsit-o, precizează căpitanul Bogdănescu.

În timp ce medicul își depăna concluziile, căpitanul Apostolescu examinase cu lupa cuțitul găsit de Simionescu sub dormeză. Când îl puse la loc pe masă, mormăi:

— Amprentele au fost șterse… Probabil cu cuvertura patului. În sfârșit, să trecem la al doilea omor, doctore.

— În ceea ce privește al doilea omor, m-am întrebat de ce agresorul a renunțat la cuțit… și cred că răspunsul constă în repulsia care l-a cuprins când s-a văzut stropit în mod abundent cu sânge. De aceea, primul lucru pe care trebuia să-l facă când a revenit din cămară era să se spele la chiuvetă și să se șteargă pe cuvertura patului; cu această ocazie a ascuns și cuțitul sub saltea. Apoi a continuat să mai rămână în bucătărie, încă vreun sfert de oră, probabil pentru a se odihni după efortul cerut

de prima omucidere; astfel s-ar explica decalajul constatat între cele două omoruri.

Când s-a decis să treacă la cea de-a doua omucidere, a deschis ușa bucătăriei, a pătruns în vestibul și apoi a intrat în dormitor, unde Maria Iakocs dormea. Faptul că agresorul i-a aplicat mai întâi o lovitură de pumn în regiunea fronto-temporală dreaptă – lovitura fiind deosebit de puternică dacă a spart arcada și a provocat hemoragia care a inundat așternutul – demonstrează că victima dormea pe partea stângă, cu spatele spre ușă. Revenind la hemoragia care s-a declanșat, apreciez că traumatismul trebuie să fi produs o pierdere temporară a cunoștinței victimei, de care asasinul a profitat pentru a o asfixia prin strangulare.

Din punct de vedere medico-legal, cam așa cred că s-a săvârșit dublul asasinat – termină doctorul Ivănescu.

— În ceea ce privește personalitatea agresorului, credeți că ne-ați putea furniza unele indicii? se interesă Apostolescu.

— Da. Am ajuns la unele concluzii. Faptul că primele lovituri recepționate de bătrân au fost aplicate la piept demonstrează, după părerea mea, că agresorul era mai scund decât victima cu circa 10 centimetri; adică ar avea o înălțime aproximativ de 165 de centimetri. De asemenea, având în vedere violența cu care și-a lovit victimele, cred că trebuie să fie un individ foarte

puternic. Totodată, cred că are și o greutate sporită mediei de 75 de kilograme; probabil, în jur de 90…

Simionescu, care-i ascultase amuzat ultimele precizări, nu se mai putu abține și, cu o ironică candoare, întrebă:

Pe ce se bazează această supoziție?

— Pe faptul că, odată cu sugrumarea victimei Maria Iakocs, i-a fracturat și cornul hioidian. De asemenea, am mai remarcat, ca o situație neobișnuită în cazurile de sugrumare, că infiltrațiile hemoragice din stânga laringelui victimei sunt mai profunde decât în partea dreaptă. În mod normal, repet, trebuie ca degetul gros să provoace infiltrații mai adânci… nu indexul. Acest amănunt demonstrează, o dată în plus, forța sau greutatea neobișnuită a agresorului.

— Doctore – zise Apostolescu, satisfăcut de precizările medicului legist – înainte de a vă mulțumi, nu-mi rămâne decât să vă întreb când intenționați să ne furnizați amprentele victimelor, pentru a le putea compara cu cele prelevate în locuința acestora?

— Mi-e greu să-ți răspund, căpitane. În orice caz, urmare a stării în care am găsit cadavrele, nu prea curând. Mâinile celor două victime au fost introduse în niște substanțe pentru relevarea desenelor papilare, dar treaba asta poate să mai necesite încă multe zile.

Capitolul VI
Concluzia constatărilor

— Acum, cunoscând opinia medicului legist, să încercăm reconstituirea dramei – zise Apostolescu după plecarea doctorului Ivănescu. Este limpede că agresorul a intrat în locuința victimelor ca un musafir binevenit, această situație este evidențiată atât de faptul că a fost primit în casă, știut fiind că familia Iakocs nu invita în locuință decât persoane cunoscute, cât și de modul în care l-au tratat, spuse Apostolescu arătând, pe rând, farfuria cu struguri, farfuria pe care se afla mărul și paharul din care se băuse vinul.

Dacă la primirea „musafirului" au fost de față ambii soți sau numai Geza Iakocs, e greu de spus. Oricum, pentru noi este neesențial…

— De ce? îl întrerupse Simionescu privindu-l pe sub pleoape.

— Simplu. Dacă Maria Iakocs a fost de față la primirea vizitatorului și apoi s-a dus să se culce, înseamnă că avea încredere în persoana acestuia. În cealaltă ipoteză, în care Maria Iakocs era deja culcată la venirea musafirului, putem presupune că știa despre iminenta sosire a acestuia – o dovadă în favoarea acestei prezumții constituind-o și tratația pregătită vizitatorului – și faptul că nu i-a fost teamă să-și lase

soțul în compania lui. Și acest aspect întărește supoziția inițială: asasinul era bine cunoscut victimelor – adăugă Apostolescu privindu-și colaboratorul, care se declară de acord printr-o înclinare a capului.

Deci – continuă el – Geza Iakocs și-a poftit viitorul agresor în bucătărie, care, după cum se vede, ținea loc și de cameră de zi. O dată intrați în bucătărie, musafirul ia loc pe acest scaun – spuse Apostolescu arătând spre scaunul care se afla între masa din mijlocul încăperii și fereastra care dădea în curte.

— Atâta timp cât masa avea patru scaune în jurul ei, de ce trebuia neapărat să ia loc pe acesta și nu pe unul din celălalte? întrebă Simionescu.

— Din două motive. Întâi, pentru că acest scaun, având un spațiu de manevrare mai mare ca celelalte trei, care sunt înghesuite de mobilele pe care le au în spatele lor, este mai comod și în mod firesc se oferă musafirului. Apoi, pentru că în dreptul acestui scaun am găsit, pe masă, farfuriile pe care se aflau strugurii și mărul. Mulțumit?

— Nu prea, șefule – răspunse Simionescu. Dacă primul argument, referitor la oferirea celui mai bun scaun musafirului, pare să fie corect, în schimb situația celui de-al doilea este diferită… Nu ține.

— Explică-te – ceru Apostolescu.

— Consider că poziția farfuriilor cu fructe pe masă nu

indică în mod real scaunul pe care a stat criminalul… din contră, ni-l arată tocmai pe cel care, nici într-un caz, n-a fost ocupat de acesta. Atunci când „musafirul" a refuzat să se servească cu fructele inițial oferite, gazda l-a tratat cu un pahar de vin… Această situație este de altfel prea evidentă pentru a mai comporta discuții. Dacă până în momentul în care victima servește paharul de vin n-avem divergențe, în schimb, ele apar, cu prisosință, după aceea, datorită unor interpretări diferite. Eu consider că lucrurile s-au petrecut ca la șah, unde o piesă ia locul celeilalte. Adică, când victima a pus paharul în fața scaunului pe care stătea viitorul criminal, a împins farfuriile cu fructe spre un scaun neocupat. În concluzie, susțin că numai paharul poate indica, în mod corect, locul pe care a stat „omul nostru"; acesta fiind scaunul care are în spate ușa de la vestibul – termină Simionescu.

Apostolescu, care îl ascultase cu multă atenție, păru un moment dispus să-i dea dreptate, apoi se răzgândi și spuse:

— Dane, raționamentul tău este corect, dar omite un fapt esențial: ștergerea amprentelor de pe pahar! Este neîndoielnic că înlăturarea impresiunilor a fost făcută numai după uciderea victimei Geza Iakocs; înainte de comiterea omorului n-avea sens s-o facă… Deci, urmărește-mi cu atenție prezumțiile și vei vedea câte

elemente concură în favoarea tezei mele. În fața scaunului agresorului se află farfuria pe care stă mărul și sub aceasta, în partea dreaptă, cuțitul pus de victimă pentru curățirea fructei. În momentul în care victima intră în cămară, probabil pentru a pune la loc sticla de vin din care-și servise musafirul, ultimul se decide să atace…

Apostolescu făcu a scurtă pauză pentru a scoate dintr-un sertar al bufetului un cuțit similar cu cel găsit de Simionescu și, după ce luă loc pe scaunul pe care presupunea că a stat criminalul, îl puse în dreapta farfuriei.

— După cum spuneam, criminalul s-a decis să atace în momentul în care victima a intrat în cămară – zise Apostolescu, apucând cuțitul cu lama în sus și repezindu-se, cu brațul ridicat, spre ușa cămării, unde mimă loviturile date în pieptul victimei. Desfășurarea agresiunii conform ipotezei mele – continuă el revenind cu fața la cei doi anchetatori, care-l urmăreau cu privirea – poate furniza și o explicație asupra faptului că asasinul nu și-a atacat victima, cum era normal, prin înjunghiere… Clarificarea acestui nonsens o găsim numai în poziția pe care o avea agresorul față de cuțitul cu care a ucis. Cea mai accesibilă și rapidă prindere a cuțitului se putea face numai cu lama în sus. Dacă ar fi vrut să-l prindă cu lama în jos, pentru a înjunghia

pieptul victimei, trebuia să-și rotească mâna cu 180 de grade; evident, această manevră ar fi fost mai dificilă și necesita, în consecință, o pierdere de timp. Sunteți de acord? întrebă el.

Bogdănescu își dădu asentimentul, iar Simionescu spuse:

— Și cu poziția paharului cum rămâne…?

— Imediat ajung și la el… Prima grijă a asasinului, după comiterea omorului, este să ascundă cuțitul și să se șteargă de sângele care-l împroșcase. Terminând cu această treabă, se ocupă de înlăturarea urmelor lăsate pe paharul din care băuse. Probabil că și-a amintit de acest amănunt când a vrut să treacă în dormitor, unde se afla următoarea victimă. Atunci, având în spate ușa care da în vestibul, s-a aplecat peste masă, a luat paharul și, după ce l-a șters, l-a pus la loc, de astă dată lângă el, pe scaunul cel mai apropiat de ușă…

— E în regulă! M-ai convins! îl întrerupse Simionescu.

— În sfârșit! ironiză Apostolescu, făcându-se că respiră ușurat. Dacă am reușit să te conving pe tine, înseamnă că am sărit hopul de care mă temeam cel mai mult… Prinderea criminalului, în comparație cu munca de a te lămuri, e o joacă de copii.

— Asta ar vrea să spună că, dacă n-aș fi fost aici, criminalul era deja arestat, monologă Simionescu cu glas tare, apoi spuse, cu o perfidie de care numai el era

în stare: Șefu', nu te jena, fă abstracție de mine, „umflă" criminalul și dau o masă la restaurantul „Păltiniș"! De acord?

În acest timp, căpitanul Bogdănescu era contrariat de dialogul, nu tocmai protocolar, purtat între un superior și un subordonat, dar nu își exterioriză gândurile.

Situația care-l intrigase pe Bogdănescu avea o explicație foarte simplă: Apostolescu și Simionescu fuseseră prieteni și coechipieri la rugbi cu mulți ani înainte de a fi început colaborarea lor profesională. În aceste condiții, impunerea unui dialog reverențios în relațiile dintre ei, chiar și în timpul serviciului, ar fi reprezentat o alunecare spre ipocrizie și această atitudine nu-i caracteriza, în măsura în care să se preteze la ea.

— Regret, dar propunerea ta nu-mi surâde… Știi, mă ia prin surprindere. Dacă ți-aș fi cunoscut intențiile cu o săptămână mai înainte, m-aș fi pregătit cum se cuvine, ținând o dieta severă… Sunt prea rare ocaziile în care tu, împărat al avarilor, faci astfel de invitații pentru a nu-mi dori o revanșă cât mai substanțială. Nu… nu-mi convine propunerea deoarece, prinzându-mă „contre-pied", nu-mi dă nicio satisfacție! Așa că va trebui să colaborăm împreună la prinderea asasinului – spuse malițios Apostolescu.

— Atunci să trecem la concluziile constatărilor

noastre – propuse înțepat Simionescu.

— De acord. Prima concluzie este că asasinul era bine cunoscut de victime, deci trebuie căutat printre aceste persoane. A doua, ne vom folosi de semnalmentele atribuite criminalului de doctorul Ivănescu: înălțimea circa 165 de centimetri și greutatea peste 80 de kilograme. Doctorul s-a gândit la tipul atletului, dar noi putem lua în considerare și tipul obezului. Ne vom folosi de aceste semnalmente în discuțiile noastre cu persoanele care au făcut parte din anturajul victimelor, fără a le considera însă tabu. A treia concluzie este că nu prea-i displace vinul…

— Propui să ne îndreptăm atenția asupra celor care beau vin? întrebă cu nevinovăție Simionescu.

Apostolescu preferă să nu remarce ironia și continuă:

— În măsura în care vom reuși să adunăm cât mai multe elemente caracteristice criminalului, ne vom apropia mai repede de el. Deși sunt mulți aceia care apreciază vinul, s-ar părea că „omul nostru" este un fruntaș în materie. Deși tratația pe care i-o pregătise gazda se compunea din fructe, el, trecând peste regulile de bună-cuviință, cere vin. Asta dovedește, după mine, că nu bea la ocazii, ci din principiu. Un argument în plus în favoarea acestei supoziții este și cantitatea de vin pe care a băut-o de unul singur – zise Apostolescu, arătând prin ușa deschisă a cămării, pe un raft, o sticlă cu vin

roșu din care lipsea peste jumătate din conținut…

— Te rog să mă ierți, căpitane – zise Bogdănescu. Că a băut de unul singur, e clar… ne-o arată unicul pahar găsit pe masă. Dar că a băut singur tot vinul care lipsește din sticlă e mai puțin clar. Era oare obligatoriu ca asasinul să fie servit dintr-o sticlă plină?

— Da, era obligatoriu – spuse cu convingere Apostolescu, în timp ce scotea din farfuria pe care se aflau cei doi ciorchini de struguri un ghemotoc de staniol. Iată proba că sticla a fost desfundată în fața criminalului! continuă el, desfăcând cocoloșul de staniol și arătându-le o bandă de hârtie pe care se vedea tipărit: „Pivnițele GOSTAT – Mediaș”. Exceptând dezordinea provocată de jefuitor, putem considera că meticulozitatea și curățenia care se remarcă în toată casa nu sunt compatibile cu servirea unui musafir cu struguri în care s-au aruncat resturi de hârtii. De acord, căpitane?

Bogdănescu își dădu asentimentul.

— Analizând în continuare faptele – așa cum s-au desfășurat înainte, în timpul și după comiterea dublului asasinat –, mai putem obține unele indicații ajutătoare anchetei. Astfel, grija criminalului de a-și înlătura amprentele poate avea două semnificații: primo, face parte din anturajul imediat al victimelor și a vrut să excludă posibilitatea comparării impresiunilor sale

digitale cu cele prelevate; secundo, este un infractor cu cazier judiciar. Asupra primei ipoteze ne vom edifica în timpul cercetărilor; în ceea ce o privește însă pe a doua, vom trimite de îndată amprentele ridicate din locuința victimelor la verificare.

— N-ar fi mai bine să așteptăm până ne dă doctorul Ivănescu amprentele victimelor pentru a le elimina din cele colectate? întrebă Bogdănescu.

— N-are niciun sens să așteptăm încă câteva săptămâni, până le va reface. E adevărat că cei de la criminalistică o să bombăne, dar n-avem ce le face! Nu ne putem permite o pierdere de timp numai din dorința de a ușura munca experților. În ceea ce privește obiectele jefuite, vom trimite o descriere a lor la I.G.M., cu scopul alertării lucrătorilor de miliție pe plan național. De asemenea, vom cere publicarea unui anunț în revista „Filatelia", prin care colecționarii de timbre să fie puși la curent cu necesitatea reținerii persoanei care va încerca să valorifice mărcile furate.

Pe măsură ce vorbea, chipul lui Apostolescu se metamorfozase în mod izbitor; nu mai afișa aerul tânărului pus pe șotii, ci al bărbatului conștient de răspunderea ce-i revenea. Avea sprâncenele încruntate, ceea ce făcea ca fruntea să i se brăzdeze, ochii pătrunzători priveau cu fixitate dormeza din fața lui, probabil fără s-o vadă, iar glasul era dur, tăios.

— Căpitane – se adresă el lui Bogdănescu –, în timp ce eu și locotenentul Simionescu vom continua investigațiile printre cunoscuții victimelor, te rog să-ți mobilizezi oamenii și să coordonezi următoarele acțiuni:

a) Să se arate butonul găsit sub cadavru tuturor magazinelor care comercializează astfel de articole, în eventualitatea identificării cumpărătorului;

b) Să se stabilească, la cele două hoteluri din localitate, precum și la casele de oaspeți ale O.N.T., cetățenii străini care au fost cazați în Sibiu în perioada de la 1 la 6 octombrie, și

c) Să se verifice la toate spălătoriile din oraș dacă există vreo unitate care a spălat, după 6 octombrie, o cămașă sau niște haine pătate cu sânge.

După ce își privi ceasul, Apostolescu reluă:

— Dane, fără a mai pierde timpul, luăm imediat legătura cu I.G.M., pentru a-i solicita sprijinul pe plan național.

Capitolul VII
Audieri

La ora trei după-amiază, Apostolescu și Simionescu intrară în curtea imobilului în care avusese loc dublul asasinat și se îndreptară spre apartamentul doamnei

Catrinescu, vecina cu care victimele fuseseră în conflict.

— Doamnă Catrinescu – începu Apostolescu, după ce intrară în casă și se instalară pe scaunele din jurul unei mese –, am dori să vă mai cerem unele lămuriri asupra relațiilor care au existat între dumneavoastră și victime.

Apostolescu se făcu că nu remarcă paloarea care-i apăruse brusc pe față și continuă:

— În relatarea anterioară ne-ați expus diferendul cu familia Iakocs ca pe o banală neînțelegere… De fapt, s-ar părea că acest conflict a fost de mari proporții. De ce ați încercat să ne ascundeți că raporturile dintre dumneavoastră erau atât de încordate încât ați proferat la adresa lor amenințări cu moartea?

Femeia ținea capul plecat și tăcea.

— Vă rog să-mi răspundeți – ceru Apostolescu.

— Pentru că… Pentru că mi-a fost frică că o să mă arestați, îngăimă ea, ridicând pentru o fracțiune de secundă privirea spre anchetator.

Apostolescu avu timp să-i observe ochii speriați și umeziți de lacrimi. I se făcu milă de ea și încercă s-o liniștească:

— Noi nu arestăm decât criminalii. Dacă, într-adevăr, sunteți nevinovată, n-aveți de ce vă teme…

— Bineînțeles că sunt nevinovată! prinse ea curaj, ridicându-și fața spre anchetator. De altfel și bătrânul Iakocs m-a amenințat că mă va omorî, dar astea sunt

numai vorbe care se spun la supărare… De fapt, până la conflictul cu baia, noi ne-am împăcat foarte bine…

— Ce-ați făcut în ziua de 5 octombrie? o întrerupse Apostolescu.

— Nu știu… Habar n-am. Cred că am stat acasă… Nu pot să-mi mai amintesc după atâta timp.

— Cu cine mai locuiți aici?

— Cu nimeni, stau singură.

— Cine este bărbatul acela? întrebă Apostolescu arătând spre o fotografie înrămată care stătea pe o servantă.

— E soțul meu.

— Sunteți despărțiți?

— Nu, dar el are serviciu la Cluj și vine rar acasă…

— Cât de rar?

— Cam o dată pe lună.

— De când nu l-ați mai văzut?

— De câteva săptămâni…

— Vă rog să precizați, în ziua de 5 octombrie a fost în Sibiu?

Femeia deveni iar lividă și se grăbi să spună:

— Nu, n-a fost… A trecut pe acasă cu câteva zile mai înainte și în seara procesului a plecat înapoi, la Cluj.

— Ce fel de serviciu are la Cluj?

— Este ospătar.

După ce Simionescu își nota datele, Apostolescu reluă

chestionarea martorei.

— În ce relații se afla soțul dumneavoastră cu familia Iakocs? A participat și el la disputa pe care ați avut-o?

— Nu, el, venind atât de rar acasă, se afla în relații bune cu ei…

— Soțul dumneavoastră este un bărbat înalt?

— Nu, este scund și gras.

*

— De ce n-ai luat-o mai tare? se grăbi să întrebe Simionescu după ce părăsiră locuința martorei.

— Pentru că ea nici într-un caz nu poate să fie autorul dublului asasinat!

— De unde această certitudine?

— Simplu. Urmare a intențiilor asasine, pe care i le atribuiau victimele, nici într-un caz acestea n-ar fi admis-o noaptea în casă. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că n-ar fi tratat-o cu fructe sau vin! Spre deosebire de situația ei, cea a soțului se prezintă altfel. Acesta, fiind în relații bune cu ei, ar fi putut să fie poftit în casă, dacă, de exemplu, ar fi invocat dorința de a aplana conflictul lor cu soția sa. Dacă la această posibilitate adaugi faptul că, cu oarecare aproximație, s-a aflat în Sibiu în zilele când a fost comis dublul asasinat, precum și faptul că semnalmentele lui corespund cu cele atribuite asasinului de doctorul Ivănescu, ai să înțelegi – sper! – de ce n-am mai insistat asupra ei.

— Și acum ce facem, plecăm la Cluj?

— Aș! N-avem timp de excursii. Vom cere la I.M.J. Cluj să se cerceteze dacă ospătarul Catrinescu a lipsit din localitate în zilele de 5 și 6 octombrie. Până la primirea răspunsului, ne vedem mai departe de treaba pe care am început-o: audierea tuturor persoanelor care au avut legături cu victimele.

— Care-i martorul următor?

— Farmacistul – răspunse Apostolescu.

*

După ce anchetatorii făcură cunoștință cu Marinescu, un bărbat mărunțel și slăbuț, aproximativ 45 de ani, acesta rugă o colegă să-i țină locul în farmacie și își pofti vizitatorii într-o încăpere alăturată.

Apostolescu îi explică ce dorește și interlocutorul relată, mai bine de jumătate de oră, ce știa despre familia Iakocs.

Dacă n-ar mai fi obținut câteva nume de persoane, care, vizitau casa victimelor, ar fi putut afirma, cu toată convingerea, că și-a pierdut timpul de pomană.

Înainte de a se ridica de pe scaun, Apostolescu puse ultima întrebare:

— Domnule Marinescu, bănuiți sau cunoașteți pe cineva care ar fi fost interesat în moartea victimelor?

— Eu nu vreau să vorbesc cu păcate, dar Geza mi-a povestit odată că soția lui are o verișoară care-i

pizmuiește și abia așteaptă să-i moștenească.

— Este greu de presupus că autorul fărădelegii a fost o femeie – spuse Apostolescu cu scepticism.

— Da' nu m-am gândit la verișoara Mariei Iakocs, ci la fiul acesteia! protestă farmacistul.

— Vă rog să fiți mai explicit – ceru anchetatorul devenind atent.

— Acum vreun an de zile, Geza mi s-a plâns că, în urmă cu câteva zile, s-a trezit cu nepotul lui acasă și n-a scăpat de el până nu i-a dat 1000 de lei. Când l-am întrebat de ce i-a dat bani, mi-a spus că de frică… Apoi mi-a explicat că acest nepot este un bandit, care a stat și la închisoare și că i-a fost teamă să nu-l omoare…

— Ați putea să-mi spuneți cum se numește și unde locuiește acest nepot? se grăbi să afle Apostolescu.

— Tot ce pot să vă spun e că se numește Kalman și locuiește în București, dar unde anume nu știu…

— Știți cumva câți ani are?

— Atunci când Geza mi-a spus că nepotul lui e un neisprăvit, îmi amintesc că a remarcat și faptul că, deși acesta are 30 de ani, n-are niciun serviciu și trăiește numai din hoții…

Anchetatorii mulțumiră pentru informații și își luară rămas bun de la martor.

*

— Șefu', e ora două… N-ar fi cazul să mâncăm

ceva…? se grăbi să propună Simionescu când ajunseră în stradă.

— Ideea nu-i rea, dar, înainte de a mânca, trebuie să mai facem încă un drum.

Câteva minute mai târziu „, Dacia”-1300, care le fusese pusă la dispoziție, viră la stânga și se imobiliză pe aleea în pantă din fața clădirii miliției.

După ce urcară în birourile serviciului judiciar, Apostolescu se grăbi să ia legătura telefonică cu I.M.J. Cluj și să ceară verificarea felului în care și-a petrecut timpul ospătarul Catrinescu în noaptea de 5 spre 6 octombrie.

Terminând convorbirea, luă legătura cu I.G.M.

— Ascultă Nae – începu Apostolescu, când auzi în receptor vocea binecunoscută a maiorului Iancu, – am nevoie de tine…

— …Ca întotdeauna! îl întrerupse, pe un ton voit morocănos, interlocutorul. Noi ne spetim aici muncind și tu tragi chiulul la Sibiu, ba, mai mult, ca să nu te plictisești singur, te-ai grăbit să-ți aduci și mult iubita și gingașa ta secretară… Apropo, vă distrați bine?

Apostolescu se uită amuzat la Simionescu („gingașa lui secretară”), apoi spuse mustrător:

— Nae, nu-i frumos să fii invidios pe un coleg de-al tău care, întâmplător, a avut „șansa” să nimerească atât de bine… Cine știe? Poate mâine vine rândul tău și, te

asigur, îți promit că eu am să fiu ultimul om care te va pizmui, pentru un astfel de „noroc”!

— Ce, merge atât de greu? se interesă Iancu, de astă dată pe un ton compătimitor.

— Ca orice crimă descoperită cu mare întârziere! Lăsând la o parte faptul că nu se poate pune prea multă bază pe depozițiile martorilor, când se relatează un fapt petrecut cu trei săptămâni în urmă, sunt atât de mulți de audiat… încât nu m-ar mira prea mult dacă, până plec din Sibiu, va trebui să fac cunoștință cu toți locuitorii orașului – spuse cu amărăciune Apostolescu.

— Lasă, mă, că ai avut tu și cazuri mai grele – îl încurajă celălalt. Ia zi-i, eu cu ce te pot ajuta?

— Mă interesează un oarecare Kalman. Tot ce știu despre el e că domiciliază în București și are aproximativ 30 de ani…

— A, e simplu! îl ironiză maiorul. Am să consult cartea de telefon a Capitalei…

— Nu te obosi! îl întrerupse Apostolescu. În cartea de telefon nu-i trecută vârsta abonaților! Mai bine ai verifica la evidența operativă, deoarece, după informația pe care am primit-o, acest domn ar putea să fie o „cunoștință” de-a noastră.

— Admițând că așa stau lucrurile și-l dibuiesc, ce să fac cu el?

— Îl rogi să-ți povestească cum s-a distrat în noaptea

de 5 spre 6 octombrie.

După ce-și luară la revedere, Apostolescu puse receptorul în furcă.

— Gata, șefu', mergem să mâncăm?

— Mergem, răspunse Apostolescu zâmbind distrat.

*

La ora patru după-amiază, după ce luară masa la „Păltiniș", cei doi reluară audierea martorilor.

Domnul Constantinescu, un bătrânel aproape de 70 de ani, relată, printre altele, că în seara zilei de 4 octombrie a fost în vizită la familia Iakocs. Cu această ocazie, prietenul lui, Geza, i-a povestit că a doua zi urmează să primească vizita unui filatelist din Arad, care-i aducea un cumpărător pentru timbre.

— V-a precizat ora când urmau să sosească cele două persoane?

— Nu sunt sigur, dar parcă spunea că vin după-amiază.

— V-a spus cum se numesc cei așteptați?

— Pe cel care spunea că-i este prieten l-a numit de câteva ori „Gogu" și a mai spus că este un vechi prieten de-al lui.

— Poate vă mai amintiți, în timpul discuției, s-a referit cumva la vreo persoană care urma să vină cu un autoturism? tatonă Apostolescu, gândindu-se la declarația făcută de Caty.

— Aveți dreptate! Cum de-am uitat, dom'le?! A spus că Gogu vine cu mașina lui, un „Renault" negru. Acum îmi aduc aminte de ce nu m-a intrigat faptul că, două sau trei zile mai târziu, trecând pe la Geza, nu l-am găsit acasă…! Mi-a spus că s-a înțeles cu acest amic că, după ce face tranzacția cu timbrele, să-l ducă pe el și pe Maria cu mașina la Călimănești, la băi, unde urmau să rămână două săptămâni.

— Ce alte persoane știți că au mai vizitat casa victimelor? trecu Apostolescu la ultima întrebare.

Interlocutorul câtă o duzină de nume, din care multe nu figurau pe listele stabilite cu martorii anteriori.

— De alte persoane nu vă mai amintiți? întrebă Apostolescu într-o doară, în timp ce se ridica de pe scaun.

— Deocamdată nu, știți, sunt bătrân și nu mai am memorie atât de bună – se scuză el cu sinceritate. Da' de ce nu discutați cu Filoti? El știe mai bine ca oricine cine venea în casa lui Geza…

— Vă rog să fiți mai explicit – ceru Apostolescu, cine este Filoti?

— Un tânăr care îl ajuta pe Geza la clasarea timbrelor sale și care era zilnic în casa acestuia.

— Știți unde locuiește?

Martorul ridică din umeri și își scutură capul, apoi răspunse:

— Tot ce știu este că lucrează la o uzină, dar nu pot să precizez, ori la „Independența” ori la „Elastic”…

Pentru anchetatori era suficient. Mulțumiră și se retraseră.

Apostolescu decise să sisteze, pentru seara aceea, audierea cunoștințelor familiei Iakocs și se înapoiară la miliție.

După ce intrară în biroul ce le fusese rezervat, Simionescu se grăbi să comande două cafele tari, iar Apostolescu trase lângă el aparatul telefonic.

Mai întâi avu două convorbiri scurte cu uzinele „Independența” și „Elastic”, apoi făcu o comandă interurbană.

În timp ce anchetatorii își sorbeau în liniște cafelele, începu să sune telefonul.

Apostolescu se grăbi să ridice receptorul.

— Vă rog să-mi dați legătura cu serviciul judiciar – zise el.

Câteva minute mai târziu, când răspunse o voce bărbătească, Apostolescu își declină calitatea și ceru:

— Vă rog să investigați dacă în orașul dumneavoastră există un colecționar de mărci cu prenumele Gogu, probabil un diminutiv de la Gheorghe sau Grigore. Ca element de selecție, rețineți că, după toate probabilitățile, posedă un automobil „Renault” de

culoare neagră… Nu, nu-l anchetați! se grăbi să răspundă Apostolescu. Mă interesează numai adresa lui și, eventual, o scurtă notă de caracterizare. Atât!… Întocmai, de îndată ce obțineți datele le transmiteți prin telex la Miliția Sibiu. Mulțumesc cu anticipație.

Nu apucă să așeze receptorul în furcă și telefonul începu din nou să sune.

Era Uzina „Elastic", care confirmă că pe lista salariaților ei figurează și un anume Filoti. După ce își notă adresa și închise telefonul, Apostolescu spuse:

— Dane, hai la drum!

Capitolul VIII
Martorul

Mașina anchetatorilor urcă podul de peste calea ferată, trecu prin spatele întreprinderii „Balanța", viră la dreapta pe o străduță și opri în fața unei case fără etaj.

După ce se interesară la doi copii, care erau foarte ocupați cu provocarea unei lupte de cocoși între două găinușe indiferente, se îndreptară spre ușa indicată de aceștia.

De la prima ciocănitură în geamurile ușii, aceasta le fu deschisă de un bărbat tânăr. Era blond, de statură potrivită, dar bine legat și nu părea să aibă mai mult de 25 de ani.

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Filoti.

— Eu sunt – confirmă tânărul privindu-i cu curiozitate. Ce doriți?

— Suntem de la miliție. Putem intra în casă?

Apostolescu sesiză o tresărire imperceptibilă, mai înainte ca interlocutorul să deschidă ușa larg pentru a-i pofti înăuntru.

— Din informațiile pe care le deținem, s-ar părea că ați fost în legături strânse cu familia Iakocs. Așa este? întrebă Apostolescu după ce intrară într-o încăpere mică, modest mobilată.

— Da, e adevărat, mă duceam des în casa lor. Amândoi bătrânii erau oameni de treabă și mă considerau ca pe propriul lor copil.

— În ce împrejurări și când v-ați cunoscut?

— Ne-am cunoscut, în urmă cu aproximativ cinci ani, la asociația filatelică din oraș. Începusem să mă ocup de filatelie și mă duceam la asociație pentru a vedea sau cumpăra timbre, în aceste împrejurări am stat de vorbă și ne-am împrietenit. Ulterior m-a invitat la el acasă, pentru a-mi arăta colecțiile lui și, cu această ocazie, m-a rugat să-l ajut la sortarea timbrelor în colecții sau să scriu caligrafic titlul cataloagelor… Știți, în ultimul timp nu mai vedea aproape deloc, de altfel și un medic i-a spus că ar putea oricând să orbească.

— Deci și dumneavoastră sunteți colecționar?

— Da, am deprins și eu această pasiune, dar, urmare a posibilităților mele modeste, colecția mea este foarte săracă, ca de începător – spuse el cu resemnare.

— Ce retribuție primeați pentru ajutorul ce-i acordați?

— Niciuna! Îmi făceam ucenicia pe lângă un filatelist priceput.

— Trebuie să reținca nu v-a oferit niciodată timbre din colecția sa? întrebă Apostolescu afișând un aer de neîncredere.

Filoti mai întâi se înroși la față, apoi, parcă pus în încurcătură, spuse:

— Ba da. Mi-a dat de multe ori timbre, de valoare mai redusă sau pe care le avea în mai multe exemplare, dar am considerat aceste daruri ca pe o manifestare de amiciție, nu drept o leafă.

— Când i-ați văzut pentru ultima oară pe soții Iakocs?

— Mi-e greu să vă răspund… a trecut atâta timp de atunci…

— Aveți cunoștință de faptul că familia Iakocs a avut, la începutul acestei luni, un proces cu o vecină?

— Da, cu doamna Catrinescu, și știu că l-au câștigat.

— De unde știți că au câștigat procesul?

— Mi-a spus domnul Geza când am fost la dânsul acasă…

— Perfect. Acest proces a avut loc în ziua de 3

octombrie, în funcție de această dată, vă rog să încercați să vă amintiți când ați văzut ultima oară pe soții Iakocs?

Martorul rămase un moment gânditor, apoi răspunse:

— În 5 octombrie.

— Puteți preciza ora?

— Da, era între șapte și jumătate și opt.

— Relatați-mi în ce împrejurare i-ați văzut?

— În seara de care vă spuneam, am fost la locuința lor și, după ce-am ciocănit la ușă, mi-a deschis domnul Geza, care m-a rugat să nu mă supăr că nu mă poate primi înăuntru deoarece are un musafir…

— Au mai existat situații în care nu v-a primit în casă, când avea pe cineva străin înăuntru?

— S-a mai întâmplat, dar mă poftea în dormitor, deoarece pe străini îi primea de obicei în bucătărie.

— Bine, vă rog să continuați – ceru Apostolescu, în timp ce Simionescu își nota cu grijă răspunsurile martorului.

— Cum vă spuneam, am bătut în ușă și mi-a deschis domnul Geza, care, după ce mi-a luat catalogul ce-l adusesem, m-a rugat să aștept puțin și s-a dus în dormitor, de unde a revenit cu un altul. Mi-a spus ce trebuie să scriu pe catalogul adus, s-a mai scuzat o dată zicându-mi că are în casă un cumpărător de timbre din străinătate, apoi ne-am luat la revedere. Rămânând să trec pe la dânsul după ce voi termina de scris titlul

catalogului.

— Și ați mai revenit?

— Da, a treia zi, dar ușa era încuiată și, cu toate insistențele mele, nu mi-a răspuns nimeni. Am mai trecut apoi și în alte zile pe acolo, dar n-am găsit pe nimeni acasă.

— Nu vi s-a părut curioasă această absență?

— La început da, apoi mi-am amintit că pe la începutul lunii îmi spunea că așteaptă doi prieteni de la Arad, care vor trece pe la dânsul pentru a-l duce cu mașina într-o stațiune balneoclimaterică, pare-mi-se la Călimănești. Am crezut că a plecat cu ei în dimineața care a urmat ultimei noastre convorbiri…

— V-ați putut da seama în ce încăpere se afla musafirul lui Iakocs?

— Se afla în bucătărie.

— Sunteți sigur?

— Cum să nu fiu sigur dacă l-am văzut!? răspunse martorul convins.

Apostolescu, care nu se aștepta la o astfel de posibilitate, își disimulă interesul și-i ceru pe un ton neutru:

— Vă rog să ne relatați tot ce-ați văzut.

— În timp ce așteptam în curte înapoierea domnului Geza, care plecase spre dormitor pentru a-mi aduce catalogul, m-am uitat din curiozitate pe fereastra de

lângă ușa de la intrare și am văzut un bărbat care stătea cu spatele spre mine…

— Era și Maria Iakocs cu el?

— Da, dânsa stătea pe pat cu fața spre fereastră.

— Puteți face o descriere a bărbatului pe care l-ați văzut?

— Da. Deși stătea pe scaun, cred că era un bărbat foarte înalt. Avea o etate de aproximativ 35 de ani, purta părut scurt, ca boxerii, și era îmbrăcat cu un costum gri.

— Puteți să ne spuneți cum arăta la față?

— Nu, deoarece l-am văzut numai din spate.

— Puteți să-mi spuneți cine sunt prietenii pe care-i aștepta să sosească de la Arad?

— Nu-i cunosc după nume, dar știu că și ei erau colecționari de timbre.

— Mai puteți face și alte precizări în legătură cu bărbatul pe care l-ați văzut în bucătărie?

— Nu.

— În afara celor doi colecționari de la Arad, v-a mai vorbit și de alte persoane pe care le aștepta?

— Nu, nu-mi amintesc…

— Cât timp a durat convorbirea dumneavoastră cu Geza Iakocs?

— Câteva minute.

— Ce-ați făcut după ce v-ați despărțit de victimă?

— Am plecat acasă.

— V-ați dus direct sau ați mai zăbovit prin oraș?

— Nu-mi amintesc să mă fi oprit pe undeva. M-am dus direct acasă.

Apostolescu, părând preocupat cu desfacerea ambalajului unui pachet de țigări, întrebă:

— Când ați aflat despre uciderea victimelor?

— Acum două zile.

— În ce împrejurări?

— M-am dus la cercul filatelic, pentru a vedea dacă a mai apărut vreo serie nouă, și toată lumea vorbea numai despre asta…

— De ce nu v-ați prezentat imediat la miliție pentru a declara ce știați despre victime? întrebă Apostolescu, ridicându-și brusc privirea de pe pachetul de țigări, pentru a țintui ochii de un albastru spălăcit ai interlocutorului.

Filoti păru un moment tulburat, apoi spuse:

— La cerc s-a spus că toți colecționarii din oraș vor fi interogați de miliție… Așa că am așteptat.

— Bănuiți cine ar putea fi autorul acestei fărădelegi?

— Știu eu…? Poate vreunul dintre străinii care-l vizitau… Poate bărbatul pe care l-am zărit în bucătărie… Dacă n-o fi chiar nepotul lui din București, despre care-mi spunea că trăiește numai din furtișaguri.

— Cum se numește acest nepot?

— Nu i-a pronunțat niciodată numele în fața mea,

când vorbea despre el spunea numai „banditul ăla”.

După ce Apostolescu îi ceru să spună cu ce persoane mai erau victimele în legătură, se ridică de pe scaun și porni spre ușă, dar, mai înainte de a pune mâna pe clanță, se întoarse cu fața spre gazdă, părând că și-a mai amintit ceva, și spuse:

— Vă rog să-mi dați catalogul pe care l-ați primit de la victimă.

Martorul se înroși la față și, după ce-și înfrânase o nouă ezitare, se îndreptă spre un dulap, de unde, după ce privi mai multe dosare cu coperți groase, alese unul și reveni spre anchetator. În timp ce i-l înmâna spuse, cu un regret vizibil:

— Nu-i păcat să ajungă pe mâna derbedeului ăla de la București…

— Toate bunurile victimelor vor reveni moștenitorilor legali.

— Dar asta ar fi împotriva voinței domnului Geza! Dânsul n-a vrut să i le lase lui…

— Aveți cunoștință de faptul că victimele au întocmit un testament în favoarea dumneavoastră?

— Nu știu nimic despre așa ceva… Deși țineau la mine, nu cred să mă fi numit pe mine moștenitorul lor…

Atunci cu atât mai mult – zise Apostolescu zâmbind ironic – n-ar fi trebuit să așteptați să vă cerem noi acest catalog, ci trebuia să veniți singur și să-l predați.

Apropo, mai aveți și alte obiecte care au aparținut victimelor?

— Nu.

*

— Ce părere ai, șefule? întrebă Simionescu, în timp ce mașina se îndrepta spre inspectorat.

— Despre martor? Mai întâi că a încercat să profite de „înghesuială" și să-și însușească ce nu-i aparținea, apoi că în declarația lui apare ceva interesant… mă refer la musafirul solitar pe care l-au primit victimele. Știi la ce mă refer?

— Că spusele și semnalmentele lui Filoti sunt întărite de depoziția fetei care face serviciul la doctorul Blănaru.

— Exact! Prea rar avem ocazia să întâlnim doi martori care să dea semnalmente similare asupra aceluiași subiect, pentru a nu ne dori plăcerea de a discuta cu beneficiarul descrierii făcute.

— A nu se uita că înălțimea subiectului respectiv diferă, „nițel", de cea indicată de Ivănescu, medicul legist.

— A nu se uita, și a se reține, că individul tuns „à la boxer", conform declarației lui Filoti, pare să fie, după câte știm la ora actuală, ultima persoană care a văzut victimele în viață. Deci, indiferent de înălțimea sa, merită efortul de a-l depista, în vederea unei conversații de explicitare. Nu crezi? întrebă glumind Apostolescu.

— Eu n-am spus că nu trebuie să discutăm cu el, ci numai că, datorită înălțimii sale, nu prea aduce cu „omul” căutat! răspunse înțepat Simionescu.

— Ascultă, Dane – zise Apostolescu privindu-și colegul cu simpatie –, îți dau un sfat, pe care ar fi bine să-l memorezi: niciodată să nu anchetezi cu idei preconcepute un subiect și niciodată să nu consideri indicațiile experților și martorilor ca fiind tabu dacă nu vrei să-ți pară rău după timpul pe care l-ai pierdut aiurea!

*

— Ce-ai făcut, căpitane? se grăbi să întrebe Apostolescu când dădu cu ochii de Bogdănescu.

— Nimic! răspunse acesta amărât. Toată ziua am alergat degeaba.

La cele două hoteluri și casele de oaspeți ale O.N.T., în perioada 1–6 octombrie, au locuit 352 de turiști, care au venit îmbarcați în 153 de autoturisme. În ziua de 6 octombrie au părăsit orașul 97 de turiști… Văzând numărul acestora, am renunțat să mai investighez și în stațiunea „Păltiniș”… Nu de alta, dar mă temeam să nu nedreptățesc orașele care se află pe o rază de 100 de kilometri, de unde criminalul n-ar fi făcut mai mult de o oră până la Sibiu…

— De acord! îl întrerupse Apostolescu. Într-adevăr, dacă am insista pe această pistă, ne-am pierde timpul.

Mai cu seamă că autorul, admițând că a fost un cetățean străin, la ora actuală trebuie să fie tare departe de noi, mai ales dacă ținem seama de timpul care s-a scurs de la comiterea faptei. Renunțăm la această urmă! Să trecem la celelalte piste – ceru el.

— În legătură cu butonul găsit sub victimă, am vizitat și chestionat personalul din 8 magazine…

Cu toții m-au asigurat că vând zilnic zeci de butoane similare cu cel pe care-l arătam…

— În regulă, divorțăm și de această pistă. La spălătoriile din oraș ai aflat ceva?

— Din păcate, nici această direcție n-a fost mai fructuoasă… Din ziua de 6 octombrie și până în momentul în care-i întrebam eu, niciunul din cei chestionați nu avusese ocazia să vadă o haină sau o cămașă pătate cu sânge.

Referitor la arma crimei, locotenentul major Vasiliu a reușit să identifice o amprentă lăsată de degetul mic al criminalului.

— Poate fi exploatată?

— Nu, este prea vagă pentru a i se putea compune formula – răspunse Bogdănescu ridicând din umeri cu regret.

— Nu trebuie să ne indispunem de la primele insuccese… altfel n-o să mai avem loc de cele care urmează – glumi Apostolescu. Apoi îi relată căpitanului

Bogdănescu informațiile pe care le culesese în ziua respectivă.

— În ceea ce-l privește pe ospătarul Catrinescu, I.M.J. Cluj a trimis această notă telefonică – zise Bogdănescu, înmânându-i lui Apostolescu o coală de hârtie.

Apostolescu se grăbi s-o citească și, după ce sublinie fraza „…Din investigațiile și verificările făcute rezultă că numitul Catrinescu n-a lipsit din orașul Cluj în zilele de 5 sau 6 octombrie", i-o întinse lui Simionescu.

— Statura și celelalte semnalmente atribuite ultimului vizitator al victimelor îți spun ceva, căpitane? se interesă Apostolescu.

— Nu, deși sunt născut în acest oraș… În orice caz am să discut și cu ceilalți colegi ai mei. Admițând că statura acestei persoane este atât de impresionantă, după cum susțin cei doi martori, nu poate scăpa neremarcată oamenilor noștri…

În acel moment se auzi o bătaie scurtă în ușă și, la invitația lui Bogdănescu intră un subofițer, care, după ce salută, spuse:

— S-a primit o notă telefonică, de la I.M.J. Arad, în atenția tovarășului căpitan Apostolescu.

După ce-o luă, începu să citească cu glas tare: Numitul Gogu a fost identificat în persoana medicului Grigore Georgescu. Menționăm că n-are antecedente penale. Vă rugăm să ne comunicați în ce fel vă mai putem fi de

folos…”

Apostolescu scrise pe o bucată de hârtie: „Sosesc mâine dimineață cu prima cursă aeriană Sibiu-Arad. Vă rog să trimiteți o mașină la aeroport”. După ce termină de scris, i-o înmânã subofițerului cu rugămintea de a transmite răspunsul.

Capitolul IX
Martorul din Arad

După ce Apostolescu și Simionescu coborâră din avion și ocoliră clădirea aeroportului, văzură la locul de parcare o „Dacia”-1100 vopsită în proporții egale cu alb și albastru, care avea pe capotă un semnalizator rotativ.

Ofițerul de la volan era un bărbat înalt și suplu.

Apostolescu îi expuse în câteva cuvinte cazul, iar maiorul Prodan spuse, clătinându-și capul cu scepticism:

— Acest domn Georgescu e cunoscut ca om cinstit în orașul nostru… Desigur, acesta nu-i un criteriu, deoarece orice început trebuie făcut cu un început…

— Tocmai asta vreau să spun și eu, experiența profesiei noastre ne obligă să fim circumspecți.

Dar, să trecem la chestiuni mai concrete! Prin nota telefonică pe care v-am trimis-o, am cerut numai identificarea domnului „Gogu”, deoarece numai pentru

acesta posedam elementele necesare unei depistări. Acum, înainte de a trece la chestiunea sa, este necesar să identificăm și persoana care l-a însoțit în casa victimelor.

Mașina se oprise la un stop și maiorul Prodan se întoarse spre Apostolescu.

— Identificarea lui Grigore Georgescu a fost făcută fără prea mari eforturi, deoarece unul dintre colegii mei este nu numai vecin cu „Gogu", ci și filatelist. Cred că primul demers pentru depistarea celei de-a doua persoane care vă interesează trebuie făcut tot la colegul de care v-am vorbit.

În biroul judiciarului, însoțitorul lor le făcu cunoștință cu maiorul Constantin.

— Nu pe Georgescu îl căutați?! întrebă el contrariat, ridicându-și ochii negri și pătrunzători spre Apostolescu.

— Înainte de al audia pe Georgescu, trebuie să știu cine a fost persoana care l-a însoțit pe acesta la Sibiu.

Apostolescu îi expuse motivul deplasării la Arad, dar nu apucă să termine descrierea însoțitorului lui Georgescu și Constantin îl întrerupse:

— Lămurit! E tizul lui Georgescu! Mai exact, e vorba de inginerul Grigore Stoicescu, care locuiește în același imobil cu primul… adică pe calea Lipovei numărul 126.

— Ne puteți spune și unde lucrează cei doi?

— Georgescu e medic la stația de Salvare, iar Stoicescu inginer în schimbul doi la Întreprinderea „Fierarul”. În concluzie, nu-i nevoie să-i căutați la locurile lor de muncă, dimineața, dacă nu umblă aiurea, îi găsiți acasă.

— Bravo, domnule! exclamă Apostolescu, plăcut surprins de operativitatea cu care obținuse și a doua informație. Ce relații ne mai puteți da în legătură cu cei doi?

— Una singură, care, din păcate, pentru dumneavoastră, nu cred că o să vă bucure… Ambii sunt oameni serioși – îi cunosc de ani de zile! – și este imposibil să fie amestecați în afacerea care v-a adus în orașul nostru. E adevărat că colecționarii de timbre, la fel ca și cei de obiecte de artă, sunt gata să facă orice sacrificiu pentru a obține niște mărci rare, dar de aici până la omor…

— Am spus eu că-i bănuiesc de omor? întrebă Apostolescu întorcându-și amuzat privirea spre Simionescu.

— N-ai spus, șefule, sunt martor! se grăbi să confirme locotenentul tot în glumă.

— Vedeți, n-am spus… încă. Deocamdată, tot ce-mi doresc este o convorbire cu ei, atât!

Un sfert de oră mai târziu, mașina condusă de maiorul Prodan opri în fața unui bloc înalt.

Spre șansa anchetatorilor, liftul funcționa, așa că fură scutiți de o ascensiune cu piciorul până la etajul VIII.

Ușa apartamentului cu numărul 332 le fu deschisă de o femeie blondă, până în 35 de ani.

— Pe cine caută tovarășii? întrebă ea, în timp ce-i examina prin lentilele unei perechi de ochelari cu rame groase.

— Am dori să discutăm cu domnul doctor Georgescu. Este acasă? zise Apostolescu.

— Da, așteptați un moment, vă rog – zise ea întorcându-se și dispărând în dosul ușii, pe care o lăsă întredeschisă.

Aproape simultan cu plecarea i se auzi din nou vocea:

— Jonny, trei tovarăși vor să discute cu tine…

— Poftește-i în casă, dragă, răspunse un bărbat.

— Nu pot, e deranjat…

— Bine, bine lasă că mă duc… dar aranjează pu țin p-aici…

Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise complet și în pragul ei apăru un bărbat foarte înalt. Părea să depășească înălțimea de 190 de centimetri și purta o haină scurtă de casă.

Părul creț și tuns scurt era atât de alb încât ușor i s-ar fi dat vârsta de 60 de ani dacă fața lui, cu pielea bronzată și lipsită de riduri, n-ar fi indicat că mai are câțiva ani până la 40.

— Ce doresc domnii? întrebă el, pe un ton care demonstra că n-ar fi suferit prea mult dacă ar fi scăpat de vizitatorii săi mai repede, eventual chiar înainte de a-i cunoaște. Apoi, zărind, în spatele uriașului Simionescu, uniforma maiorului Prodan, deveni mai circumspect și adăugă:

— Dacă-l căutați pe procurorul Georgescu, să știți că locuiește cu trei etaje mai jos…

— Îl căutăm pe doctorul Georgescu – preciză Prodan.

— Eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrea să vă cerem niște relații despre un cunoscut de-al dumneavoastră. Suntem de la Miliția judiciară – zise Apostolescu.

— Vă rog să poftiți înăuntru – se decise lunganul.

După ce luară loc pe scaunele care împresurau masa din mijlocul încăperii, gazda se simți obligată să se mai scuze o dată pentru deranjul din casă, deși ordinea și curățenia camerei în care se aflau nu lăsau nimic de dorit. Probabil că era ori un maniac al curățeniei ori un maniac al scuzelor, dar asta nu era treaba anchetatorilor.

— Domnule doctor – începu Apostolescu –, cunoașteți un filatelist cu numele de Iakocs?

— Bineînțeles, cine nu-l cunoaște pe Geza Iakocs?! Da' ce-i cu el?

— Când l-ați văzut ultima oară? chestionă

Apostolescu, fără să țină seama de întrebarea doctorului.

— Acum vreo trei săptămâni…

— Vă rog să precizați ziua.

— E simplu, doar nu mă duc în fiecare zi la Sibiu. L-am văzut în ziua de 5 octombrie.

— Puteți preciza și ora?

— Nu înțeleg rostul acestor întrebări! se revoltă doctorul.

— O să-l înțelegeți mai târziu, acum vă rog să răspundeți la întrebare! interveni Prodan pe un ton tăios, care contrasta cu figura lui blajină.

— Cam pe la ora patru după-amiaza – răspunse nemulțumit doctorul.

— În ce împrejurări? întrebă Apostolescu.

— Mi-a telefonat cu vreo săptămână mai înainte și mi-a spus că s-a decis să-și vândă colecția de mărci poștale. În acest scop, a rămas să mă duc la el acasă în ziua de 5 octombrie la ora două după-amiaza, ceea ce am și făcut. Asta-i tot!

— La ce oră ați sosit în Sibiu?

— Pe la ora unu și jumătate și, cum n-aveam timp de pierdut, deoarece ne înțelesesem ca la plecare să-l duc pe el și pe soția sa la Călimănești, m-am îndreptat direct către locuința lui. Vă dați seama câți nervi mi-am făcut când am constatat că domnul Geza nu era acasă. Eu

puteam să fiu condițional, deși veneam de la sute de kilometri, iar el, care stătea acolo, nu! A trebuit să-l aștept până la ora patru, când dânsul a binevoit să apară calm și tacticos. Închipuiți-vă că, după ce l-am așteptat atâta, nici nu s-a învrednicit să-și ceară barem scuze – zise doctorul cu necaz. Abia ulterior mi-am dat seama ce a generat lipsa lui de politețe…

— Propun s-o luăm metodic – îl întrerupse Apostolescu. Vă rog să ne relatați ce ați făcut și ce-ați discutat cu domnul Iakocs din momentul în care a venit.

— Deși nu știu, de fapt, ce doriți – zise el zâmbind –, sper că nu o să refuzați o cafea bună. Apoi, fără să mai aștepte confirmarea musafirilor, strigă peste umăr, suficient de tare pentru a se auzi și la etajul de dedesubt:

— Ela, fă niște cafele!…

Dar nu apucă să-și termine invitația și doamna cu ochelari apăru cu o tavă pe care abureau câteva cești.

— Deosebit de faptul că-mi cunosc obligațiile de gazdă, să știi că aud foarte bine… Chiar și când nu se ridică tonul – zise ea înțepată, în timp ce așeza ceștile la îndemâna musafirilor.

Apostolescu se grăbi să revină la motivul care-i adusese acolo:

— Vă rog să reluați relatarea momentului în care a venit Geza Iakocs.

— Da. După cum vă spuneam, s-a înapoiat acasă,

împreună cu soția lui, pe la ora patru după-amiaza și, fără să-și ceară scuze, ne-a poftit în casă…

— În care cameră?

— În bucătărie.

— Cât timp ați rămas la el?

— Cel mult o oră.

— Mai era cineva de față? îl întrebă Apostolescu, pentru a-i verifica sinceritatea.

— Bineînțeles! Era și Stoicescu, prietenul meu, care m-a însoțit până acolo în speranța că va putea achiziționa vreo colecție mai valoroasă. Dar ți-ai găsit! Moșu se răzgândise. Mi-a spus că, între timp, s-a înțeles să le vândă pe toate altcuiva. Vă dați seama de ce a uitat să-și mai ceară scuze pentru timpul pe care ne-a făcut să-l pierdem așteptându-l? Legase măgarul la gard și nu mai simțea nevoie să se scuze pentru întârzierea sa, ca să nu mai vorbim de drumul pe care l-am făcut degeaba până la Sibiu! spuse doctorul înfuriat. Da', lasă, nu mi-o cădea el vreodată în mână, adăugă amenințător.

— Nu mai poate să vă ofere această satisfacție… A murit! precizează Apostolescu.

— Cum, a murit?! Da' în fond ce mă mir… Cred că avea 80 de ani, spuse medicul revenindu-și din surpriză și ridicând din umeri cu resemnare.

— N-a murit de bătrânețe, a fost asasinat!

— Poftim?! exclamă doctorul.

Simionescu, care de asemenea nu-l slăbea din privire, văzând cât de mari i s-au făcut ochii datorită surprizei, își spuse mirat: „Oare cum de-i rezistă orbitele fără să se spargă?!”

— Când a fost omorât? întrebă doctorul după ce se mai liniști.

— În ziua când ați fost la el. Acesta este și motivul pentru care vă rog să faceți apel la memoria dumneavoastră și să încercați să ne relatați cât mai fidel ce-ați discutat cu Geza Iakocs?

— Păi, cum v-am mai spus, a zis că a aranjat cu cineva care dorește să-i achiziționeze toate timbrele…

— V-a spus despre cine-i vorba?

— Nu mi-a pomenit niciun nume. Mi-a spus doar că e vorba de un inginer, care lucrează la montarea unor instalații la noi în țară…

— Adică nu-i cetățean român? murmură nemulțumit Simionescu.

— Da, așa rezultă… Eu eram prea dezamăgit de drumul pe care l-am făcut de pomană până acolo, pentru a cere relații suplimentare despre personalitatea cumpărătorului…

Apostolescu, care, fără a-și scăpa interlocutorul din privire, bătea ușor cu indexul mâinii drepte în masa din fața lui, îl întrerupse cu un început de nerăbdare:

— Domnule doctor, vă rog, din nou, să vă concentrați

și să ne redați tot ce v-a spus victima în legătură cu filatelistul care v-a concurat.

— Mi-a spus că în ziua de 1 octombrie, adică după ce mi-a telefonat pentru a mă chema la Sibiu, a primit vizita unui tânăr inginer care, după ce i-a văzut colecțiile de mărci, i-a comunicat că vrea să le cumpere pentru patronul lui, un om de afaceri din R.F.G. În acest scop l-a rugat să-l păsuiască câteva zile, până va primi suma asupra căreia se înțeleseseră…

— V-a precizat ziua în care trebuia să revină cumpărătorul cu care tranzacționase?

— Mi-a spus că-l așteaptă peste două zile. Dacă eu am fost acolo în ziua de 5, ar însemna că trebuia să vină în ziua de 7 octombrie.

— Victima a făcut vreo referire asupra sumei pe care urma s-o primească?

— Da, mi-a spus că inginerul a admis, fără să se tocmească, prețul pe care-l ceruse el, adică 25.000 dolari, și că-i părea rău că n-a cerut mai mult. Eu însă cred că se lăuda. Este imposibil să fi obținut un astfel de preț – adăugă el cu convingere. 15.000–20.000 de dolari meritau, da' mai mult, nici într-un caz!

— Vă mai amintiți și alte amănunte care ne-ar permite să-l identificăm pe cumpărătorul amintit? De exemplu, ce naționalitate avea?

— El n-a spus nimic în plus față de ce v-am relatat, iar

eu n-am insistat, deoarece nu mă interesa.

— Spuneați că ați rămas acolo până la ora cinci după-amiaza, adică aproape o oră, ce-ați făcut în acest interval de timp?

— Amicul meu, domnul Stoicescu, dacă tot a făcut atâta drum până acolo, a vrut să-i vadă colecțiile de timbre. După ce s-a uitat la ele, am plecat, rămânând să ne anunțe dacă, eventual, străinul s-ar fi răzgândit.

— V-a arătat toate colecțiile sale?

— El a vrut, dar noi n-am avut timp de pierdut. Ne-am limitat numai la colecțiile mai importante, pe care le avea în două clasoare.

— În timpul discuției v-a spus că mai așteaptă pe cineva în după-amiaza aceea?

— Nu.

— Pe durata ședерii în casa lui Iakocs, ați fost tratat cu ceva?

— Nu. Soția lui s-a oferit să ne facă cafele, dar am refuzat.

— În timp ce vă aflați acolo a mai fost căutat de cineva?

— Nu.

— Ce ați făcut după ce ați plecat de la Iakocs?

— Ne-am suit în mașină și i-am dat bătaie, ca să ajungem cât mai repede la Arad.

— La ce oră ați ajuns la Arad?

Doctorul se gândi un moment, apoi spuse:

— O astfel de distanță, în mod normal, o acopăr ușor în cinci ore, dar am avut ghinionul să-mi lovească spatele mașinii un zăpăcit, care conducea un autocamion, și a trebuit să mai pierd o oră până a venit miliția și a întocmit procesul-verbal. Astfel am intrat în Arad pe la unsprezece noaptea.

— Unde a avut loc accidentul?

— Imediat după ce-am trecut de Lipova.

După ce anchetatorii își luară rămas bun de la doctorul Georgescu, făcură o vizită și amicului acestuia, inginerul Stoicescu, dar nu obținură date suplimentare.

despărțindu-se în gară de maiorul Prodan, acesta promise să verifice exactitatea declarației doctorului cu privire la accidentul pe care-l suferise mașina lui și să le comunice ce a constatat.

Capitolul X
Un martor a mințit!

A doua zi dimineață, când ajunseră la Sibiu, Apostolescu și Simionescu trecură mai întâi pe la hotel, pentru a se spăla și bărbieri, iar la ora zece plecară spre sediul miliției, unde aflară că Bogdănescu îi așteaptă la locuința victimelor.

— Ce a rezultat din deplasare? se grăbi să-i întrebe Bogdănescu, după ce intrară în bucătăria care aparținuse victimelor și își strânseră mâinile.

Când Apostolescu termină relatarea discuției avute cu Georgescu, Bogdănescu spuse gânditor:

— Din audierea doctorului rezultă că o discuție cu inginerul-colecționar ne-ar putea fi utilă…

— Mai mult sau mai puțin, deoarece acesta era așteptat în ziua de 7 octombrie, adică două zile după decesul victimelor – completă Simionescu sceptic.

— Cine l-ar fi împiedicat să vină la Iakocs cu două zile mai devreme? Nu trebuie exclusă această ipoteză – interveni Apostolescu – deoarece, de îndată ce a stabilit cu victimele, la 1 octombrie, că le va aduce banii în ziua de 7 octombrie, putea să vină și mai devreme, fără să-i fie teamă că nu va fi poftit în casă. De remarcat că această prezumție satisface și principala condiție pe care trebuia s-o îndeplinească asasinul pentru a fi admis în casă: să fie un cunoscut al victimelor, respectiv un om așteptat.

În timp ce Apostolescu își depăna ultima frază, Simionescu își ridică ochii spre tavan și începu să-l privească plictisit.

Apostolescu, dându-și seama că colaboratorul său nu-i satisfăcut de spusele sale, zise:

— Dane, de ce nu ești de acord?

Simionescu se decise să-și dezlipească privirea din plafon și, uitându-se indispus la el, răspunse:

— Șefule, dacă admitem această posibilitate, nu ne mai rămâne decât să închidem dugheana și să ne întoarcem „învingători" la București, după ce-am pierdut pe aici aproape trei săptămâni degeaba!

— De ce? De unde dracu' ai mai scornit-o și pe asta?!

— N-am scornit-o eu. Închiderea dosarului, cu mențiunea „autor necunoscut", apare ca o consecință logică a acreditării ideii că asasinul este un cetățean străin!… Trei săptămâni până s-au descoperit victimele și trei săptămâni de când ne tot învârtim p-aici fără spor fac una peste alta o lună și jumătate. Dacă ținem seama de faptul că turiștii străini arareori stau mai mult ca două săptămâni într-o țară, pentru a nu-i mai lua în considerare pe cei care sunt în tranzit, deci rămân numai două-trei zile pe teritoriul nostru, înseamnă că asasinul și-a luat tălpășița, în cazul cel mai fericit pentru noi, de o lună de zile… De fapt el trebuia s-o ia din loc chiar din momentul în care a făptuit jefuirea victimelor!

Simionescu făcu o pauză, pentru a aștepta reacția lui Apostolescu și, când văzu că acesta rămâne în expectativă – ba, mai mult, pare chiar amuzat – reluă înfuriat:

— Dacă asasinul este, într-adevăr, un cetățean străin, ne mai rămâne o singură alternativă… să-i punem sare

pe coadă!

— Ești un naiv simpatic, Dane – începu Apostolescu zâmbindu-i cu bunăvoință. Mai întâi, admițând posibilitatea că asasinul ar fi un cetățean străin, nu înseamnă că am stabilit o ipoteză exclusivă, deoarece vom urmări în paralel orice altă pistă care ar putea conduce la clarificarea cazului. Apoi, revenind la prezumția că asasinul este un străin, ți-ai putea înlătura deznădejdea dacă ai renunța la idei preconcepute…

— Chiar așa…? ironiză Simionescu.

— Chiar așa! continuă Apostolescu. Urmare a discuției pe care am avut-o cu doctorul Georgescu, am stabilit câteva date care ne vor putea apropia de cel căutat…

— Sunt nerăbdător să le aud…

— Atunci nu mă mai întrerupe mereu! Știm că este tânăr; știm că este inginer; știm că lucrează la montarea unei instalații și mai știm că instalația a fost livrată de o firmă din R.F.G. Astfel, avem destule elemente pentru a putea trece la depistarea lui. Acum pricepi, Dane?

— Ai dreptate, șefu'! exclamă Simionescu descrețindu-și fruntea. Stabilim ce instalații furnizate de R.F.G. sunt în curs de montare la noi, apoi trecem la o verificare discretă a specialiștilor, pentru a-i depista pe cei care ar putea corespunde cu omul căutat. După aceea, tot atât de discret, le imortalizăm chipurile pe

niște fotografii și-i rugăm pe vecinii victimelor să ne spună dacă recunosc printre ele pe individul care a vizitat familia Iakocs în ziua de 1 octombrie… și mai ales, în seara zilei de 5 spre 6.

— În legătură cu această ipoteză mai am și eu o propunere – interveni Bogdănescu. Ieri, când ați fost plecați la Arad, am continuat să audiez persoanele care aveau legături cu victimele. Printre acestea, am discutat și cu doi bătrâni, soții Stratulat, care mi-au relatat că în ziua de 5 octombrie, pe la șapte seara, au făcut o vizită familiei Iakocs. Cu această ocazie au fost invitați de Geza Iakocs în casă, dar, intrând în vestibul și văzând că în bucătărie se află un bărbat pe care nu-l cunoșteau și despre care victima le-a spus că este un cumpărător de timbre, au preferat să plece pentru a nu-i deranja. Semnalmentele necunoscutului fiind: un bărbat înalt, brunet, în vârstă de 30–35 de ani și îmbrăcat cu un costum gri. Asta vă spune ceva?

— Evident! Aduce al naibii de mult cu semnalmentele furnizate de Caty și Filoti asupra bărbatului care a vizitat victimele în ziua de 1 și 5 octombrie. E în regulă! Dane, când cerem sprijinul I.G.M. pentru depistarea inginerului din R.F.G., mai furnizăm încă două amănunte: are înălțimea peste 180 de centimetri și este brunet.

În timp ce Simionescu dădu afirmativ din cap,

Apostolescu se adresă lui Bogdănescu:

— Ai mai aflat și altceva care ne-ar putea interesa?

— Da. Am stat de vorbă cu o doamnă care s-a mutat de curând pe strada Școala de Înot și care mi-a relatat că într-una din primele zile ale lunii octombrie, înapoindu-se de la serviciu, s-a întâlnit la colțul străzii cu un bărbat care căra un geamantan mare. Purtătorul geamantanului venea pe trotuarul și din direcția casei victimelor. Desigur, nu toți cei care au vehiculat cu geamantane la începutul lui octombrie trebuie considerați ca suspecți, mai ales că nu se poate determina dacă martora l-a văzut pe respectivul bărbat în noaptea de 5 spre 6 octombrie.

— V-a furnizat semnalmentele lui?

— Da. Dar nu corespund cu cele furnizate de ceilalți martori.

— Nu-i nimic, le introducem în inventar – zise Apostolescu ridicând din umeri. Altceva?

— Nimic deosebit.

— În cazul acesta continuăm cu audierea persoanelor care erau în relații cu victimele, iar tu, Dane, te duci la inspectorat și ceri prin telefon I.G.M. să ne ajute la identificarea inginerului din R.F.G.

După ce se ridicară de pe scaune, se auziră pași în curte și Apostolescu, în mod instinctiv, se uită pe fereastră, dar, datorită pânzei groase, care o acoperea pe

două treimi din înălțime, nu a putut să vadă peste ea și trebui să-i dea un colț la o parte pentru a privi afară. Era poștașul, care se îndreptă spre locuința doamnei Catrinescu.

— Deci să purcedem la treabă, începu Apostolescu în timp ce se întorcea cu fața spre Simionescu și Bogdănescu. Căpitane, dă-mi te rog lista persoanelor pe care nu le-am audiat… Dar, brusc, își curmă fraza și, învârtindu-se pe călcâie, se întoarse din nou cu spatele la ceilalți anchetatori.

Rămase cu ochii pironiți pe fereastră.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe Simionescu.

— Drace! Cum am putut fi atât de neghiobi?! exclamă Apostolescu, în timp ce întorcea pentru a doua oară spatele la fereastră.

— Dane, ia declarația lui Filoti și recitește pasajul în care ne-a vorbit de bărbatul pe care l-a zărit în bucătărie!

Simionescu, departe de a înțelege ce urmărește Apostolescu, răsfoi carnețelul de notițe și, când ajunse la pasajul indicat, începu să citească cu glas tare:

— „În timp ce așteptam în curte înapoierea domnului Geza, care plecase spre dormitor pentru a-mi aduce catalogul, m-am uitat din curiozitate pe fereastra de lângă ușa de la intrare și am văzut un bărbat care stătea cu spatele spre mine…”

— Ce fac, continui? întrebă Simionescu.

— Da, cu partea în care-l descrie pe vizitator.

„…Deși stătea pe scaun, cred că era un bărbat forate înalt – citi Simionescu. Avea o etate aproximativ 35 de ani, purta părut scurt, ca boxerii, și era îmbrăcat cu un costum gri”.

— Stop! îl opri Apostolescu, Există cineva în această încăpere care poate să-mi explice cum a putut martorul să aprecieze vârsta necunoscutului, deși, așa cum a declarat în continuare, persoana respectivă n-a întors capul spre el?

Interlocutorii lui Apostolescu încă nu-și reveniseră din stupoare, și ultimul reluă:

— Și, de fapt, nu de această explicație am nevoie, deoarece mi s-ar putea argumenta cu lipsa zbârciturilor pe ceafa necunoscutului! Vreau să știu cum dracului a văzut persoanele care se aflau în bucătărie, când, așa cum am stabilit, fereastra a fost în permanență acoperită cu această pânză?!

— ’Țeles! Să mergem să-l chestionăm! se dezmetici Simionescu.

— De acord, dar să n-o pornim ca berbecii. Acum este ora unu și Filoti trebuie să fie la serviciu. N-are niciun rost să-l ridicăm din fabrică și să-i creăm atmosferă până nu ne asigurăm de vinovăția lui. Mai bine ne înapoiem la inspectorat, atât pentru a ruga I.G.M. să ne ajute la depistarea inginerului-filatelist, cât și pentru a cere

eliberarea unei ordonanțe de percheziție.

La Filoti acasă mergem după-amiaza, când se înapoiază de la uzină. De acord? întrebă Apostolescu.

*

La ora cinci și jumătate mașina opri în fața casei lui Filoti. Cei trei coborâră din ea și, intrând în curte, se îndreptară spre ușa acestuia.

Filoti îi privi mai întâi surprins, apoi îi pofti înăuntru.

— Domnule Filoti – începu Apostolescu –, examinând declarația dumneavoastră, am ajuns la concluzia că n-ați fost sincer…

— Cum puteți spune asta?! protestă el cu convingere.

— Mai exact că ne-ați mințit! adăugă Apostolescu neîndurător.

— Nu-i adevărat! Am spus tot ce-am știut…

— Pentru a nu vă îngreuia și mai mult situația, vă sfătuiesc să ne spuneți de ce ați ascuns adevărul…

— Dar v-am spus… Nu înțeleg ce doriți?

Apostolescu îi privi cu atenție ochii albastru-spălăciți, apoi îl întrebă:

— Sunteți de acord să efectuăm o percheziție domiciliară?

— Da, începu el, apoi, brusc, se răzgândi: – Adică nu sunt de acord! De ce să-mi faceți percheziție?… Ce, sunt hoț?

— Nu de hoție vă bănuim, asta-i o culpă în subsidiar.

Am revenit aici deoarece vă suspectăm de uciderea familiei Iakocs…

— Cum puteți spune asta?… Ce aveți cu mine…

— Trecem la efectuarea percheziției! decise Apostolescu colaboratorilor săi.

— Nu, începu să protesteze Filoti.

— Aveți aici ordonanța de percheziție! îl întrerupse Apostolescu întinzându-i o hârtie cu ștampile și semnături. Acum, gata cu vorba! Lăsați-ne să ne vedem de treabă! recomandă el pe un ton care nu mai admitea replică.

O oră mai târziu, pe masă se adunaseră câteva clasoare cu mărci poștale, un ceas de buzunar cu capace de aur duble și un pulover de lână bleumarin, cu dungi albe, verticale.

Apostolescu luă un clasor, la întâmplare, și, privind dosul câtorva mărci, remarcă un „I" scris cu cerneală. Fără să facă vreun comentariu, puse pe masă clasorul și începu să examineze ceasornicul. Era neobișnuit de mare și gros, iar capacele erau încărcate cu sculpturi inspirate din scene mitologice. „Cred că ăsta este cel mai modern ceas… de la începutul secolului XVI" își spuse el amuzat în timp ce-l așează pe masă.

În ceea ce privește rostul puloverului, pe care-l pescuise Bogdănescu, deși nu-i pricepu tâlcul, se abținu de la vreun comentariu.

Când Simionescu îl anunță că au terminat, Apostolescu se ridică de pe scaun și rosti sentențios.

— Domnule Filoti, sunteți reținut sub bănuiala că ați ucis pe Geza și Maria Iakocs! Vă rugăm să vă îmbrăcați și să ne urmați!

Cu toate protestele suspectului, câteva minute mai târziu se afla în mașina miliției, alături de anchetatori.

*

— Ia povestește-ne de unde ai aceste clasoare cu timbre? începu să-l chestioneze Apostolescu, după ce ajunseră la inspectorat.

— Mi le-a dat domnul Geza…

— Dar acest ceas de aur tot Geza ți l-a dat? întrebă cu asprime Apostolescu.

Filoti își schimbă de câteva ori culoarea feței, ochii spălăciți deveniră și mai lăptoși, iar broboanele de transpirație de pe frunte și tâmple se adunau, sub formă de picături, sub bărbie, de unde-i cădeau pe genunchi fără ca el să se sesizeze.

— Mi l-a dat domnul Geza să-l duc la reparat, reuși el să îngaime.

— Și de ce nu i le-ai dus înapoi?

— N-am mai avut când… Mi-a dat ceasul în seara zilei de 5 octombrie, odată cu clasorul pe care vi l-am predat…

— Dacă, într-adevăr, așa stau lucrurile, de ce nu ne-ai

spus nimic despre el când te-am audiat prima oară?

Suspectul își pleacă privirea spre covor și nu răspunse.

— Lucrurile stau însă altfel de cum susții. În seara când ai fost la Iakocs, nu era niciun străin acolo…

— Ba era…

— Acum vorbesc eu! îl repezi Apostolescu. Ești cel mai în măsură să știi că nu era nimeni în casă deoarece te-a poftit înăuntru…

— Jur că n-am intrat în casă! izbucni el. N-am nicio legătură cu moartea bătrânilor…

— Ia-o domol! îl avertiză Bogdănescu. Mai bine ți-ai deșerta repede sacul. Ce aveai în geamantanul cu care ai ieșit din curtea victimelor în noaptea omorului?

În timp ce Filoti își frământa în tăcere mâinile, Apostolescu și Simionescu încercau, fără succes, să priceapă de unde a scos Bogdănescu chestia cu geamantanul.

— Recunosc că întrebarea-i fără sens – continuă Bogdănescu. Ce altceva puteai avea în geamantan decât lucrurile jefuite din casa victimelor?

— Nu-i adevărat! Geamantanul era gol…

— De unde aveai un geamantan, să zicem gol, la ora zece noaptea? continuă neîndurător Bogdănescu.

Văzând că Filoti nu răspunde, interveni Apostolescu.

— Ce-ai căutat cu un geamantan, la ora zece noaptea,

în curtea victimelor, când nouă ne-ai spus că, după ce ai discutat cu victima, în jurul orei șapte și jumătate, te-ai dus direct acasă?

— Nu… nu pot să vă spun, zise Filoti cu greutate.

— Bine, să trecem peste asta. Mai susții că l-ai văzut, în bucătărie, pe străinul pe care l-ai descris?

— Da! Vă jur că tot ce v-am spus a fost adevărat.

— Bine, atunci explică-ne cum ai putut vedea cine se află în bucătărie când geamul era acoperit, pe dinăuntru, cu o bucată de pânză?

Suspectul nu răspunse.

— E în regulă. Tovarășe Bogdănescu, să fie dus la arest și ținut acolo până se hotărăște să vorbească! se decise Apostolescu.

— Nu, nu mă duceți la închisoare…! spuse Filoti privind implorator spre Apostolescu. Vă spun tot ce doriți dacă îmi promiteți…

— N-avem ce-ți promite! îl întrerupse sever Apostolescu. Spune ce-ai de spus!

După ce se mai foi de câteva ori pe scaun, Filoti își învinse ezitarea și începu să relateze:

— Tot ce v-am spus despre bărbatul care era în bucătărie e adevărat, dar nu l-am văzut din curte… ci de la balconul de la etaj… Mai întâi am stat de vorbă cu domnul Geza, la ușa de la intrare, apoi, după ce el a închis ușa, m-am suit la etaj unde stă domnul doctor

Blănaru…

— Ce-ai căutat acolo? întrebă Apostolescu când văzu că se oprește.

— Fata care lucrează la ei… e iubita mea! se hotărî el.

— Caty? exclamă surprins Simionescu.

— Da, e iubita mea de doi ani…

— Spune ce-ai făcut din momentul în care te-ai despărțit de Geza Iakocs – ceru Apostolescu.

— M-am urcat la etaj și am bătut la ușa fetei. Până să-mi deschidă, pentru că tot n-aveam ce face, am privit spre bucătăria domnului Geza și am văzut, prin partea de sus a ferestrei, care nu era acoperită cu pânză, pe bărbatul de care v-am vorbit și pe doamna Iakocs. După aceea nu mai știu ce a fost, deoarece am intrat la Caty.

— Până la ce oră ai rămas?

— Cred că era zece seara când am plecat.

— Și cu geamantanul cum e? întrebă Simionescu.

— Era geamantanul meu și îl împrumutasem lui Caty astă-vară, când s-a dus la țară, la părinții ei. În seara aceea l-am dus înapoi la mine acasă, deoarece mi-l ceruse un coleg de la fabrică, care trebuia să plece în concediu.

— Cum ți-ai dat seama că străinul din casă era un bărbat tânăr, doar stătea cu spatele la fereastră? îl chestionă Apostolescu.

— Când am plecat de la Caty m-am uitat din nou spre

fereastra de jos și l-am văzut cu capul întors spre stânga, adică spre ușa de la vestibul, și mi-am dat seama, după profil, că trebuie să fie un bărbat tânăr.

— Dacă l-ai vedea, crezi că l-ai putea recunoaște? vru să știe Bogdănescu.

— Cred că da, dacă l-aș vedea din profil.

— Cine mai era în bucătărie când te-ai uitat a doua oară pe fereastră? întrebă Apostolescu.

— N-am mai văzut pe nimeni. Probabil că doamna Iakocs plecase în casă.

— Când ai primit acest ceas? întrebă Apostolescu arătând spre relicva de pe biroul său.

— Atunci când am vorbit ultima oară cu domnul Iakocs. Mă rugase să-l duc la reparat.

— Dacă, într-adevăr, așa stau lucrurile, de ce nu mi l-ai dat când am fost prima dată la dumneata?

Filoti plecă privirea și nu răspunse.

— Doreai să-l oprești ca „amintire". Așa-i?

Tăcerea lui Filoti era elocventă.

— De ce ne-ai ascuns adevărul până acum? Pentru a-ți putea însuși ceasul? insistă Apostolescu.

— Nu. Nu pentru ceas! Abia ulterior m-am gândit că mi-ar putea rămâne mie… Mi-a fost teamă să nu se afle de legătura mea cu Caty.

— Nu înțeleg! Ce importanță putea să aibă faptul că trăiești cu Caty?

— Domnul doctor Blănaru este un om foarte sever și i-a pus în vedere că dacă o prinde că aduce pe cineva la ea o trimite înapoi la țară… Asta ar fi însemnat să ne despărțim… și noi ne iubim.

— De ce nu vă căsătoriți?

— Pentru că încă n-avem bani de nuntă.

— Acum va mai surveni o amânare, datorită faptului că ai încercat să-ți însușești un bun care nu-ți aparține – zise Simionescu.

— O să mă închideți?

— Legea e clară pentru astfel de delicte – răspunse Apostolescu ridicând din umeri. Acum să ne spui: cum se numește ceasornicarul care ți-a reparat ceasul și cine este colegul căruia i-ai împrumutat geamantanul pe care l-ai luat de la Caty?

După ce Filoti dădu precizările cerute, Simionescu, care în ultimul timp nu-și mai dezlipise privirea de pe umerii suspectului, întrebă:

— Dumneata faci vreun sport?

— Da, sunt halterofil la Clubul „Independența”.

— În regulă – reluă Apostolescu –, până îți verificăm spusele rămâi aici, în arest preventiv.

— Vai de mine! se lamentă el speriat. Dacă colegii mei află că am fost arestat, mă fac de râs în fabrică.

— Trebuia să te gândești la asta când ai încercat să ne minți și când ai vrut să-ți oprești ce nu-ți aparținea.

*

— De unde ai știut de povestea geamantanului, căpitane? întrebă Apostolescu când rămaseră singuri.

— Martora care mi-a povestit de tânărul pe care-l văzuse cărând un geamantan n-a reținut din persoana acestuia decât pulovărul. Când, în timpul percheziției, am dat de el, mi-am reamintit imediat de descrierea ce mi-o făcuse.

— Să mă duc s-o aduc pe Caty pentru a le confrunta declarațiile? întrebă Simionescu.

— Nu, lăsăm pe mâine. Acum familia doctorului e acasă și, dacă o aducem aici pe Caty, le dăm posibilitatea să afle de legătura ei cu Filoti. Nu ne deranjează cu nimic să le respectăm secretul. Te vei duce după ea mâine dimineață. Acum mergem la colegul căruia susține că i-a împrumutat geamantanul, pentru a verifica dacă a încercat să ne ducă. Pe dumneata, căpitane – se adresă Apostolescu lui Bogdănescu –, te rog să treci pe la filatelistul care ne-a ajutat la inventarierea timbrelor lui Iakocs și să-l rogi să aprecieze valoarea mărcilor găsite la Filoti acasă.

Înainte de a se despărți, stabiliră ca după terminarea cercetărilor să se revadă la inspectorat.

*

La ora nouă și jumătate erau din nou în birou.

— În ceea ce privește povestea geamantanului, totul e

în ordine. Colegul lui Filoti ne-a declarat că, într-adevăr, în ziua de 6 octombrie acesta i-a împrumutat un geamantan.

— Și cu timbrele e în ordine. Toată valoarea lor nu depășește 7–800 de lei – precizează Bogdănescu. Admițând că și declarația Catyei îi va întări spusele, vom exclude vina de omucidere și o vom reține numai pe aceea de însușire a unui bun străin; ceasul de aur.

— Oare nu ne pripim? întrebă Simionescu. Faptul că este halterofil, și deci are o forță fizică superioară mediei generale, n-are nicio importanță?

— S-o luăm pe bucățele – propuse calm Apostolescu. Forța fizică în sine nu-i un criteriu dacă n-avem și alte elemente de încriminare. Altfel, din primul moment, ar trebui să te acuz pe tine…

— …Sau pe căpitanul Nicu Apostolescu! se grăbi Simionescu pentru a nu rămâne dator.

— În ceea ce privește propunerea de a-l inculpa pentru reținerea ceasului – continuă Apostolescu, fără să țină seama de întrerupere –, atât timp cât nu s-a constituit nimeni parte civilă, printr-o reclamație, nu văd de ce ar trebui să-l trimitem la închisoare pentru un delict minor. Consider că orele pe care le va petrece în noaptea asta la arest îl vor ajuta mai bine decât șase luni de închisoare. Sunteți de acord?

Bogdănescu și Simionescu se declarară de acord.

— Atunci – reluă Apostolescu cu o mină mai veselă – , nu ne rămâne decât să dispunem ca Filoti să fie eliberat mâine, la ora șase dimineața, pentru a avea timp să se prezinte la serviciu. Ce rost are să-i mai creăm atmosferă printre colegii de muncă dacă considerăm că nu el este ucigașul pe care-l căutăm?

— Suntem chiar atât de siguri că e nevinovat? se întrebă Simionescu cu glas tare.

— Dacă timpul va dovedi contrariul, nu va fi nicio problemă să-l aducem înapoi.

Capitolul XI
Cercetări de rutină

A doua zi dimineața, după ce Caty părăsi biroul anchetatorilor, Simionescu trase concluzia:

— Deci și Filoti a fost disculpat. Acum încotro ne îndreptăm pașii?

Înainte de a i se putea răspunde, începu să sune telefonul. Era maiorul Iancu.

— Bună, Nae! Ce noutăți ai pentru mine? se grăbi Apostolescu.

— Știi bancul cu „…am venit să vă spun că pe mine să nu contați”?!…

— Lasă bancurile și spune ce-ai de spus.

— L-am găsit pe Kalman, nepotul lui Iakocs, dar să nu

contezi pe el. Deși este o mare podoabă, are un alibi turbat. A lucrat până acum zece zile, ca deținut, când a fost eliberat după o pedeapsă de un an pentru furt din buzunare. Poate ar fi bine să te gândești la alt vinovat…

— Cu inginerul pe care te-am rugat să-l depistezi ce se aude?

— Abia ne-am pus pe treabă. Cum am ceva, te anunț.

Apostolescu își luă la revedere și închise telefonul.

— Și, astfel, iată-ne ca la început! comentă Simionescu, după ce ascultase cu atenție convorbirea lui Apostolescu.

— Fii mai optimist, Dane – încercă să-l încurajeze Apostolescu, deși și el începuse să resimtă lipsa sentimentului pe care-l recomanda colaboratorului său. Oricum, nu-i dracu chiar atât de negru… Numai că tu te-ai învățat cu anchete fulger, în care criminalul este prins în maximul 72 de ore. Eh! Din păcate, nu ține întotdeauna și atunci recurgem la metodele noastre clasice, care duc la elucidare cu pași mai mici, dar nu mai puțin siguri! În fond, nu-ți plâng copiii la București și apoi solda merge, oricum, glumi Apostolescu.

— Hei, șefule, lasă-te de bancuri, zise îmbufnat Simionescu. Noi ne învârtim în loc de peste trei săptămâni și domnul criminal, probabil, se distrează copios cu fructele jafului…

— În afara necazului, care mă încearcă și pe mine, ai

vreo propunere pentru a ajunge mai repede pe urmele criminalului? Dacă da, te ascult!

Simionescu nu răspunse.

— În orice caz, acum, după ce l-am audiat pe Filoti, știm că bărbatul care a fost văzut în casa victimelor nu poate fi altul decât criminalul, deoarece nu-i de conceput ca Iakocs să mai fi primit încă o vizită și după ora zece noaptea. Dacă admitem această ipoteză, putem avea o certitudine asupra semnalmentelor criminalului și, având în vedere mai ales înălțimea lui, nu ne mai poate scăpa.

Apropo, căpitane – se adresă el lui Bogdănescu –, cum stăm cu verificarea sibienilor care au peste 180 de centimetri înălțime?

— Până acum nu s-a găsit nimic interesant, dar acțiunea continuă.

*

În dimineața zilei de 12 decembrie, de altfel ca și în diminețile precedente, cei trei anchetatori consultau niște liste și stabileau persoanele pe care urmau să le audieze.

Când începu să sune telefonul, Bogdănescu ridică receptorul și, după ce ascultă puțin, îl întinse lui Apostolescu.

— Da, Nae, eu sunt! Ce se aude cu ancheta voastră?

— Îmi pare rău, dar n-a ieșit nimic! Niciunul dintre

specialiștii trimiși de firmele din R.F.G. nu se încadrează semnalmentelor pe care le-ai furnizat. Nu numai atât, dar am admis și posibilitatea că șantierul pe care a lucrat omul căutat de tine și-a terminat activitatea și s-a retras. Ei bine – ține-te să nu râzi! –, nici această ipoteză n-a fost mai bună ca prima. Niciun șantier nu s-a retras, niciun șantier nu și-a înlocuit personalul în perioada septembrie-decembrie. Deci ar trebui să renunți la ipoteza că asasinul ar putea să fie un specialist străin.

Apostolescu îl asculta, gânditor, mușcându-și buza inferioară, apoi spuse:

— Ascultă, Nae, știi ce cred… N-ar fi rău dacă s-ar discuta cu acest Kalman posibilitatea vânzării pontului unui alt deținut…

— Și el o să se grăbească să recunoască: „Da, am vândut pontul „Iakocs" lui cutare…"

— …În paralel, să se examineze lista deținuților eliberați în ultimele luni de la închisoare în vederea depistării unui individ cu semnalmentele furnizate pentru găsirea inginerului din R.F.G., continuă Apostolescu, fără să țină seama de întrerupere.

— Da… E o idee bună! recunoscu Iancu. Am să dispun cercetarea pe care o ceri.

Apostolescu încheie convorbirea telefonică și relată colegilor lui comunicarea primită de la I.G.M.

Un sfert de oră mai târziu, când tocmai ajunsese la

concluzia că trebuie înlăturată ipoteza că asasinul este un cetățean străin, telefonul începu din nou să sune.

Era tot maiorul.

— Alo, Nicule, tot eu sunt… După ce-am discutat cu tine, m-a chemat tovarășul colonel Alexandrescu și mi-a dat ordin să te trimit trăsnet la Brașov, strada Aninoasa numărul…

— Mă, tu ești om serios?! îl întrerupse Apostolescu supărat. Eu amețesc încercând să lămuresc cazul ăsta scârbos și tu-mi bagi altceva pe gât?!…

— Ce vină am eu, Nicule? Am încercat să-i explic șefului încurcătura în care te zbați la Sibiu, dar dânsul mi-a spus să-mi văd de treburile mele și să-i execut ordinul.

— Strada Aninoasa, ce număr? întrebă resemnat Apostolescu.

— Numărul 6 și reține că șeful a spus să te deplasezi cu ce știi, numai să ajungi mai repede acolo – precizează Iancu.

— Bine. Plecăm imediat.

Brașov, 12 decembrie 1967

Capitolul XII
Modus operandi

Gonind cu o medie orară de 100 de kilometri și lansând aproape tot timpul semnale cu sirena, „Dacia" miliției intră în Brașov la zece dimineața.

Un sfert de oră mai târziu, după ce străbătură mai multe străzi, pe care Apostolescu și Simionescu nu le cunoșteau, mașina se opri în fața unui imobil cu un etaj.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Apostolescu pe subofițerul de miliție care era postat înaintea porții de lemn a clădirii.

— A fost omorâtă o femeie, tovarășe căpitan – raportă subofițerul, după ce se uită la legitimația pe care i-o arătase anchetatorul.

— Cum se ajunge la locul infracțiunii?

— Pe acolo, tovarășe căpitan – zise subofițerul deschizând poarta din spatele lui și arătându-le o intrare boltită –, urcați până la etajul întâi.

Cei doi se grăbiră să urce scările.

În fața lor apăru un vestibul pătrat cu laturile de aproximativ 2 metri, în pereții căruia se aflau încă două uși: una în fața celei prin care intraseră ei și cealaltă pe peretele din dreapta.

Apostolescu suci clanța ușii din dreapta și, văzând că este încuiată, se îndreptă spre cea din față, construită dintr-o combinație de lemn și sticlă mată montată în romburi.

După ce ușa fu împinsă, în fața lor apăru o cameră

dreptunghiulară, de aproximativ 5 pe 6 metri, încărcată cu mobile vechi, dar bine întreținute și valoroase.

La o masă rotundă și masivă, situată în mijlocul încăperii, un căpitan de miliție scria ceva într-un carnet.

Când îi zări pe noii veniți, se ridică de pe scaun și le ieși în întâmpinare:

— Tovarășul căpitan Apostolescu? întrebă el.

— Ce s-a întâmplat, tovarășe Stănculeanu? întrebă Apostolescu după ce făcură cunoștință.

— Dacă deschideți ușa aceea, o să vedeți, zise el, arătând spre cea de-a doua ieșire a încăperii, care se află pe peretele din stânga ușii prin care intraseră ei.

Apostolescu și Simionescu se grăbiră spre locul indicat, unde, după deschiderea ușii, văzură o cameră de baie.

Pe ciment, cu capul sub chiuvetă și cu picioarele spre cada de baie, zăcea pe spate și cu capul întors spre stânga, cadavrul unei femei în vârstă. Îmbrăcămintea ei se compunea dintr-o rochie de culoare închisă și o pereche de pantofi de casă, din postav.

Apostolescu făcu doi pași și, lăsându-se într-un genunchi pe ciment, examină cele două pete cafenii de pe gât.

— Asfixie mecanică prin strangulare cu mâna, murmură el ridicându-se în picioare și pornind spre ușă.

— E clar? întrebă căpitanul Stănculescu când reveniră în dormitor.

— Aproximativ – răspunse evaziv Apostolescu. În fond, despre ce-i vorba?

— Această sobă – zise el arătând spre o teracotă – încălzește și camera de alături. Vecina de apartament, sesizându-se că victima n-a încălzit soba nici azi-noapte, nici în această dimineață, s-a dus s-o roage să facă focul că-i este frig.

A bătut la ușă și, neprimind niciun răspuns, a apăsat pe clanță și a intrat înăuntru. Văzând harababura care domnea aici – continuă el, arătând spre două șifoniere cu ușile deschise, unde se vedeau obiecte răvășite și în mare parte împrăștiate pe parchet –, a crezut că vecina ei spală rufe și este în camera de baie, unde, după ce-a intrat și a văzut-o ucisă, a început să țipe după ajutor până s-au sesizat și ceilalți vecini, care s-au grăbit să ne dea telefon. Descoperirea a fost făcută la ora șapte fără câteva minute – precizează el.

— Și eu ce amestec am în treaba asta? întrebă Apostolescu, deși bănuia motivul pentru care fusese trimis acolo.

— Medicul legist a considerat că felul în care a fost ucisă victima din baie este asemănător cu cel în care a fost ucisă nevasta colecționarului de timbre de la Sibiu și ne-a cerut să anunțăm I.G.M. După ce ne-am

conformat indicației medicului, I.G.M. a dispus să nu ridicăm cadavrul până nu-l vedeți și dumneavoastră. Asta-i tot ce pot să vă spun!

— Ce măsuri ați luat până acum?

— Adineauri au plecat băieții de la criminalistică, care au făcut fotografiile judiciare, au relevat impresiunile papilare și au efectuat amprentarea cadavrului în vederea examenului de dactiloscopie comparativă.

— S-a început audierea martorilor?

— Am audiat câțiva, dar numai succint pentru a ne edifica asupra faptelor. Intenționați să preluați anchetarea cazului?

— Nu pot să mă pronunț până nu discut cu medicul legist. Dumneavoastră cu ce vă ocupați acum? Întocmiți raportul de constatare?

— Trebuie să-l facă și pe ăsta cineva – răspunse căpitanul ridicând din umeri cu resemnare.

— E în ordine. Până-l terminați, noi ne repezim la serviciul medico-legal. Cum se numește medicul care a văzut victima?

— Doctorul Alexe Morărescu.

*

După ce se prezentară, detectivii fură poftiți de doctorul Morărescu în încăperea pe care medicul tocmai se pregătea să o părăsească și invitați să ia loc pe scaunele care străjuiau o masă de lucru.

— Ei, asta da promptitudine! zise admirativ medicul, după ce luară loc. Nici n-am apucat să-mi exprim bănuiala și I.G.M. și-a și trimis oamenii!

— Cum ați ajuns la concluzia că asasinul de la Sibiu a operat și în cazul de referință? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Urmare a colaborării pe care am avut-o cu Ivănescu, medicul legist de la Sibiu, pentru reconstituirea amprentelor celor două victime…

— În ce stadiu se află această lucrare? îl întrerupse Apostolescu.

— E la pământ! Toate încercările noastre s-au dovedit zadarnice – zise el ridicând din umeri, într-un gest elocvent Starea în care au fost găsite cadavrele…

— Mi-am închipuit că n-o să iasă nimic. De altfel, în cazul în speță, nici nu cred că ne-ar fi putut ajuta prea mult. Să revenim deci la subiectul care ne-a adus aici – îl invită Apostolescu.

— Din discuția pe care am avut-o cu doctorul Ivănescu a rezultat că una din victimele de la Sibiu, mă refer la femeia strangulată, a fost asfixiată mai ales prin presiunea indexului, ceea ce arată că agresorul este deosebit de puternic. În sprijinul acestei concluzii venind și constatarea că victima avea cornul hioidian fracturat. Ei bine, aceleași simptome se remarcă și la victima pe care am văzut-o azi-dimineață!

— Atât timp cât n-ați efectuat necropsia diagnosticul dumneavoastră nu este cert, ci numai prezumtiv. Nu?

Doctorul, ținându-și capul ușor înclinat, se uită pe sub arcade la anchetator și spuse zâmbind mustrător:

— În trei decenii, de când sunt vraci de cadavre, am acumulat suficientă experiență pentru a nu face afirmații gratuite. Dacă țineți neapărat la partea formală, va trebui să așteptați încă vreo două ore, până fac autopsia și întocmesc raportul de constatări. Eu însă, tinere, te-aș sfătui să nu-ți pierzi timpul și să te apuci de îndată de cercetări. Mi-am făcut datoria și v-am sesizat o asemănare flagrantă în cele două cazuri, în rest, apreciați dumneavoastră cum îi mai bine! adăugă medicul ridicând din umeri.

— Am să țin seama de sfatul dumneavoastră – se decise Apostolescu. Între timp, puteți să ridicați cadavrul și să-i faceți toaleta.

Înainte de a-și lua rămas bun de la medic, Apostolescu adăugă:

— În cazul că totuși, prin absurd, nu se va adeveri diagnosticul de care ne-ați vorbit, vă rog să mă anunțați imediat, adică înaintea întocmirii raportului, pentru a nu-mi neglija îndatoririle pe care le am la Sibiu.

Capitolul XIII
Anchetarea

— Tovarășe Stănculescu – zise Apostolescu intrând în dormitorul victimei, după toate aparențele acest caz are contingența cu cel de la Sibiu și deci trebuie să mă ocup de el. Pentru început, vă rog să-mi spuneți ce ați aflat până în prezent despre personalitatea victimei.

— Victima se numea Liehn Katharina și avea 68 de ani. Era pensionară și în ultimul timp începuse să vândă anumite obiecte valoroase, care nu-i făceau trebuință. Deși am găsit în casă suma de 2450 de lei, câteva obiecte de aur și un carnet C.E.C., cu un sold de 15.000 de lei, mobilul indiscutabil al omorului este jaful…

— Și banii pe care i-ați găsit? îl întrerupse Simionescu.

— Se aflau sub un vraf de rufe, și criminalul, probabil în graba cu care a devalizat, nu i-a remarcat. Cam asta ar fi tot ce-am aflat până acum.

— Vecina de apartament e acasă? întrebă Apostolescu.

— Era plecată după târguieli, dar poate că s-a înapoiat. Să mă duc să văd?

— Dacă vreți!

Stănculescu ieși în vestibul, apoi, după ce schimbă câteva cuvinte cu cineva, reveni și confirmă:

— Da, e aici. Unde vreți să discutați, aici sau la dânsa?

— La dânsa – propuse Apostolescu pornind spre vestibul.

Ioana Meșteru, vecina victimei, era o femeie de aproximativ 40 de ani cu trăsături comune.

— Dumneavoastră ați descoperit victima? începu Apostolescu, după ce luară loc în jurul unei măsuțe.

— Da, sărmana… Dacă ați ști ce femeie cumsecade era…

Apostolescu îi întrerupse lamentarea:

— De când locuiți în această casă?

— Din 1956, de când am venit în Brașov, stau cu chirie la doamna Ecaterina.

— Venea lume multă la victimă?

— Da, foarte multă lume… Mai ales în ultimele luni, de când a început să pună afișe pe stradă.

— Ce fel de afișe?

— Prin care făcea cunoscut obiectele pe care le avea de vânzare, mai cu seamă cristale scumpe și servicii de tacâmuri.

— Ce puteți să-mi spuneți despre persoanele care au vizitat-o în ultimul timp?

— Destul de puțin… Știți, eu am serviciu după-amiaza. În orice caz, acum vreo câteva zile… Adică în ziua de 9 decembrie, știu precis, pentru că venise la mine sora mea care locuiește la Cluj. După cum vă spuneam, stăteam de vorbă cu sora mea, când am auzit

sunând de două ori la ușă, asta însemna că o caută cineva pe proprietăreasă. Știți, sub sonerie scrie că pentru mine se apasă butonul o dată și pentru doamna Ecaterina de două ori.

Apostolescu o întrebă dacă poate să fumeze și, după ce primi încuviințarea, o îndemnă să continue.

— Curând după ce s-a sunat la ușă – reluă martora –, am auzit-o pe doamna Ecaterina vorbind cu un bărbat, pe care l-a poftit apoi la dânsa în casă, unde cred că a stat vreo două ore.

— Puteți preciza ora la care a sunat acel bărbat?

— Da, era aproape de ora patru după amiaza și a plecat pe la șase seara.

— L-ați văzut cum arăta?

— Nu.

— Ați auzit ce-au discutat?

— Am auzit, dar n-am înțeles pentru că vorbeau în limba maghiară.

— Dacă aveți serviciu după-amiaza, cum se explică că în ziua aceea vă aflați acasă la ora șase seara?

— M-am învoit de la fabrică, deoarece știam că trebuie să vină sora mea la mine.

— Bine, vă rog să continuați.

— După plecarea musafirului, doamna Ecaterina m-a chemat în camera ei și m-a rugat s-o pansez la mâna stângă, spunându-mi că s-a zgâriat în timp ce a scos

niște obiecte dintr-un dulap și le-a arătat domnului care fusese mai înainte la dânsa. În timp ce o pansam, mi-a povestit că domnul care a fost la ea este medic și vrea să-i cumpere toate obiectele pe care le are de vânzare. Când am întrebat-o de ce n-a pansat-o el dacă este medic, mi-a spus că acel domn i-a dat numai cu spirt. A continuat apoi spunându-mi că doctorul care o vizitase este un om foarte fin și cu educație, nu ca tinerii din ziua de astăzi.

— Ce s-a mai întâmplat în zilele care au urmat vizitei pe care ne-ați relatat-o? o îndemnă Apostolescu văzând-o că se oprește.

— Nu mai știu, deoarece, reluându-mi serviciul, n-am mai stat pe acasă.

— Când ați văzut-o ultima oară pe Katharina Liehn?

— Ieri la ora douăsprezece și jumătate, când am plecat la serviciu. Revenind acasă, la miezul nopții, am văzut că e frig în casă, dar n-am vrut s-o deranjez atât de târziu. Astăzi însă n-am mai rezistat și m-am dus s-o rog să facă focul…

— Vă mulțumesc, restul îl cunoaștem. Dacă v-am ruga să vă uitați prin camera victimei, credeți că ne-ați putea spune ce obiecte lipsesc?

— Bineînțeles! După atâția ani de când ne cunoaștem…

Zece minute mai târziu, stabiliră că, printre alte

obiecte, s-au furat niște cristaluri valoroase și câteva obiecte din aur. Martora mai indică și lipsa unei valize – burduf din piele și a unei serviete, care stăteau întotdeauna pe șifonier.

— Mai cunoașteți și alte persoane cu care victima era în relații mai apropiate? o întrebă Apostolescu în încheierea audierii.

Martora indică două persoane: un nepot al victimei și o altă vecină.

*

— Tovarășe Stănculescu, vă rog să încuiați ușa de la dormitorul victimei. Mergem să discutăm cu nepotul ei – decise Apostolescu după ce plecară de la Ioana Meșteru.

Coborâră scările, ieșiră în stradă și intrară în imobilul de alături.

Sunară la apartamentul pe a cărui ușă era prinsă o carte de vizită care indica că acolo locuiește „Gustav Waltermann – inginer".

Curând auziră zgomot în spatele ușii și aceasta fu deschisă de o femeie de statură mică, dolofană, trecută de 60 de ani.

— Îmi pare rău că vă deranjez – începu Apostolescu, în timp ce-i privea ochii înroșiți de plâns –, am vrea să discutăm cu domnul inginer Waltermann.

— Cine-l caută? îngăimă ea în timp ce încerca să-și

usuce ochii cu o batistă prea udă de lacrimi pentru a mai putea servi scopului.

— Suntem de la miliție și dorim să-i cerem relații în legătură cu drama petrecută în imobilul alăturat…

— Sărmana mea soră, spuse ea, întorcându-le spatele și dispărând, scuturată de plâns, în casă.

Aproape imediat o auziră strigând câteva cuvinte în limba germană; Apostolescu reuși să înțeleagă unul dintre cuvinte. Femeia spusese ceva și despre „Kriminalpolizei", ceea ce însemna că n-au fost uitați la ușă.

Într-adevăr, în minutul următor apăru în pragul ușii un bărbat bine legat în vârstă de aproximativ 35 de ani. Era blond și cu ochii albaștri.

— Sunteți de la poliția criminală? întrebă el și, fără să mai aștepte răspunsul, deschise ușa larg și îi pofti în casă.

Se opriră într-o sufragerie, unde, la invitația tânărului, luară loc pe scaunele care se aflau în jurul unui birou.

— Domnule Waltermann – începu Apostolescu –, cred că nu mai este necesar să vă explic scopul vizitei noastre…?

— Bineînțeles, ce doriți să vă spun?

— Tot ce credeți că ne-ar putea ajuta în prinderea criminalului.

Waltermann privi absent înaintea sa, pentru a-și aminti ceva, apoi începu să relateze:

— În ziua de 9 decembrie, în jurul orei patru după-amiaza, când veneam de la serviciu, am văzut la poarta mătușii mele un cetățean, care, după ce s-a plimbat de câteva ori prin fața ei, a intrat în curte. L-am văzut de la aproximativ 50 de metri. Când m-am apropiat și am trecut prin fața porții, l-am zărit, în curte, discutând cu o chiriașă a mătușei mele…

— Puteți să-mi spuneți cum arăta bărbatul pe care l-ați văzut?

— Da. Am observat că era înalt, cu capul descoperit și părul negru. Am remarcat că purta o scurtă de culoare închisă. Oricum, nu i-am acordat nicio importanță și am intrat la mine în casă. Pe la șapte seara, când m-am trezit din somn, mama mi-a spus că mătușa mea m-a rugat să trec pe la dânsa a doua zi.

A doua zi, pe la ora cinci și jumătate, m-am dus la mătușa mea și am stat de vorbă aproape o oră. Cu această ocazie, mi-a povestit că sâmbătă 9 decembrie, între orele patru și șase după-amiaza, a primit vizita unui bărbat care la început a vorbit românește, apoi în limba maghiară. Mătușa mea l-a caracterizat ca pe un bărbat foarte amabil și binevoitor. În timpul discuției pe care au avut-o, el s-a arătat dispus să-i cumpere toate obiectele de valoare pe care i le-a arătat mătușa mea și

n-a făcut nicio obiecție asupra prețului cerut. Apoi, când cumpărătorul a întrebat-o dacă n-are și obiecte de aur, mătușa mea a scos, dintr-o ascunzătoare a noptierei, două ceasuri de aur și i le-a arătat. Scoțând ceasurile din ascunzătoare, mătușa mi-a spus că s-a zgâriat la mână, și domnul care era acolo i-a spălat rana cu spirt. Când a văzut ceasurile, cumpărătorul a spus că de fapt el ar avea nevoie de inele, deoarece se însoară și trebuie să-și facă verighete. Gândindu-mă că cumpărătorul de care-mi vorbea ar fi putut să fie cetățeanul pe care-l văzusem plimbându-se prin fața porții, am întrebat-o cum arăta și descrierea ei mi-a confirmat presupunerea; era una și aceeași persoană. Mătușa mea mi-a mai spus că cumpărătorul lucrează la policlinica nr. 1 și că mai are un examen de dat și va fi medic primar. Cam asta-i tot ce pot să vă spun – încheie el.

După ce martorul își terminase relatarea, Apostolescu mai continuă un timp să-l privească gânditor, apoi întrebă:

— Persoana la care v-ați referit a cumpărat ceva de la Katharina Liehn?

— Nu, deoarece avea banii depuși la C.E.C. S-au înțeles că mătușa mea să nu mai vândă nimic și el să vină cu banii marți după-amiază pentru a lua obiectele.

— Probabil că cunoașteți destul de bine obiectele pe care le avea mătușa dumneavoastră în casă? întrebă

Apostolescu.

Când martorul confirmă îl rugă să-i însoțească în casa victimei pentru a stabili ce s-a jefuit.

Zece minute mai târziu, constatară lipsa ceasurilor de aur din ascunzătoarea noptierei, precum și a mai multor fructiere din cristal, pe care, după descrierea făcută de Waltermann, anchetatorii le apreciară ca foarte valoroase.

*

— Dispariția ceasornicelor din ascunzătoarea noptierei îl acuză în mod direct pe doctorul de care ne-a vorbit Waltermann, comentă Simionescu, în timp ce se îndreptau spre strada Grădinarilor, unde locuia cea de-a doua persoană indicată de Ioana Meșteru, chiriașa și vecina de apartament a victimei.

— S-ar părea că ai dreptate. În orice caz, felicitări pentru că ne-ai scos din încurcătură… Tot nu știam cum să-l numim pe misteriosul și galantul cumpărător de chilipiruri, prin tine am aflat: „Doctor" să-i rămână numele… până ne-o pica în mână – zise Apostolescu ursuz și amenințător în același timp.

Ușa le fu deschisă chiar de persoana pe care o căutau: o femeie de aproximativ 55 de ani, plăcută la înfățișare.

După ce Apostolescu îi ceru să spună ce știa despre victimă, martora îi relată că a cunoscut-o pe Ecaterina în urmă cu vreo zece ani și că se ducea adesea la ea să stea

de vorbă. „Ultima oară am fost la ea duminică 10 decembrie, pe la ora zece, pentru a-mi face niște suc de morcovi la robotul ei. Timp de jumătate de oră, adăugă ea, cât m-am ocupat de sucul de morcovi, Ecaterina mi-a povestit că sâmbătă a fost vizitată de un băiat tânăr și frumos, medic specialist în boli de inimă. A mai spus că, după părerea ei, trebuie să fie un doctor foarte bun și are de gând să se trateze la el.

Când am întrebat-o de unde-l cunoaște, mi-a spus că, citind probabil prin oraș anunțurile puse de ea, s-a prezentat pentru a-i cumpăra cristalurile. Străinul i-a povestit că și-a vândut o casă și dorește să-și bage banii în obiecte de valoare; de aceea el nu se uita la preț dacă vede lucruri frumoase. Când a plecat, i-a spus că va reveni marți 12 decembrie pentru a cumpăra obiectele arătate. Adăugând la plecare că dacă, între timp, mai găsește și altele să i le pregătească, deoarece el le va cumpăra pe toate" – termină martora.

— V-a descris fizionomia lui? Sau poate felul în care era îmbrăcat.

— Nu.

— V-a dat și alte amănunte despre el? insistă Apostolescu.

— Mi-a spus că fuma foarte mult și că au discutat numai ungurește.

— Ce persoane știți că au mai cumpărat lucruri de la

Katharina Liehn?

— Știu că vindea obiecte, mai ales din cristal, dar nu i-am cunoscut cumpărătorii.

— Ne mai puteți spune și altceva?

— Da. La plecare, m-a rugat să vin și eu marți după-amiază la ea, când urma să-i aducă doctorul banii… Dar ea, sărmana, a fost omorâtă ieri…

*

Următoarea persoană care îi interesa pe anchetatori era chiriașa de la parterul imobilului victimei, cea care fusese văzută de Waltermann stând de vorbă, în după-amiaza zilei de 9 decembrie, cu misteriosul „Doctor".

La chestionarea lui Apostolescu, Mariana Galiceanu, o femeie în vârstă de aproximativ 50 de ani, cu o figură de intelectuală, declară:

— În ziua de 9 decembrie, pe la ora patru după-amiaza, a sunat la ușa mea un domn care m-a întrebat dacă am de vânzare cristaluri. I-am răspuns că nu eu vând cristaluri, ci doamna Ecaterina și i-am indicat cum poate să ajungă la dânsa.

Două ore mai târziu, când a plecat, l-am auzit vorbind ungurește cu doamna Ecaterina.

— Dumneavoastră în ce limbă v-a vorbit?

— Românește.

— Vorbea bine?

— Da, foarte bine… dar, desigur, cu accent

ardelenesc.

— Puteți să ni-l descrieți?

— Bineînțeles – răspunse martora cu siguranță. Era un bărbat tânăr, de 28–30 de ani, înalt, cu părul negru, pieptănat peste cap și nu prea lung. Alte semne mai deosebite n-am remarcat. În ceea ce privește îmbrăcămintea, avea o scurtă din fâș maro închis și un pantalon din stofă gri.

Apostolescu tocmai voia să se ridice și să încheie discuția, când se auzi o ușă trântită la intrare.

— Poate că n-ar fi rău să discutați și cu soțul meu, pentru că și el l-a zărit pe bărbatul de care vă interesați – spuse gazda în momentul când se deschise ușa încăperii în care se aflau.

Apostolescu se întoarse și văzu în spatele său un bărbat înalt și robust, trecut de 60 de ani, care-i privea intrigat.

— Vasile, domnii sunt de la poliție – zise gazda, și prezentă anchetatorilor pe soțul ei.

— Domnule Galiceanu, suntem în căutarea unui bărbat tânăr și înalt, care a vizitat zilele astea pe Katharina Liehn. Doamna Galiceanu tocmai începuse să ne povestească, când ați intrat, că l-ați văzut și dumneavoastră. Ne puteți relata când și în ce împrejurări l-ați văzut? întrebă detectivul, în timp ce Simionescu stenografia de zor convorbirea.

— Credeți că el a omorât-o pe proprietăreasa noastră? se grăbi el să întrebe.

— Încă nu vă pot răspunde la această întrebare – zise cu bunăvoință Apostolescu. Vă rog să ne spuneți ce știți despre persoana care ne interesează.

— Păi, să vedeți – începu martorul –, ieri am fost la circumscripția sanitară și mi-am făcut o injecție. Când am intrat în curtea imobilului nostru, am auzit pe cineva venind după mine până în hol. Intrigat, mi-am întors capul spre cel care mă urmărea și am văzut un bărbat înalt.

Întâlnind privirea mea întrebătoare, când a început să urce scările spre etaj, mi-a spus, arătând cu degetul spre plafon: „Merg la doamna Liehn".

— Cum v-a vorbit?

— În limba română.

— Vă rog să continuați.

— După ce-am intrat în casă, un sfert de oră mai târziu, soția mea m-a trimis să-i aduc niște rufe din pod. Trecând pe lângă ușa proprietăresei mele, am auzit-o pe coana Katerina vorbind ungurește cu tânărul pe care-l văzusem eu puțin mai înainte.

— Știți cât timp a rămas la proprietăreasă?

— Nu. După ce-am adus rufele de sus, n-am mai ieșit din casă.

— Puteți preciza ora când a intrat în imobil tânărul pe

care l-ați întâlnit?

— Dacă la ora cinci fix am plecat de la circumscripția sanitară, zise el gânditor, înseamnă că am ajuns acasă pe la cinci și un sfert.

— Vă rog să încercați să ni-l descrieți.

În câteva cuvinte, martorul repetă descrierea care devenise familiară anchetatorilor.

— Până ieri, 11 decembrie, sunteți sigur că nu l-ați mai întâlnit pe aici sau aiurea?

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată – îi asigură martorul.

După ce plecară de la familia Galiceanu, Apostolescu îl întrebă pe căpitanul Stănculeanu dacă serviciul criminalistic a ridicat și amprentele de pe sticla cu care „doctorul" turnase spirt pe zgârietura victimei și, când acesta răspunse afirmativ, îl rugă să continue singur audierea vecinilor, deoarece el cu Simionescu se duc să discute cu medicul legist.

Capitolul XIV
Apostolescu aruncă plasa

— Cum e, șefu'? întrebă Simionescu, după ce „Dacia" lor demară spre morgă.

— În sfârșit! Începe să fie bine. După o lună și jumătate… era și cazul – oftă Apostolescu ușurat. Odată

cu acest ultim asasinat, începe numărătoarea inversă a zilelor sale de libertate. Ori o zi, ori o lună, dar scăpare nu mai are…

— Dacă-l mai lăsăm o lună de capul lui, probabil că mai adunăm vreo două-trei cadavre în urma sa, comentă Simionescu în timp ce-i oferea pachetul cu țigări lui Apostolescu.

Apostolescu luă o țigară și, după ce o aprinse și trase un fum cu voluptate, murmură:

— O să avem noi grijă să fie o lună scurtă… cât mai scurtă posibil!

Mașina opri în fața clădirii serviciului medico-legal și cei doi anchetatori coborâră și se grăbiră să ajungă în biroul medicului Morărescu.

— Ce ne spuneți, domnule doctor? se grăbi să întrebe Apostolescu, refuzând locul oferit de medic.

— Ce să vă spun? răspunse ironic Morărescu. Ce v-am spus și dimineața… Necropsia a dovedit că diagnosticul pus este corect. Același om a ucis și la Sibiu și la noi.

— Vă rog să-mi iertați neîncrederea cu care am primit afirmația dumneavoastră, dar doream atât de mult să elucidez cazul de la Sibiu, încât m-am temut să nu preiau o afacere independentă, care să mă distragă de la preocuparea-mi principală – se scuză Apostolescu. Vă rog să rețineți omagiul și mulțumirile mele pentru

promptitudinea cu care ați acționat.

— Nu-i niciun bai, tinere! Nu te mai scuza. În definitiv, ai acționat cu prudența unui om conștient de răspunderea pe care o are – zise doctorul zâmbindu-i cu simpatie. Cum merg investigațiile?

— Urmare a faptului că omorul a fost descoperit destul de repede, spre deosebire de dublul asasinat de la Sibiu, am primit un sprijin substanțial din partea martorilor. Timpul n-a avut când să altereze sau să denatureze în memoria lor faptele care ne interesau. Ceea ce pot să vă spun este că modul în care a acționat criminalul e similar celui constatat la Sibiu.

— Pe când arestarea?

— De îndată ce plec de la dumneavoastră declanșez urmărirea. Mai am însă nevoie de-o precizare din partea dumneavoastră. Ce puteți să-mi spuneți asupra orei decesului victimei?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă dau decât un răspuns aproximativ – zise doctorul ridicând cu regret din umeri. Ar trebui să vă spun că victima a decedat, față de momentul constatării omorului, cu aproximativ 12 ore mai înainte, adică ieri în jurul orei șapte seara. Totuși, această apreciere nu-i concludentă, deoarece și temperatura mediului ambiant a variat, ca urmare a faptului că în casă nu s-a mai făcut focul la sobă. Pentru a putea stabili, cu mai multă precizie, momentul

decesului, propun o altă metodă, care, spre deosebire de prima, necesită o investigație suplimentară.

— Vă ascult.

— În urma analizării stadiului de digestie a conținutului gastric, am constatat că victima a luat ultima masă, dejunul, cu trei ore înaintea decesului. Stabiliți ora când obișnuia să dejuneze și ați rezolvat ecuația.

Anchetatorii mulțumiră încă o dată medicului și își luară rămas bun.

*

Înapoi în strada Aninoasa, ceru Apostolescu șoferului după ce se urcară în mașină.

— Și vânătorul își luă pușca, începu să comenteze Simionescu.

— …Și ogarul! completă Apostolescu în timp ce privea bine dispus, și nu fără insinuare, ochii albaștri ai colaboratorului său.

— Asta-i un compliment, deoarece noțiunea de ogar presupune nas fin și iuțeală la picior – replică Simionescu cu candoare.

— Într-adevăr, așa stau lucrurile… când ai șansa să dai peste un ogar bun… Altfel, deși aduce a copoi, nu-i decât un cățel de pripas, care nu face altceva decât să te încurce.

— Da, într-adevăr, există și astfel de cazuri, dar sunt

foarte rare. De cele mai multe ori lucrurile stau altfel. Vânătorul nu știe să ochească rața din zbor și atunci se scuză… acuzând nepriceperea ogarului, care, fiind mai mic, este obligat să tragă ponoasele!

— O adevărată viață de câine! ironiză Apostolescu, clătinându-și capul cu compasiune.

— Întocmai. Noroc că ogarul, având o experiență bogată, a învățat să se resemneze…

Simionescu își lăsă fraza neterminată, deoarece mașina opri în fața imobilului unde avusese loc omorul.

*

În primul rând Apostolescu avu o scurtă discuție cu Ioana Meșteru, vecina de apartament a victimei, în urma căreia stabili că Katharina Liehn obișnuia să ia masa de prânz între orele două și trei după-amiaza.

— Dacă facem o medie, înseamnă că a luat masa pe la ora două și jumătate – comentă Apostolescu.

— Plus cele trei ore indicate de medicul legist… înseamnă că victima a fost ucisă în jurul orei cinci și jumătate – completă Simionescu.

— Acest moment coincizând cu vizita „Doctorului”, conform relatării făcute de martorul Galiceanu – adăugă căpitanul Stănculeanu.

— Chiar dacă n-am lua în considerare faptul că metoda folosită de „Doctor” seamănă – al naibii de mult! – cu cea utilizată de „Inginerul” de la Sibiu, și tot

este prea mult pentru a nu ne dori o discuție cu el. În concluzie, îi vom ruga pe soții Galiceanu și pe Waltermann, nepotul victimei, care l-au văzut pe amatorul de obiecte de valoare, să ne însoțească la inspectorat pentru întocmirea unui portret-robot – decise Apostolescu.

*

În timp ce martorii ajutau experții de la serviciul criminalistic să stabilească portretul suspectului, Apostolescu, Simionescu și Stănculeanu discutau cu șeful Brigăzii omucideri, în biroul ultimului.

După ce Apostolescu expuse cazurile Liehn-Iakocs continuă:

— Din acest moment, trebuie să folosim toate mijloacele pe care le avem la îndemână pentru reținerea suspectului. În această ordine de idei, propun următoarele:

1. De îndată ce portretul-robot a fost alcătuit, îl transmitem la I.G.M., odată cu semnalmentele suspectului, cu rugămintea de a fi multiplicat și dat spre urmărire pe întregul teritoriu;

2. Vom transmite la I.G.M. o listă cu descrierea obiectelor jefuite, în vederea supravegherii eventualei lor tranzacționări;

3. O echipă locală să facă o vizită la magazinele „Consignația", pentru a verifica dacă criminalul n-a ales

această cale pentru valorificarea obiectelor jefuite;

4. Locotenentul Simionescu și căpitanul Stănculeanu vor conduce două echipe care vor cerceta atât la gară cât și la autogară eventualitatea părăsirii orașului de către criminal prin aceste căi.

Având în vedere atât faptul că lucrurile sunt încă „calde", cât și caracteristicile puțin comune ale suspectului (statura sa neobișnuită, precum și geamantanul-burduf, din piele galbenă, pe care l-a luat de la victimă), cred că foarte curând vom avea vești de la el – încheie optimist Apostolescu.

— Sunt de acord cu propunerile dumneavoastră, tovarășe căpitan – zise maiorul Bogaliu, șeful brigăzii. În plus, voi dispune ca oamenii mei să cerceteze posibilitatea deplasării individului pe care-l căutăm prin mijloacele de transport în comun sau prin taximetre.

— N-ar fi cazul să apelăm la sprijinul presei? întrebă Simionescu.

Apostolescu rămase un moment gânditor, apoi spuse:

— M-am gândit și eu la această posibilitate… E adevărat că în acest fel ne-am îngroșa rândurile cu câteva sute de mii de detectivi sui-generis, ceea ce nu-i de lepădat, însă în același timp, ne-am asuma și un risc care n-ar justifica avantajul astfel obținut… În cel mult 24 de ore, ne-am trezi că au fost reținuți toți cetățenii

care au ghinionul – în această împrejurare! – să fie bruneți și înalți. Îți dai seama, Dane, ce volum de muncă ar cere verificarea câtorva mii de oameni? Mai cu seamă că, de fapt, oricare dintre ei ar putea fi chiar omul căutat și, datorită vitezei cu care ar trebui să-i eliberăm, abia am avea toate șansele să-l scăpăm din mână… Poate chiar definitiv, deoarece și-ar da seama că el era cel vizat!

Astfel propunerea lui Simionescu rămase fără ecou.

— Deci să trecem la treabă! propuse șeful brigăzii ridicându-se în picioare.

Capitolul XV
Geamantanul

Era ora șase seara și Apostolescu asista, în sala unde era instalat automatul pentru portrete-robot, la cearta dintre soții Galiceanu, care nu se puteau pune de acord asupra formatului urechilor presupusului criminal. Dacă pe Apostolescu îl amuza disputa celor doi martori, în schimb, nu același lucru se putea spune despre dispoziția expertului, care reluase pentru a cincea oară expunerea urechilor automatului.

Waltermann se abținea să facă vreo observație, deoarece, datorită distanței de la care-l văzuse pe „Doctor", nu putuse reține amănuntul respectiv.

Când, în sfârșit, se păru că cei doi soți au căzut de acord, intră în sală un subofițer care-i șopti lui Apostolescu că este chemat la telefon.

Îi telefona de la gară Simionescu.

— Ce-i, Dane?

— Șefu', am găsit geamantanul cu pricina…

— Unde, mă? se precipită Apostolescu.

— La biroul bagajelor de mână…

— Ești sigur că-i cel căutat?

— Corespunde aidoma descrierii primite – răspunse precaut Simionescu. Dacă la asta se mai adaugă și faptul că astfel de geamantane nu se mai fabrică de cel puțin patru decenii…

— Rămâi acolo până vin și eu – se decise Apostolescu. Da' vezi unde stai, să nu sperii vânatul!

Apostolescu închise telefonul și se grăbi să se ducă în sala automatului pentru portrete-robot, unde-l întrebă pe Waltermann dacă știe cum arată geamantanul fostei sale mătuși.

Primind un răspuns afirmativ, îl rugă să-l însoțească la gară.

*

Zece minute mai târziu, Apostolescu și însoțitorul său intrară în biroul bagajelor de mână.

Un bărbat trecut de 50 de ani, îmbrăcat cu un halat albastru, începuse să le explice că persoanele străine n-

au ce căuta acolo, când apăru Simionescu din dosul unui raft, care-l ascunsese privirilor până atunci, și spuse ceferistului că poate să-i lase pe noii veniți înăuntru.

Apostolescu, dorind să evite influențarea martorului, în loc să-l întrebe pe Simionescu unde-i geamantanul victimei, se adresă însoțitorului său:

— Domnule Waltermann, vă rog să vă uitați la geamantanele din rafturi și să ne spuneți dacă-l recunoașteți pe cel văzut la răposata dumneavoastră mătușă.

— Asta e! spuse el cu convingere, oprindu-se în fața unui geamantan din piele galbenă, uzată.

Apostolescu îl trase afară de pe poliță și trecu cu el în spatele raftului, pentru a nu fi văzuți din holul gării. După ce-l puse pe podea, încercă să-l deschidă și reuși. Nu era încuiat.

Înăuntru se aflau o grămadă de obiecte, printre care se distingeau câteva fructiere din sticlă.

— Domnule Waltermann, cunoașteți aceste cristaluri? întrebă Apostolescu, dându-se la o parte, pentru a-i permite martorului să le vadă.

Waltermann le privi un moment, apoi, dorind să le vadă mai de aproape, băgă mâna înăuntru, cu intenția de a le scoate afară.

Dar, mai înainte de a-și realiza dorința, Apostolescu îi

apucă mâna zicându-i:

— Vă rog să nu le atingeți! Trebuie să conservăm amprentele. Dacă aveți dubii și doriți să le vedeți mai bine, atunci am să le scot eu – zise Apostolescu trăgându-și batista din buzunar.

— Nu-i nevoie. În mod sigur, astea sunt cristalurile mătușii mele!

După ce mulțumi martorului, care plecă, Apostolescu închise geamantanul și-l puse la loc în raftul de unde-l luase.

— Puteți să-mi spuneți – se adresă Apostolescu feroviarului – când a fost lăsat aici acest geamantan?

Ceferistul se apropie de geamantan, ridică cu două degete eticheta prinsă de mâner și spuse:

— A fost adus ieri în timpul serviciului lui nea Iacobescu, colegul meu, care lucrează în schimbul de noapte.

— Credeți că ar putea să ne dea vreo relație asupra persoanei care l-a adus?

— E imposibil! Nu numai că aici este un continuu du-te-vino, dar singura posibilitate de a vedea persoanele care ne lasă colete este să ne aplecăm la nivelul ghișeului de primire și n-avem de ce s-o facem, deoarece pe noi nu ne interesează depunătorii, ci coletele lor. Toată munca noastră se limitează la a lua geamantanul ș-un franc, și a elibera o chitanță.

Admițând că eu sau cealaltă colegă a noastră ne mai uităm câteodată, așa… din plictiseală, nea Iacobescu nu poate, că de-o săptămână e în criză de lumbago. Da ce-i cu el? E de furat?

— Cam așa ceva – răspunse evaziv Simionescu.

— Și atunci eu ce fac dacă vine hoțul după el?

— Dacă prezintă recipisa geamantanului, n-aveți de ales… i-l eliberați.

— Bine, dar…

— Fii liniștit, noi îl așteptăm afară – spuse Apostolescu în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Dănuț, felicitări pentru ideea de a verifica și la biroul bagajelor de mână – spuse Apostolescu când ieșiră în holul gării.

— Vezi, șefule – reflectă Simionescu –, când ogarul își cunoaște meseria… nici nu se observă că vânătorul habar n-are să tragă cu pușca…

— Hai, nu te întinde… c-anunț ecarisajul – glumi Apostolescu. Acum rămâi frumușel aici, până organizez o supraveghere permanentă a biroului bagajelor de mână…

— Sper că această organizare nu va dura până mâine… Nu de alta, da' pe ziua de astăzi încă n-am pus nimica-n gură!

— Voi trimite imediat oameni să te schimbe… Poate chiar anul ăsta! îl liniști Apostolescu.

*

Primul lucru de care s-a ocupat Apostolescu când ajunse la inspectorat a fost să ceară sistarea apelului de urmărire generală a presupusului criminal.

Acum, când nu mai avea nicio îndoială că hăituitul va veni singur la rendez-vous, prefera să-l prindă în flagrant delict cu produsul jafului.

Apoi organiză pânda locului unde urma să aibă loc întâlnirea cu „Doctorul", care, după cum presupunea Apostolescu, trebuia să fie una și aceeași persoană cu „Inginerul" de la Sibiu!

*

La ora zece seara, Apostolescu și Simionescu se aflau în restaurantul Hotelului „Aro", unde aveau și camerele reținute. Începuseră masa cu câte un păhărel de „Turț", o continuară cu două fleici încadrate în cartofi prăjiți, și apoi, sătui și moleșiți de căldura din restaurant, se delectară cu cea de-a doua parte a sticlei de „Cotnar", care înota în frapiera cu bucăți de gheață.

— Nu se poate spune că n-ai avut apetit, Dane. Încă un pic și ai fi devorat și tacâmurile…

— Păi ce, e de mirare? N-am decât 90 de kilograme și toate repartizate în mușchi și oase… Și, desigur, creier – se grăbi el să completeze, pentru a para replica pe care o ghicise pe buzele colegului său.

— Rămâne de văzut, spuse sceptic Apostolescu.

— Oare astăzi n-am dovedit-o?

— Eh… Chestie de rutină, nu de logică!… Dacă, într-adevăr posezi o cantitate suficientă din materia care face obiectul dubiilor mele, dovedește-o!

— În ce fel?

— Spunându-mi când va veni criminalul la rendez-vous?

— Pentru a putea da un răspuns la această întrebare, mai întâi trebuie să stabilim de ce a apelat la serviciile biroului bagajelor de mână – spre șansa noastră! – și nu a dus geamantanul, cum era firesc, direct la el acasă. Cred că singura explicație, plauzibilă, constă în faptul că a vrut să evite riscul de a fi văzut plimbându-se cu geamantanul în mână…

— Nu ține, Dane! Oricum, străbătând drumul de la locuința victimei până la gară, s-a expus privirilor pe care tu presupui că le considera indezirabile.

— Atunci, ce altă explicație poate fi…?

— Nu văd decât una singură: n-are locuință! Ori stă ca flotant pe undeva, la o gazdă sau la un hotel, ori pur și simplu este în trecere prin oraș. Pentru ultima ipoteză pledând chiar faptul că a „operat” și în alt oraș, la Sibiu. Da, cred că așa stau lucrurile, continuă Apostolescu gânditor. Temându-se că omorul ar putea fi descoperit în seara respectivă, a plecat la gară, pentru a lua un tren cu care să dispară cât mai repede și, știind însă că în

astfel de situații se trece imediat la supravegherea căilor de ieșire din oraș, s-a scăpat de singurul obiect care ar fi putut să-l compromită chiar mai înainte de a se sui în vagonul salvator… în acest scop s-a folosit de serviciile depozitului bagajelor de mână, de unde era sigur că va putea să-l recupereze atunci când ar fi apreciat că situația s-a „răcit”.

— Ipoteza este verosimilă, admise Simionescu, în timp ce umplea paharele cu vinul care mai rămăsese în sticlă, dar, din păcate, nu prea-i de bun augur pentru noi. Chestia cu răcirea alertei este foarte relativă… Dacă, criminalul va aprecia că abia peste două săptămâni poate să-și ridice geamantanul?…

— Nu cred că a ucis și jefuit numai de amorul artei! Mai firesc este s-o fi făcut deoarece a ajuns fără bani… Deci, precauția lui trebuie să fie limitată de nevoia sa stringentă de parale…

— Chiar așa să fie…? zise neîncrezător Simionescu. Să nu uităm că abia acum două luni a jefuit, de la Iakocs, bunuri de câteva sute de mii de lei…

— A se reține că produsele unui jaf sunt întotdeauna valorificate la niște nivele infime față de valoarea lor reală, deoarece: în primul rând, jefuitorul dorește să scape cât mai repede de corpurile delicte, și în al doilea rând, dacă nu le oferă la prețuri „competitive”, nu găsește amatori. Dacă la acest cerc vicios adaugi și

faptul că ucigașul pe care-l căutăm, la fel cu toți cei de teapa lui, nu cunoaște valoarea banului, deoarece nu i-a dobândit printr-o muncă proprie, este firesc ca, într-o perioadă relativ scurtă, să rămână din nou fără parale. Probabil că acestea sunt împrejurările care l-au determinat s-o ucidă și pe Katharina Liehn… Deci nu cred că se va lăsa prea mult așteptat.

După ce ridicară și ciocniră paharele, sorbiră din lichidul gălbui și aromat.

— S-ar putea să fie și așa, dar și altfel… zise Simionescu așezând paharul pe jumătate plin pe masă. Pe de o parte, ajungând la concluzia că maniera lui de lucru este infailibilă, nu-i exclus să mai ucidă și alte persoane până se hotărăște să-și recupereze geamantanul; dar în aceeași ordine de idei, am putea admite că astăzi, când verificăm conținutul geamantanului din gară, el a venit să-și ridice coletul și, zărindu-ne cotrobăind în el, și-a luat picioarele la spinare… Adică pa și pusi întâlnirea cu el!

— În ceea ce privește ipoteza a doua, n-o consider prea convingătoare, deoarece: prima, o contrazice pe cea referitoare la dorința criminalului de a lăsa alerta să se răcească și secundo, trebuia ca atât noi cât și el să fim în același sfert de oră în același loc, ceea ce trebuie să recunoști că este o coincidență aproape imposibilă. În schimb, prima ipoteză, referitoare la comiterea unor noi

agresiuni, deși nu cred că va putea să-și caute chiar atât de curând o nouă victimă, exclus nu-i! În această situație ne-am asuma, într-adevăr, un risc prea mare în comparație cu dorința noastră de a-l prinde în flagrant delict cu geamantanul.

Mai așteptăm până poimâine dimineața, apoi îl dăm iar la urmărire generală. Mulțumit?

Simionescu dădu aprobator din cap și ridică paharul.

Apostolescu îi imită gestul și spuse:

— Totul dintr-un foc și la culcare!

— Ce-ar fi dacă am mai rămâne nițel pe aici – zise Simionescu privind semnificativ la o masă din stânga lui.

Apostolescu privi spre locul indicat, unde remarcase și el, încă de la intrarea în restaurant, două fete tinere și frumușele, a căror vârstă luată prin cumulare tot nu ar fi putut să o atingă pe a însoțitorilor lor, care precis nu le era tată. Toți comesenii păreau a fi străini.

Întâlnind privirea lui Apostolescu, cele două cuconițe se grăbiră să-i răspundă cu o curiozitate din care nu lipsea amestecul clasic de cochetărie și făgăduință, care după unii se cheamă provocare.

— Pe bătrân îl interesează numai „Murfatlarul”, iar fetele, după cum ai văzut, se plictisesc nevoie mare, continuă Simionescu, în timp ce Apostolescu era încă cu capul întors spre ele.

— Până nu arestăm criminalul, excludem încurcăturile!

— Păcat, comentă resemnat Simionescu, în timp ce ieșeau din restaurant și intrau în holul hotelului.

Capitolul XVI
Plasa avea o gaură

A doua zi dimineața, cei doi detectivi își sorbeau îngânduraţi cafelele.

— Expectativa asta mă înnebunește! rupse tăcerea Simionescu.

— Și pe mine, dar nu văd altă soluție deocamdată… Răspunse preocupat Apostolescu.

— Hai să declanșăm urmărirea!

— Nu încă… Ar fi păcat să nu valorificăm atuul pe care ni-l oferă geamantanul din gară.

— Bine, dar, dacă, între timp, mai ucide pe cineva…? insistă Simionescu.

— Într-adevăr, e posibil… și asta mă îngrozește cel mai mult… Riscul e prea mare. Să mergem! se decise Apostolescu.

*

În biroul căpitanului Stănculeanu nu găsiră pe nimeni; se îndreptară către cel al șefului brigăzii.

Când se apropiară de încăperea respectivă, auziră mai

întâi o voce bărbătească vorbind pe ton ridicat.

În clipa când păşiră înăuntru, toată larma încetă brusc.

— Vă salut! zise Apostolescu.

Ca şi cum ar fi existat o înţelegere prealabilă, toţi ocupanţii încăperii păreau foarte preocupaţi, unii să admire covorul şi alţii plafonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Apostolescu, cu impresia că a intrat cu chibritul aprins într-un depozit cu pulbere.

— Ce să se întâmple?! Mai nimic!… Aceşti doi domni au fost păcăliţi ca nişte fetiţe de pension!… Au lăsat criminalul să le scape… Asta-i! explodă maiorul Bogaliu, arătând spre cei doi bărbaţi care stăteau cu capetele aplecate în piept în imediata apropiere a biroului său.

Simionescu văzu faţa lui Apostolescu devenind, brusc, stacojie, apoi îl auzi spunând, cu un calm care nu prevestea nimic bun:

— Când şi cum s-a întâmplat?

— Hai, raportaţi! se adresă Bogaliu, pe un ton necruţător, celor doi bărbaţi care erau lângă masa sa de lucru.

— Acum o jumătate de oră, adică pe la şapte şi un sfert, stăteam la pândă cu colegul meu – începu să relateze cel mai înalt dintre ei, – când, deodată, am auzit o femeie strigând de pe peron că i s-a furat poşeta.

Văzând că nu-i niciun miliţian prin apropiere, i-am spus colegului meu – continuă el arătând spre celălalt bărbat, care îşi ascundea ochiul drept sub o batistă – să rămână la post şi m-am îndreptat spre locul de unde se auzea larma. Dar nici n-am apucat să intru pe peronul respectiv şi mi-a apărut în faţă un pick-pocket [1] cunoscut, care, ţinând ceva sub haină, încerca să se fofileze prin mulţime. Venea chiar din direcţia de unde se semnalase furtul… Mi-am spus că-i de datoria mea să-l prind şi am început să alerg după el… Toată operaţia de a-l prinde şi a-l preda unui subofiţer n-a durat mai mult ca zece minute, dar în timpul ăsta…

— Continuă! ceru Bogaliu celuilalt, care îşi tampona ochiul cu batista.

— La câteva minute după plecarea colegului meu, am văzut un bărbat care, după ce a dat un tichet la ghişeul depozitului pentru bagaje de mână, a primit geamantanul ce ne interesa. Dându-mi seama că este omul aşteptat, m-am apropiat de el şi, în clipa când a apucat mânerul valizei, i-am cerut să mă urmeze. El a continuat să stea cu spatele la mine, ca şi cum nu m-ar fi auzit, iar în clipa când i-am pus mâna pe braţ s-a întors şi m-a lovit, ca un fulger, cu cotul în ochi – zise el, îndepărtând batista pentru a-şi arăta ochiul

---

[1] Hoţ de buzunare (lb. engleză).

congestionat și tumefiat… Lovitura a fost atât de puternică încât am căzut amețit. Când m-am ridicat, geamantanul era tot la ghișeu, dar individul dispăruse…

— Poți să-i faci o descriere? îl întrerupse Apostolescu.

— Da. Era înalt ca tovarășul – zise el arătând spre Simionescu, care era cel mai înalt dintre prezenți – și tot atât de brunet, numai că avea ochii de culoare închisă. Purta o canadiană de culoare închisă, din „fâș", un pantalon bej și în picioare avea bocanci de ski.

— Tovarășe Bogaliu, aveți aici portretul-robot întocmit cu vecinii victimei Liehn?

Maiorul, continuând să fie încruntat, trase un sertar al biroului său și, după o scurtă cotrobăire prin el, scoase și aruncă pe masă o fotografie. Imaginea acesteia, deși lăsa mult de dorit, permitea să se distingă chipul unui bărbat cu principalele sale trăsături.

— Ce părere ai, seamănă? întrebă Apostolescu, după ce-i înmână fotografia.

— Da, el este! confirmă ofițerul, fără vreo ezitare, după ce privi fotografia cu unicul lui ochi sănătos. Vă rog să credeți că-mi pare sincer rău de ce s-a întâmplat…

Apostolescu, ridicând din umeri într-un gest în care se contopeau în același timp nerăbdarea și resemnarea, îl întrerupse, adresându-se maiorului Bogaliu:

— În definitiv, nu-i nimeni de vină. Dacă admitem că neprevăzutul ne-a favorizat de multe ori în prinderea criminalilor, nu trebuie să uităm că, fiind schimbător, prin însuși natura sa, poate să ne pricinuiască și necazuri… ceea ce de altfel s-a și întâmplat, din păcate. În concluzie, lăsând de o parte rateul pe care l-am avut, să vedem ce avem de făcut în continuare.

— Vă ascultăm – spuse supărat Bogaliu.

— Din operațiunea de astăzi se desprind două idei: În primul rând, criminalul a aflat că suntem pe urmele lui și va căuta să ne evite, ceea ce, în fond, nu va reprezenta decât o întârziere a arestării sale. În al doilea rând, și acesta este aspectul cel mai scârbos al afacerii, faptul că asasinul a încercat să recupereze geamantanul numai la două zile de la fărădelegea sa dovedește că el a rămas fără bani. În această situație, el va fi obligat să-și caute o nouă victimă… Și, dacă nu-l imobilizăm cu maximum de viteză și-o va găsi!…

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Ce propuneți? întrebă Bogaliu.

— Faptul că criminalul este încălțat cu bocanci de ski – continuă Apostolescu cu un aer preocupat – ar putea dovedi că se ascunde undeva în Brașov sau prin stațiunile din împrejurimi… În sfârșit, să trecem la problemele practice! Trebuie să difuzăm de urgență tuturor lucrătorilor din miliția județeană portretul-

robot și semnalmentele lui. Același lucru îl vom cere și I.G.M., pentru a putea extinde cercetările pe întregul teritoriu național. Deosebit de această urmărire, de rutină, având în vedere metodele de care se folosește criminalul – vizitarea prealabilă a victimelor, pentru recunoașterea terenului, și apoi revenirea după câteva zile, pentru realizarea agresiunii și jafului, – precum și modul în care și le alege, trebuie să formăm câteva echipe locale care, orientându-se după bilețelele lipite prin oraș, să-i viziteze pe cetățenii care au anunțat vânzarea unor obiecte casnice. În discuțiile ce se vor purta cu cetățenii respectivi, va trebui să li se anunțe posibilitatea unei vizite din partea domnului „Inginer-Doctor". Cu această ocazie, este necesar să li se atragă atenția că, în cazul în care vor fi vizitați de persoana semnalată, este necesar să ne sesizeze imediat, altfel… își asumă un risc ireversibil. Cam așa văd eu lucrurile – își încheie Apostolescu expunerea.

— De acord. Să trecem imediat la realizarea măsurilor ce se impun.

*

La ora douăsprezece, lucrătorii din Miliție indiferent de specialitate, erau în posesia portretului-robot. O oră mai târziu, echipele însărcinate cu vizitarea persoanelor care lipiseră prin oraș anunțuri pentru vânzarea unor obiecte raportară că au depistat două case pe unde

fusese semnalată trecerea criminalului.

Apostolescu și Simionescu se grăbiră să se deplaseze la adresele indicate.

*

Doamna Capilescu, o femeie trecută de 70 de ani, avu o scurtă ezitare când, deschizând ușa, dădu cu ochii de uriașul Simionescu, dar legitimația lui Apostolescu o liniști și îi pofti în casă.

După ce-i arătară fotografia urmăritului, pentru a exclude posibilitatea unei confuzii, și gazda confirmă cu hotărâre că a fost vizitată de persoana respectivă, Apostolescu o rugă să-i relateze în ce împrejurări l-a văzut.

— Hotărându-mă să-mi vând casa, la începutul lunii decembrie am lipit prin diferite locuri bilețele prin care-mi anunțam intenția. Printre persoanele care m-au vizitat a fost și domnul de care vă interesați dumneavoastră.

— Puteți preciza când anume a fost la dumneavoastră?

— Acum cinci sau șase zile, înainte de amiază.

— Vă rog să-mi relatați discuția pe care ați avut-o cu el.

— Păi mai întâi mi-a cerut să vadă casa și, după ce-a vizitat-o, m-a întrebat cât vreau pentru ea. Când i-am spus că cer 80.000 de lei, mi-a spus că nu i se pare mult,

dar vrea să o aducă și pe soția lui s-o vadă.

— V-a întrebat dacă mai aveți și altceva de vânzare, de exemplu bijuterii?

— Într-adevăr, în timp ce-i arătam casa, m-a întrebat dacă n-am niște obiecte de aur de vânzare, deoarece vrea să-i facă un cadou soției sale. Eu i-am răspuns că am un ceas de aur și câteva inele pe care aș dori să le vând, dar numai fiul meu știe unde sunt puse. L-am rugat să mai aștepte încă vreo jumătate de oră, până se înapoiază fiul meu acasă, însă el mi-a spus că trebuie să se mai ducă undeva și nu mai poate aștepta, dar va discuta și problema inelelor din aur după-amiaza, când o va aduce pe soția lui să vadă casa. Ne-am înțeles să-l așteptăm la ora șase, dar n-a mai venit și nici nu l-am mai văzut de atunci.

*

Doamna Rădulescu, o femeie de aproximativ 60 de ani, după ce-i asigură pe detectivi că a fost vizitată de persoana care îi interesa, relată:

— Acum vreo cinci zile, pe la ora unu după-amiază, a venit la mine domnul a cărui fotografie mi-ați arătat-o. Când a sunat la ușă, și m-am dus să văd cine-i, m-a întrebat dacă anunțul prin care arătam că vreau să vând o haină de piele mai este actual.

— V-a întrebat dacă nu mai aveți și altceva de vânzare? vru să știe Apostolescu.

— Într-adevăr, în timpul discuției m-a întrebat dacă n-am de vânzare niște verighete de aur, deoarece vrea să-i comande un inel logodnicei sale. I-am răspuns că nu posed obiecte de aur.

— A mai revenit la dumneavoastră pentru haina de piele?

— Nu.

*

— Nu m-am înșelat asupra felului în care-și recrutează victimele, Dane – zise Apostolescu, în timp ce mașina gonea spre inspectorat. Dacă doamnele pe care le-am vizitat i-ar fi arătat obiecte din aur care sunt ușor valorificabile, în mod cert n-ar mai fi putut să ne relateze astăzi întâlnirea pe care au avut-o cu domnul „Inginer-Doctor”…

— Ce fiară! exclamă indignat Simionescu.

Apostolescu se mulțumi numai să ridice din umeri.

— Numai de l-am depista mai repede, altfel…

Apostolescu era prea preocupat, de aceleași gânduri, pentru a-i mai răspunde.

Dacă în alte anchete, după comiterea unei omucideri, munca lor se concentra asupra descoperirii și probării vinovăției criminalului, fără ca factorul timp să aibă un rol prea important – deoarece o întârziere de câteva zile sau chiar săptămâni n-ar fi avut nicio semnificație, întrucât vinovatul ar fi ajuns oricum în boxa acuzaților,

– în cazul în speță chiar și o oră de libertate, pentru asasin, risca să se materializeze într-o nouă victimă.

Capitolul XVII
Identificarea

La ora trei, intrară în biroul maiorului Bogaliu, îl găsiră stând de vorbă cu un subofițer tânăr, până în 25 de ani, puțintel la trup, dar cu o figură energică.

— Ați venit la timp – le spuse Bogaliu când îi văzu. Sergentul major Năstase, înapoindu-se dintr-o misiune pe care a avut-o prin județ și văzând portretul-robot al individului căutat, mi-a raportat că-l cunoaște și știe unde poate fi găsit. E vorba de un vechi client de-al nostru…

— Unde poate fi găsit? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu.

— La Cabana Schiorilor – răspunse subofițerul.

— Să mergem! Ai să ne dai amănuntele pe drum.

— Doriți să vă mai dau oameni de ajutor? întrebă Bogaliu.

— E un individ periculos? se adresă Apostolescu subofițerului.

— Nu. Deși e mare cât o zi de post, așa ca tovarășul – zise subofițerul uitându-se la Simionescu –, e blând ca un miel.

— În această situație, nu mai e nevoie să deplasăm și alți oameni.

— Atunci nu-mi rămâne decât să vă doresc noroc bun – zise Bogaliu, în timp ce anchetatorii și însoțitorul lor ieșeau grăbiți din birou.

*

În timp ce-și conducea mașina spre Predeal, subofițerul relată:

— Se numește Kisantal Ioan și l-am cunoscut acum doi ani, pe când făceam serviciul la Turda. Acostase o femeie la o cofetărie din oraș și dându-se drept funcționar superior la M.A.I., venit la Turda cu misiunea de a verifica activitatea miliției, a reușit s-o trombonească în așa măsură încât ea s-a grăbit să-l invite la părinții ei, dintr-o comună apropiată, și să-l recomande logodnicul ei. După ce a stat acolo o săptămână, și a fost tratat cu onorurile cuvenite unui viitor soț, au revenit la Turda, deoarece femeia își terminase concediul și trebuia să plece înapoi la Cluj, unde avea serviciu. Pentru că mai erau câteva ore până pleca trenul spre Cluj, Kisantal a lăsat geamantanul femeii la biroul bagajelor de mână și a invitat-o la un restaurant. În timpul mesei au făcut planuri pentru organizarea fericirii lor comune și el i-a promis, că, în cel mult două săptămâni, o va transfera cu serviciul la București, unde se vor căsători imediat.

Apoi, spunând că se duce la toaletă, a dat o fugă la gară, a ridicat geamantanul „logodnicei", cu recipisa pe care o avea la el, și a așteptat trenul pentru Alba-Iulia. Dar, spre ghinionul lui, trenul a avut o întârziere, iar femeia, dându-și seama că a fost lăsată mască, m-a oprit pe stradă și mi-a relatat ce pățise. La început m-am abținut să nu râd, deoarece știam eu cum merge treaba cu logodnicii de profesie și cu gâsculițele care-i cred, apoi, când mi-a povestit că de fapt baiul cel mare este că nu poate să-și mai ridice geamantanul de la gară, pentru că recipisa a rămas la viitorul mire, am suit-o în mașină și i-am dat bătaie la gară. Când bănuiala mea că i-a ridicat geamantanul s-a confirmat, am controlat trenul care era tras la peron. Astfel, domnul „funcționar din M.A.I." În loc să plece la Alba-Iulia a ajuns la tribunal, unde s-a ales cu o condamnare de doi ani.

— Atât de mult? se miră Simionescu.

— Din contră, a scăpat ieftin dacă ținem seama de palmaresul lui infracțional. În ultimii zece ani n-a avut decât șase luni de libertate și astea nu o dată, ci împărțite între cele cinci condamnări pe care le-a suferit. Vă dați seama că dând cu ochii de el acum o lună de zile la barul Cabanei Schiorilor, unde bea Dubonnet cu câteva fete, l-am rugat să-mi explice ce caută la Predeal. Mi-a povestit că mai având un rest de bani a venit să-i cheltuiască, urmând ca după ce-i termină să se angajeze

undeva și să înceapă o viață cinstită. Întrucât basme de astea am mai auzit eu, nu m-am grăbit să-l cred.

Susținea că, înainte de a fi fost condamnat la Turda, a ascuns la Brașov, în Biserica Franciscanilor, 9300 de lei. Această sumă provenind din bișniță, mai exact din specularea unor obiecte aduse de pe litoral. Întrucât pe de-o parte n-am putut să dovedesc că minte, iar pe de alta n-aveam nicio reclamație împotriva lui, la terminarea celor 24 de ore de reținere pentru cercetări a trebuit să-l eliberez. În ultima lună l-am mai văzut pe la Cabana Schiorilor, unde am aflat că are o cameră reținută, dar n-am avut ce-i face… Știți, legea-i lege! Până-l prind cu ocaua mică e om cinstit.

— Când l-ai văzut ultima oară? se interesă Apostolescu.

— Pe la ora douăsprezece, când am coborât din Predeal spre Brașov.

Urmară câteva minute de tăcere, apoi subofițerul întrebă:

— De fapt, ce-a făcut, tovarășe căpitan? De ce s-a dat alertă generală pentru un infractor de mâna a șaptea?

— Este suspectat de uciderea a trei persoane – răspunse Simionescu.

— Cine, Kisantal?! exclamă surprins subofițerul. Găinarul ăla de trei parale? În sfârșit, nu prea cred, dar asta nu-i treaba mea – zise el ridicând din umeri.

Capitolul XVIII
Arestarea

Apostolescu îl lăsă pe subofițer afară, pentru a nu atrage atenția prin uniforma sa, și intră în cabană însoțit de Simionescu.

După ce arătă fotografia urmăritului, cabanierul răspunse imediat:

— Bineînțeles că-l cunosc! E domnul inginer Kiș, camera 9, pavilionul 6. Chiar adineauri s-a înapoiat acasă… Dar ce-aveți cu dânsul…

— Nu vă supărați – îi întrerupse o femeie tânără, până în 20 de ani, domnul inginer Kiș e în cabană?

— Știa că trebuie să veniți? interveni Apostolescu.

— Da, sigur. Dânsul mi-a spus să-l caut la ora patru după-amiază.

— Cum vă numiți? o întrebă Apostolescu.

— Flory.

— Aha! Da, îmi amintesc, mi-a vorbit despre dumneavoastră. Am să vă conduc eu până la camera dânsului. Vă rog să mă acompaniați.

Cabanierul era atât de surprins de mistificarea făcută sub ochii lui încât până să-și revină anchetatorii și fata ieșiseră afară din salon.

În timp ce se îndreptau spre pavilionul indicat de

cabanier, Apostolescu îi făcu semn subofițerului, care rămăsese afară, să-l urmeze, iar lui Simionescu îi șopti să treacă în spatele pavilionului, pentru a împiedica o eventuală tentativă de fugă prin fereastră.

Când ajunseră la câțiva metri de ușa care avea numărul 9, Apostolescu se adresă fetei:

— Aici locuiește domnul inginer. Numai că nu știu dacă o fi acasă… Ia încercați, sunt și eu curios.

Fata se apropie și bătu în ușă.

— Cine-i la ușă? întrebă o voce bărbătească.

— Eu sunt, Iany, Flory.

— Ah, imediat, scumpo.

În clipa când auzi cheia răsucindu-se în broască, Apostolescu, care rămăsese mai în urmă, ajunse din doi pași lângă fată și, fără prea multe menajamente, o împinse spre peretele din dreapta ușii.

Mai înainte ca fata să apuce să protesteze împotriva grosolăniei „cabanierului", clanța începu să coboare și ușa să se deschidă spre interior.

Era momentul pe care-l aștepta Apostolescu. Ridică piciorul drept și lovi puternic, cu toată talpa, în ușă, deasupra broaștei.

Ușa porni să se deschidă năvalnic, se lovi de ceva, urmă un mormăit și un zgomot de cădere a unui corp greu, apoi reveni înapoi, spre canat.

În timp ce fata, dumirită că e mai bine să nu aștepte

explicații, începu să meargă de-a-ndărătelea pe drumul pe care venise, Apostolescu împinse din nou ușa, de astă dată cu brațul stâng, în timp ce mâna dreaptă se strecură pe sub haină, la subsoara stângă, de unde își smulse „walther”-ul.

Când intră înăuntru văzu o matahală de om prăvălit pe covor, și pipăindu-și fruntea, în mijlocul căreia o pată roșie marca locul de unde începuse să apară un cucui impunător.

— Miliția! În picioare și sus mâinile! comandă Apostolescu inflexibil.

Matahala, încă buimăcită de lovitura ușii, păru să nu realizeze spusele căpitanului, apoi zărind pistolul îndreptat spre el, înțelese ce i se cere și se grăbi să se conformeze.

— Da’ ce aveți cu mine…? începu el să bâiguie.

Apostolescu îi privi chipul și rămase surprins de asemănarea acestuia cu portretul-robot.

Avea fața ovală, cu obrajii bronzați, părul și sprâncenele de culoare șatenă, ochii căprui și nasul borcănat.

La prima vedere părea un băiat drăguț, dar privirea nesigură, buzele subțiri, căzute la colțuri, și bărbia aproape șearsă îl stigmatizau ca pe un om slab, lipsit de caracter și de-o inteligență care nu putea depăși mediocrul.

— Lasă gura și treci cu fața la perete! ceru detectivul, indicându-i cu țeava pistolului peretele din partea dreaptă.

În timp ce matahala executa ordinul, în cadrul ușii apăru subofițerul Năstase, care, zărind arma din mâna lui Apostolescu, se grăbi să-și scoată și el pistolul din tocul de la centură, deși era evident că în cazul de față, considera exagerată utilizarea armelor.

— Nu te întorci cu fața până nu ți se spune! ordonă Apostolescu, apoi privindu-l pe subofițer, continuă: Nu-l scăpa din ochi!

Asigurându-se astfel că nu mai subzistă niciun pericol din partea presupusului criminal, își strecură arma la loc, și se îndreptă spre pat. Se aplecă, trase de dedesubt un geamantan și se duse cu el spre masa așezată în partea opusă ușii.

Puse geamantanul pe masă și, după ce-l deschise, începu să-i privească conținutul. Văzând că înăuntru se află numai lenjerie murdară, strâmbă din nas cu dezgust. Tocmai vru să închidă capacul geamantanului, când auzi în spatele lui o bufnitură.

Se întoarse repede pe călcâie, dar nu suficient de repede, deoarece pistolul lui Năstase, de astă dată aflându-se în mâna lui Kisantal, îi ochea punctul de întâlnire a ochilor cu rădăcina nasului.

Apostolescu privi covorul unde zăcea leșinat

subofițerul și înțelese ce s-a întâmplat: „Probabil că Năstase, prea sigur de blândețea lui Kisantal, în loc să fie atent la clientul său, a întors capul spre mine să vadă ce fac. Banditul, sesizând șansa care i se oferea, a știut să profite.

— Ei, ce mai spui acu' dom'le polițist? întrebă rânjind Kisantal. Ia saltă-ți mâinile-n sus!

Apostolescu începu să gândească cu repeziciune: „Regulamentul cere ca arma să n-aibă glonț pe țeavă, iar piedica să fie lăsată, oare Năstase a respectat aceste prevederi? Poate că da și poate că nu. Să încerc să scot pistolul? Nu, nu-i o idee prea grozavă, deoarece, în momentul când l-aș scoate, ar trebui să-l împușc într-un organ vital, pentru a-l împiedica pe el să tragă, ceea ce ar echivala cu uciderea lui… Nu. Asta nu-i o soluție prea fericită! Mai bine să încerc să câștig timp".

Apostolescu ridică mâinile.

— S-ar părea că nu prea ești obișnuit cu labele-n sus – ironiză Kisantal.

— Trebuie să recunosc că ai dreptate – răspunse Apostolescu, simulând cu greutate un zâmbet.

— Ce aveți cu mine? De ce ați vrut să mă arestați? Apostolescu aprecie că distanța dintre ei este prea mare, peste trei metri, pentru a avea vreo șansă să-l atace și să-l dezarmeze și îi răspunse:

— Doream să te întrebăm de ce ai lovit azi-dimineață

un ofițer de miliție în gară.

— Pentru că a încercat să mă aresteze pe nevinovate.

Abia am ieșit de la priponeală și n-am avut chef să mă întorc ’napoi.

— Dacă erai nevinovat, n-aveai de ce te teme…

— Taci, mă! Ce, nu vă cunosc eu pe voi? Abia așteptați un motiv pentru a ne înfunda! Și acu’, la revedere… și un praz verde! zise el, începând să meargă de-a-ndoaselea spre ușă, fără a-l slăbi pe Apostolescu.

Când ajunse lângă ușă, scoase cheia, cu mâna stângă, din broască și o potrivi pe cealaltă parte, spre exterior.

— Dacă te miști, te fac strecurătoare de ceai! amenință el.

Apostolescu încercă să mai tragă de timp:

— Crezi că ai să ajungi departe? Toată cabana e împresurată de oamenii noștri…

— Caută-ți alt husăn[2]! Dacă ar fi fost așa, până acu’ dădeau cu toții buzna ’năuntru, spuse el, punând un picior în afara pragului ușii.

— De fapt, de ce nu mă împușți? Nu-ți dai seama că de îndată ce-ai plecat mă pun în urmărirea ta? întrebă Apostolescu, pentru a-i mai întârzia plecarea, în timp ce gândea: „În momentul când aud învârtindu-se cheia în broască, trag prin ușă la înălțimea picioarelor”.

---

[2] Prost, fraier.

— Aș fi făcut-o, cu dragă inimă, dar nu țin să ajung în fața plutonului de execuție – spuse el, cu un regret nedisimulat, în timp ce-și trăgea și al doilea picior afară din încăpere.

În momentul în care puse mâna pe clanță, pentru a trage ușa după el, Năstase începu să-și revină din leșinul care-l țintuise pe covor.

— Ce-i rău nu piere, comentă Kisantal animația care-l cuprinse pe subofițer, dar nu-și mai termină fraza.

În spatele lui apăruse între timp Simionescu, care, fără prea multe menajamente, își abătu pumnul, de sus în jos, ca un trăsnet, între omoplații săi.

Kisantal, sub propulsia loviturii primite, intră în încăpere, zburând peste Năstase, și ateriză în patru labe la mai puțin de doi metri de Apostolescu.

În momentul în care recepționase lovitura lui Simionescu, pistolul îi sărise din mână și acum se afla pe covor, la un metru distanță de pantofii lui Apostolescu.

Kisantal își reveni repede din șoc și întinse mâna după pistolul din fața lui, dar, mai înainte de a-l apuca, Apostolescu își lansă piciorul drept cu forță.

Partea superioară a pantofului, respectiv locul unde se afla șiretul, îl izbi atât de puternic, în subsuoara dreaptă, încât Kisantal se răsuci brusc spre partea stângă și căzu pe spate. Apoi, în timp ce-și agita mâinile

și picioarele, la fel ca un cărăbuș care și-a pierdut aripile, începu să țipe:

— Ajutor!… Săriți, mă omoară…!

Simionescu, care, după ce-și pusese în mișcare pumnul, rămăsese să contemple încăperea de afară, intră repede înăuntru și se apropie de „maltratat".

Când ajunse lângă el, se aplecă fulgerător, îl înhăță cu o mână de reverele hainei și, fără să facă un efort mai mare ca cel necesar pentru ridicarea unei pisici, îl puse în picioare.

— Ascultă – șuieră Simionescu, pe un ton nu tocmai drăgăstos –, dacă nu te potolești, îți fac dantura coktail.

— Să nu mă bată, dom'le… să nu dea în mine, se adresă el, speriat și în același timp implorator, lui Apostolescu.

— Poartă-te cum trebuie și n-o să te lovească nimeni! Stai cuminte pe scaunul ăla!

În timp ce Kisantal executa ordinul, Simionescu se duse și închise ușa încăperii, în fața căreia începuse să se adune turiștii atrași de gălăgie, apoi se apropie de Năstase pentru a-l ajuta să se ridice de pe podea.

— Cum e cu mielul blând? glumi Simionescu.

Subofițerul avea prea multe motive de indispoziție pentru a putea gusta umorul locotenentului.

Jumătate de oră mai târziu, după ce Apostolescu termină de percheziționat încăperea, fără să fi putut găsi

elemente de încriminare, îi dădu lui Năstase geamantanul pe care-l controlase mai înainte, precum și o servietă goală găsită pe garderobă și plecară cu toții spre mașina miliției.

Capitolul XIX
Justificarea bănuitului

La ora șase seara, când reveniră la inspectorat, nu-l mai găsiră pe maiorul Bogaliu și, după ce-l lăsară pe Năstase să plece la treburile lui, Apostolescu și Simionescu trecură la chestionarea lui Kisantal.

— Când te-ai eliberat din închisoare?

— În ziua de 28 septembrie.

— Ce ai făcut de atunci și până astăzi?

— Am rămas la Deva până în ziua de 1 octombrie, apoi am plecat la Brașov și ulterior m-am instalat la Cabana Schiorilor.

— Ai avut vreun serviciu în acest interval de timp?

— Nu. De acum încolo vreau să mă angajez undeva și să încep să muncesc cinstit, ca toți cetățenii patriei mele…

— Ce serviciu ai avut înainte de a fi trimis la închisoare?

— …

— Cum adică, până la 30 de ani n-ai avut niciun

serviciu și acum, așa, deodată, te-ai hotărât să faci cotitura cea mare? În orice caz e o dorință meritorie, pentru care nu pot decât să te felicit – ironiză Apostolescu. Dar, până apuci pe calea cea bună, te rog să-mi precizezi cu ce-ai trăit aproape două luni și jumătate?

— Am avut niște bani ascunși la Brașov… înainte de ultima mea arestare. Acesta a și fost motivul pentru care am venit aici…

— Ce sumă ai avut și unde ai ținut-o ascunsă?

— Am avut 9300 de lei și i-am ascuns sub statuia unui sfânt de la Biserica Franciscanilor.

— Ești sigur că ai avut într-adevăr această sumă?

— Cum să nu fiu sigur, când până acum am păpat numai din ea.

— Cum este cu geamantanul pe care ai vrut să-l scoți de la biroul bagajelor de mână?

— Azi dimineață, plimbându-mă prin gară, am zărit căzând din buzunarul unui tip o bucată de hârtie. Când am ridicat-o și m-am uitat la ea, am văzut că era recipisa unui colet depus la bagaje de mână. M-am gândit că n-ar fi rău dacă aș profita de ocazie și l-aș scoate eu. Asta a fost tot.

Apostolescu rămase un moment pe gânduri, apoi rupse o filă din calendarul de pe birou și scrise: „Dane, dă fuga la serviciul criminalistic și cere să se compare

impresiunile de pe obiectele din geamantan cu cele de pe fișa operativă a lui Kisantal!”.

Când termină bilețelul i-l înmânã lui Simionescu, care, după ce citi indicația, se ridică de pe scaun și părăsi biroul.

— Dacă toată culpa ta se limita numai la încercarea de a îți însuși un geamantan străin, de ce ai lovit un ofițer de miliție în exercițiul funcțiunii?

— Era îmbrăcat civil și n-am avut de unde să știu că-i de la poliție. Când a pus mâna pe mine, am crezut că e păgubașu’ și n-aveam chef să mă las priponit d-un mocofan. L-am lovit pentru a avea timp să mă topesc. Eu n-am ridicat niciodată mâna asupra unui reprezentant al legii…

Se opri brusc când întâlni privirea ironică a anchetatorului, apoi reluă pe un ton mai puțin declamator:

— Nici acum nu pot să înțeleg de ce l-am dezarmat și lovit pe domnu’ subofițer la cabană… Cred că am făcut o criză de nervi când m-ați lovit cu ușa în cap… Atunci când ați intrat cu pistoalele peste mine… Altfel nu pot să-mi explic cum am putut să ridic mâna asupra domnului Năstase, care a fost întotdeauna atât de bun cu mine…

— Lasă poveștile! i-o reteză Apostolescu. Spune-mi ce-ai făcut în ultima săptămână?

— Păi, ce să fac? M-am distrat cu fete la Predeal…

— Cu excepția zilei de azi, în ultima săptămână n-ai coborât în Brașov?

— Nu, nu cred… Adică nu-mi amintesc! Dar nu văd de ce aș fi venit în Brașov, când mă simțeam atât de bine la Predeal…

— Cum se numesc persoanele cu care ai avut legături în ultima săptămână?

— Nu știu ce să vă răspund… Erau fete care veneau în excursie la Predeal… Le cunoșteam seara și petreceam noaptea ’mpreună. A doua zi plecau de unde au venit. Totul se petrecea atât de repede, încât nici nu mai știu dacă aveau când să-și spună numele mic… De altfel, ce mă interesa pe mine cum se numesc?

— Ia mai spune-mi încă o dată unde ai avut ascunși banii din care ai trăit până acum?

— Sub soclu’ unei statui din Biserica Franciscanilor.

— Ce reprezintă statuia?

— De unde să știu eu ce reprezintă statuia? În orice caz era a unui sfânt.

— În ce loc se află instalată?

— Cum intri în biserică, în partea dreaptă.

— S-ar părea că cunoști destul de bine biserica – spuse admirativ Apostolescu.

— Cum dracu’ să n-o cunosc, dacă acolo îmi ascundeam de obicei banii care-mi prisoseau…

’totdeauna am fost de principiul că e bine să pui de-o parte bani albi pentru zile negre… Altfel cum m-aș fi putut descurca de când stau p-aici?…

— Dacă am merge împreună la Biserica Franciscanilor, crezi că ți-ar fi greu să-mi indici, cu precizie, locul unde ai ținut banii ascunși?

— De ce să-mi fie greu? Când hotărâți dumneavoastră, eu vă duc direct la locu’ unde am avut banii ascunși!

— Și când ajungem acolo să începi să dibui cu „ba-i aici, ba nu-i aici…” – îl persiflă Apostolescu.

— Da’ ce, credeți că-s copil?! Cunosc biserica ca pe propriile mele buzunare… Vă duc direct la locu’ respectiv! spuse el cu convingere.

— În regulă! M-ai convins. Mâine-dimineață facem împreună o vizită acolo. Dar pentru că eu sunt o fire foarte neîncrezătoare și mi-e teamă să nu-mi pierd timpul de pomană ducându-mă până acolo, te rog să iei această coală de hârtie și stiloul meu – zise Apostolescu împingând spre Kisantal ustensilele respective.

— Ce să fac cu ele?

— Să-mi schițezi locul unde se află ascunzătoarea de care te-ai folosit!

— Poftim?! exclamă el mirat.

— Ce, n-ai priceput ce vreau?

— Ba da, dar eu nu-s desenator! Cum să vă arăt

ascunzătoarea pe hârtie când eu nu știu să desenez?

— Nu-ți cer să desenezi biserica, ci folosindu-te de anumite puncte de reper, să-mi indici locul aproximativ al ascunzătorii în care ai dosit banii! E clar?

— Așa, pe dinafară, nu pot să vă arăt locu' unde am ținut banii…

— De ce să nu poți? Mai adineauri te lăudai că cunoști biserica ca pe propriile tale buzunare, iar acum nu mai ești în stare să furnizezi nici chiar câteva date elementare?

— Da' de ce trebuie să vă desenez? Mergem acolo și vă arăt imediat ce vă interesează…

— Ascultă, Kisantal, eu nu pun la îndoială faptul că ai o mare experiență în materie de anchetă penală, dar să știi că și eu am renunțat la biberon, de multișor. În concluzie, nu sunt dispus să mă las dus de nas cu niște brașoave ieftine… chiar dacă ne aflăm în Brașov. Dacă ai fi în stare să-mi descrii locul unde pretinzi că ai ținut banii, și asta înainte de a ne deplasa la Biserica Franciscanilor, poate că aș începe să cred în sinceritatea ta. Altfel, consider că n-ai putut să justifici mijloacele prin care te-ai întreținut în ultimele două luni și jumătate și sunt nevoit să cred că și după eliberarea ta din închisoare ai continuat să comiți fărădelegi!…

— Nu-i adevărat! Mi-am văzut de treaba mea și n-am făcut niciun rău… Zău! Vă rog să mă credeți…

— Dacă ai dreptate, am să te cred… dar numai după ce îți dovedești spusele!

— M-ați luat prea repede cu schița ascunzătorii… Lăsați-mă să mă mai gândesc și am s-o întocmesc.

— N-am nimic împotrivă, te rog să te gândești… Dar să nu uit! Pe tot timpul cât vei rămâne în arestul preventiv, vei fi izolat… Așa că să nu-ți faci iluzii…

Se auzi ușa biroului deschizându-se și Simionescu își făcu apariția în încăpere.

Fără să spună ceva, îi dădu un bilet lui Apostolescu și luă loc pe scaunul pe care-l părăsise mai înainte.

Apostolescu despături hârtia și citi: „Felicitări, șefu', toate obiectele din geamantan sunt marcate cu amprentele lui Kisantal!" Rupse tacticos bilețelul în bucățele mici, le așeză cu grijă în scrumiera din fața lui, care și așa era prea încărcată cu scrum și mucuri de țigări, și, cântărindu-l din ochi pe Kisantal, își rezemă bine spatele de spătarul scaunului pe care-l ocupa.

Când văzu gestul lui Apostolescu, Simionescu schiță un zâmbet de mulțumire. Își cunoștea superiorul și știa că faza tatonărilor a fost depășită în favoarea unui interogatoriu care excludea mistificările.

În acest timp bănuitul urmărise cu atenție schimbul de note dintre anchetatori și încercase zadarnic să citească pe fețele lor ce se petrece.

— Recunoști că ai ucis-o pe Katharina Liehn? atacă

brusc Apostolescu.

— Poftim?! exclamă surprins Kisantal. N-am ucis pe nimeni… Nu știu despre ce vorbiți – se apără el tulburat.

— Geamantanul pe care ai vrut să-l scoți de la bagaje de mână conține obiectele jefuite de la femeia al cărui nume l-ai auzit și care am toate motivele să cred că nu ți-e necunoscut – precizează Apostolescu calm.

— Nu-i adevărat! N-am ucis pe nimeni… Eu nu-s criminal! Hoț sunt, recunosc, dar criminal nu! Numai pentru că am încercat să-mi însușesc un geamantan, cu o recipisă găsită, n-aveți dreptu' să-mi puneți în spate o faptă atât de gravă… Niciodată un Kisantal nu și-a pătat numele și mâinile cu sânge! argumentă el cu fermitate.

— Susții că până în momentul în care ai încercat să iei geamantanul de la ghișeul bagajelor de mână nu l-ai mai văzut niciodată?

— Bineînțeles! Când am prezentat recipisa la ghișeu, mă așteptam să primesc un colet de alimente.

— Băiete, ai ghinion! spusele tale sunt infirmate de fapte. Pe obiectele din geamantan au fost găsite amprentele tale, ceea ce indică, fără nicio îndoială, că ai pus mâna pe ele. Dacă la ghișeu n-ai avut posibilitatea nici să te uiți în geamantan, datorită intervenției ofițerului pe care l-ai lovit, este firesc să cred că ai făcut-o mai înainte. Deci tu ești cel care ai depus geamantanul

și, în consecință, cel care a ucis și jefuit victima!

Kisantal, deconcertat, lăsă capul în piept și nu răspunse.

— Crezi că amprentele din geamantan coincid numai întâmplător cu ale tale? persiflă Simionescu.

— Bine – se hotărî învinuitul, ridicându-și capul –, am să vă spun adevărul. Recunosc că n-am găsit recipisa în gară, ci că am furat geamantanu' de la un cetățean. Am încercat să vă ascund asta deoarece pedeapsa pentru tentativa de a ridica un geamantan cu o recipisă găsită este mult mai mică decât aceea pentru un furt calificat.

— Lasă aprecierile pe seama noastră. Povestește-ne totul de la început.

— Acum două zile, adică în seara de 11 decembrie, pe la ora șapte seara, mă aflam în gara Brașov și căutam să fac cunoștință cu vreo fată. Cum mă uitam prin gară, am zărit un cetățean cu un geamantan și o servietă din piele îndreptându-se spre restaurant. M-am luat după el, și, după ce l-am lăsat până s-a așezat la o masă, l-am rugat să-mi dea voie să stau și eu lângă el, deoarece-n restaurant nu mai erau locuri libere. Astfel am intrat în vorbă și, după ce l-am întrebat în ce parte pleacă, mi-a spus că se duce la București. L-am asigurat că o să fim tovarăși de drum, pentru că și eu mă duc la București.

În timp ce el bea vin și eu un rom, m-a întrebat cine sunt și eu i-am spus că sunt inginer la Uzina „Steagul

Roșu”. El spunea că este doctor și a fost în vizită la o mătușă de-a lui care locuiește în Brașov. După aceea, în timp ce discutam despre autocamioanele „Bucegi”, eu am comandat o baterie de „Muscat Otonel”, dar am avut grijă să-i torn mai mult lui decât mie. Când s-a terminat prima am mai comandat una și am continuat să-i pun în pahar mai mult vin decât sifon, iar la mine făceam invers. Trebuie să vă precizez că, încă de când l-am văzut ducându-se spre restaurant, era roșu la față de băutură. Asta a și fost cauza care m-a determinat să-l urmăresc și să intru în vorbă cu el. Când am terminat și a doua baterie de vin, am chemat chelneru’ și am plătit întreaga consumație. Și domnu’ doctor a vrut să plătească, dar nu l-am lăsat. I-am spus că dacă insistă poate să plătească un rând de vin în gară la București și a fost de acord.

Ajungând la casa de bilete, l-am lăsat pe el mai întâi să-și scoată bilet pentru București, apoi am luat și eu unu’ pentru Predeal, dar el n-a auzit ce fel de bilet am cerut. Între timp a venit și acceleratu’ și ne-am urcat într-un compartiment…

— La ce oră v-ați urcat în tren? îl întrerupse Apostolescu.

— Nu pot să vă răspund cu precizie, deoarece și eu eram un pic băut. Desigur, nu ca doctoru’, dar tot eram un pic ciupit… În orice caz cred că era în juru’ orei nouă

seara.

— Continuă. Ce s-a întâmplat după ce v-ați urcat în compartiment?

— În compartimentu' în care ne urcasem se mai afla o femeie, adică o țărancă de vreo cincizeci de ani. Când trenu' s-a pus în mișcare, doctoru' s-a întins pe o banchetă și a adormit, iar eu am ieșit pe culoar pentru a vedea pe unde pot coborî mai repede când vom ajunge la Predeal. Începusem să ne apropiem de Predeal și, văzând că și țăranca a adormit, din cauza căldurii din compartiment, am deschis ușa de pe culoar și cea de la scara vagonului. Mai 'nainte ca trenu' să se fi oprit în gară, am intrat în compartiment, fără să mă simtă vreunu' dintre cei doi ocupanți, am luat geamantanu' și servieta și am coborât. Prima mea grijă a fost să părăsesc peronu'. M-am îndreptat spre toaleta gării, apoi, prin spatele acesteia, am ieșit la șosea, unde am așteptat o ocazie care să mă ducă la Brașov. Mai întâi a trecut o mașină mare cu remorcă, dar n-a vrut să oprească când i-am făcut semn. După vreo zece minute a oprit un autocamion „Carpați", care m-a adus până la Brașov…

— La ce oră ai ajuns în Brașov? îl întrebă Apostolescu.

— Pe la unșpe' fără un sfert. Știți, am venit foarte încet, deoarece drumu' era alunecos.

— Continuă.

— Când am ajuns la Brașov, l-am rugat pe șofer să mă

lase în fața Uzinei „Hidromecanica”. După ce am coborât, am plecat pe jos spre strada 30 Decembrie, de unde am luat troleibuzu’ spre gară. Când am ajuns, m-am dus la toaletă și, intrând într-o cabină, am desfăcut geamantanu’ și am început să mă uit la lucrurile dinăuntru. Numai așa se explică prezența amprentelor mele pe obiectele din valiză.

— Îngrijitorul toaletei era femeie sau bărbat?

— Era o femeie.

— Te rog s-o descrii.

— Cred că avea între 40 și 50 de ani și purta un batic pe cap. Altceva nu-mi mai amintesc despre ea.

— Unde se află toaleta gării Brașov?

— Cum se merge către peronu’ gării, se află pe partea dreaptă.

— Ai discutat ceva cu îngrijitoarea toaletei?

— Nu.

— Continuă. Ce ai făcut după ce te-ai uitat la lucrurile din valiză?

— Le-am pus ’napoi și, după ce am închis-o, m-am dus și am predat-o la bagaje de mână…

— La ce oră?

— Cred că era între unșpe’ și unșpe ș-un sfert.

— Poți să-mi spui cine te-a văzut sau cu cine ai stat de vorbă între orele șase jumătate și unsprezece și un sfert?

Kisantal săltă din umeri, apoi, după ce ridică privirea

și o fixă gânditor pe un punct ipotetic de pe peretele din spatele lui Apostolescu, zise:

— Mi-e greu să vă răspund la această întrebare. Știți, nu prea m-am uitat în juru' meu. Mai întâi, eram emoționat de furtu' pe care-l pusesem la cale, apoi am fost preocupat de nevoia de a mă scăpa mai repede de geamantan, deoarece mă temeam că doctoru' o fi alarmat între timp poliția. În orice caz, îmi amintesc că, în timp ce trenu' urca spre Predeal, am văzut un ceferist la capătul culoarului și l-am întrebat cât timp mai facem până la Predeal. După ce mi-a răspuns că ajungem acolo în câteva minute, eu i-am băgat o hârtie de cinci lei în buzunarul uniformei…

— Bravo! Într-adevăr te-ai purtat ca un adevărat „gentleman" – constată Simionescu, care obosise stenografiind interogatoriul.

Fără să sesizeze ironia, Kisantal continuă:

— De fapt, eu i-am dat banii cu alt scop. Mă gândeam că, dacă n-am să reușesc să cobor cu geamantanu' doctorului la Predeal, va trebui să mai călătoresc încă o stație sau poate chiar două, până voi găsi un moment prielnic. Iar el, după ce a luat șperțu' de la mine, va închide ochii văzând că depășesc stația înscrisă pe bilet.

— Și până la Predeal ți-a vizat biletul?

— Nu. A continuat să discute cu cineva la capătul vagonului din spatele nostru.

— Te rog să ni-l descrii – ceru Apostolescu.

— Era îmbrăcat cu uniformă de ceferist și avea petrecută pe după gât o geantă mare de piele, așa cum poartă ei…

— Nu mă interesează uniforma feroviarilor, o cunosc! Spune-mi cum arăta – ceru Apostolescu cu un început de nerăbdare.

— Era un bărbat mai în vârstă, cred că avea între 40 și 50 de ani, de statură mică, slab, negricios la față și purta mustață.

— Descrie-l pe bărbatul căruia i-ai furat geamantanul.

— Era un bărbat tânăr, până în 25 de ani, brunet și înalt, așa ca mine…

— Mai ai și altceva de spus în susținerea declarației tale? îl întrerupse Apostolescu.

— Nu.

— Dane, dă telefon la arest și cere să trimită după domnu' Kisantal!

Câteva minute mai târziu, când bănuitul părăsea biroul, între doi subofițeri, Apostolescu atrase atenția ultimilor:

— Domnul va primi cameră separată, ca să poată medita în liniște asupra discuției avute cu noi!

*

— Brr… Na, că-i miezul nopții! spuse obosit Simionescu, în timp ce o mașină a miliției îi ducea spre

hotel. Și astăzi am sărit peste masă… Cred că nu mai este mult și ne vom dezobișnui de năravul ăsta vulgar ce se cheamă masă…

— Ce părere ai despre „amicul nostru" Kisantal? întrebă Apostolescu, fără să țină seama de monologul indignatului său colaborator.

— Că este cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit vreodată…

— Iar ești modest! îl tachină Apostolescu.

— Sigur, unii sunt leșinați de foame și alții au chef de glume… indiscutabil… discutabile!

— Dacă vrei, putem mânca. La restaurant e deschis până târziu.

— A mânca la ora asta înseamnă a zice aleluia la puținele ore de somn care ne-au mai rămas… Mai bine luăm puțină ciocolată și o ronțăim în camerele noastre.

— Facă-se voia ta! A zis odată un sfânt… căruia, mă scuzi, dar i-am uitat numele… Probabil că-i mult de atunci, că altfel, doar știi, am memorie bună!

— De unde dracu' atâta chef de bancuri la ora asta? întrebă Simionescu măsurându-și reprobator prietenul.

— Asasinul e în mâna noastră și asta mă liniștește mai mult decât ar putea s-o facă două tuburi de carbaxin ingerate dintr-o dată – rosti Apostolescu, cu satisfacție, în momentul în care mașina opri în fața hotelului unde erau cazați.

Capitolul XX
Supoziția lui Apostolescu

A doua zi dimineața se aflau în cofetăria de lângă inspectorat și, după un obicei statornicit de mult, își savurau cafelele fumând.

— Șefule, trecem la problema zilei? De exemplu, cu ce scop l-ai izolat pe Kisantal?

— După ce-ai plecat tu din birou, pentru a verifica dacă pe obiectele din geamantanul de la gară se află amprentele lui Kisantal, l-am luat din scurt cu banii pe care susținea că i-a ascuns în Biserica Franciscanilor. După ce mi-a afirmat că poate să indice cu ușurință locul unde și-a ținut banii doriți și că dacă ne deplasăm acolo îmi va arăta fără greș locul respectiv, când i-am cerut să-mi indice printr-o schiță poziția sfântului care i-a vegheat fondurile, s-a dezumflat…

— El urmărea să stabilească locul ascunzătorii în prezența noastră, după ce vedea interiorul bisericii – aprobă Simionescu.

— Exact! Și pentru că nu-i prost, a recurs la o stratagemă. Invocând o criză de memorie, a cerut un răgaz de gândire. În realitate, el spera să iasă din dilemă cu sprijinul celor de la arestul preventiv. Izolându-l, i-am exclus această posibilitate.

— Raționamentul este corect, dar nu înțeleg de ce atâta tevatură pentru cei 9300 de lei?

— Dane, dacă el reușește să dovedească că a posedat suma pe care ne-a indicat-o înainte de a ieși din închisoare – deci înainte de asasinarea Katharinei Liehn, înseamnă că înlătură mobilul omorului – jaful! –, deoarece, având din ce trăi, n-ar fi avut niciun interes să ucidă. În caz contrar, când noi dovedim că el nu poseda niciun fel de resurse financiare, vom produce justiției o probă suplimentară de vinovăție.

Simionescu își înclină capul aprobator și întrebă:

— Ce părere ai despre basmul cu geamantanul de la gară?

— E un tip foarte ingenios. De altfel, cu îndelungata lui experiență de închisoare, nici nu-i de mirare. În primul rând a mers pe varianta găsirii unei recipise, apoi – dovedindu-i, prin propriile sale amprente, că a umblat cu geamantanul înainte de a fi fost depus la bagajele de mână – schimbă tactica și recunoaște un furt banal, pentru care pedeapsa este incomparabil mai mică ca cea prevăzută în cazurile de omucidere.

— Și care este exclus ca depoziția lui să fie reală? N-ar fi pentru prima oară când am constata – contrar proverbului „corb la corb nu-și scoate ochii!" – că hoții se fură și între ei! Plecând de la acest principiu, de ce n-am admite că Kisantal, un găinar de mâna șaptea, a avut

ghinionul să fure valiza adevăratului criminal?

— Dane, trebuie să recunosc că dubiul tău pare justificat. Mai cu seamă că, în favoarea afirmației sale mai există și un alt argument: dacă victima, Katharina Liehn, a fost ucisă, jefuită și abandonată în jurul orei șase seara, de ce geamantanul este depus la gară la ora unsprezece noaptea? Oricât aș încerca să mă transpun pe poziția criminalului, nu pot pricepe logica care l-a guvernat! După părerea mea – de criminal, evident! –, avem de ales între două alternative: prima, să dispar rapid din oraș, indiferent în ce direcție, și a doua, să depun imediat geamantanul la „bagaje de mână". Criminalul recurge la ultima alternativă, dar după cinci ore! De ce la un interval atât de mare?!

Simionescu profită de faptul că fata care servea în cofetărie s-a apropiat de masa lor și mai comandă două cafele.

— Ei bine, faptul că geamantanul a fost depus atât de târziu la gară reprezintă un argument puternic în sprijinul declarației lui Kisantal. Într-adevăr, există un tren accelerat care pleacă spre București – în jurul orei nouă și jumătate – și oprește la Predeal cam pe la zece seara. Dacă din momentul sosirii trenului la Predeal mai adăugăm o oră, pentru a reveni la gara Brașov, ajungem la ora unsprezece, când s-a depus geamantanul la bagaje de mână! Deci deosebit de faptul că în acest fel

se explică întârzierea cu care s-a depus geamantanul, depoziția lui Kisantal este, aparent, veridică!

— Atunci ce avem cu el?! sări Simionescu, care, grăbindu-se să soarbă din cafeaua ce-i fusese tocmai atunci adusă, își opărise gura.

— Am spus „aparent veridică", deoarece există și elemente care o infirmă! În primul rând, trebuie reținute declarațiile celor trei martori, vecini cu Katharina Liehn, cu privire la semnalmentele criminalului…

— De când ai început să pui atâta bază pe depozițiile martorilor?

— E adevărat că sunt foarte sceptic când trebuie să uzez de informațiile lor – deoarece de cele mai multe ori sunt derutante –, totuși acest principiu, ca toate principiile de altfel, nu exclude excepțiile! Dacă n-ai să omiți exactitatea cu care au furnizat datele pentru alcătuirea portretului-robot, ai să fii de acord că am avut șansa să găsim niște martori pe al căror cuvânt se poate conta. În concluzie, nu putem trece atât de ușor peste asemănarea flagrantă a descrierii criminalului cu cea a lui Kisantal. Acum, deosebit de asemănare, trebuie să ținem seama și de faptul că întreaga declarație a lui Kisantal a fost astfel concepută încât să pară strict veridică, dar în fond ea este complet necontrolabilă! Când l-am întrebat cine l-a mai văzut, în timpul peregrinării sale de la Brașov la Predeal și înapoi, mai

întâi mi-a vorbit despre țăranca din compartiment, apoi despre controlorul din tren, la care s-a grăbit să-i descrie uniforma ce o purta și care-i comună tuturor feroviarilor noștri…

— Stai, șefu'! Să nu exagerăm. În fond, nu-i greu să verificăm cine au fost controlorii de pe acceleratul Brașov-București acum trei zile…

— Știi ce-o să se întâmple? Niciunul nu-și va aminti de prezența lui Kisantal, iar acesta va susține că, probabil, feroviarul pe care l-a văzut nu era de serviciu și se afla numai întâmplător în tren. Deci ajungi tot la același numitor: traseul urmat de el nu poate fi controlat…

— Și femeia de la toaletă?

— Tu ai văzut vreodată, la o toaletă publică o îngrijitoare cu părul căzând în valuri pe umeri sau cu o coafură montantă?

— Mai lipsește să mă întrebi dacă le-am văzut purtând rochii din mătase naturală și părul platinat! Nu, recunosc că n-am văzut așa ceva și, în aceeași măsură, nici nu înțeleg unde vrei să ajungi!

— Toate îngrijitoarele stabilimentelor amintite poartă părul acoperit cu o basma, deoarece acesta este singurul mijloc de a-și proteja părut de mediul înconjurător. Dacă toată lumea știe asta, în mod firesc o știe și Kisantal. În loc să-i descrie figura sau veșmintele, el s-a

limitat la un amănunt universal valabil: basmaua!…

— Putem verifica…

— O vom face, bineînțeles! Dar n-o să obținem nimic. Toată povestea lui se bazează numai pe echivocuri, care să-i permită o infinitate de posibilități de retractare și rectificare, în cazul în care l-am încolți.

Apostolescu făcu o pauză pentru a-și aprinde o nouă țigară, apoi, după ce sorbi din cafea, reluă:

— S-ar putea să consideri argumentarea mea ca discutabilă și eu recunosc că n-aș putea să o susțin mai bine decât am făcut-o până acum. Dar asta n-are niciun fel de importanță, deoarece argumentul meu, de rezistență, este cu totul altul! Kisantal, în dorința lui de a-și face depoziția cât mai convingătoare, a comis o mare greșeală. Când i-am cerut să descrie persoana căreia i-a subtilizat valiza, ne-a furnizat propriile sale semnalmente (foarte înalt, tânăr și brunet) adăugând: „…era, așa, ca mine". Pricepi ce-a urmărit prin asta?

Simionescu îl privi în tăcere câteva clipe, apoi spuse:

— Vrei să insinuezi că a dorit să creeze o confuzie atât printre noi cât și printre martori?

— Nu insinuez, ci susțin că asta a urmărit! Știind că s-a întâlnit cu câțiva vecini ai victimei, și-a luat o măsură de precauție pentru eventualitatea unei confruntări cu ei. Atunci când martorii vor recunoaște în persoana lui pe vizitatorul victimei, Katharina Liehn, el se va apăra

susținând că se face o confuzie datorită unei asemănări întâmplătoare.

Simionescu își clătină capul cu nehotărâre, apoi spuse:

— S-ar putea să ai dreptate, totuși, deocamdată, această afirmație nu valorează mai mult ca oricare altă prezumție.

— Dane, e adevărat că toate afirmațiile mele sunt bazate în special pe fler, care, nematerializat prin probe, nu poate egala valoarea unui ou stricat. Să știi încă că la geneza ipotezei enunțate a stat ceea ce aș putea numi o greșeală grosolană a lui Kisantal. Noi știm că asasinul, contrar calității declinate victimei din strada Aninoasa, nu era medic. Dovada rezultând din remarca martorei Meșteru, vecina victimei, cu privire la felul cum a tratat acesta zgârietura de la mâna Katharinei Liehn. Ei bine! În aceste condiții, în care criminalul din tren nu era medic, de ce și-a declinat această calitate în fața primului venit, Kisantal? Ba, mai mult! A declarat în continuare că a fost să-și viziteze o mătușă. Oare să fi fost chiar atât de idiot acest criminal încât să nu-și fi dat seama că bărbatul cu care a băut s-ar putea transforma într-un martor de îndată ce miliția îi va difuza semnalmentele? Dacă adaugi la această ciudățenie faptul că asasinul știa mai bine ca oricine sub ce formă s-a prezentat victimei, vei fi edificat!

— De, șefu', ce să spun?… Să fiu al naibii dacă n-ai dreptate! aprobă Simionescu, de data asta fără rețineri.

— Din păcate nu pe tine trebuie să te conving, ci pe procuror… și pentru asta avem nevoie de probe – spuse îngândurat Apostolescu privindu-și ceasul.

Simionescu înțelese aluzia și chemă picolița pentru a-i plăti.

În timp ce mergeau spre inspectorat, Simionescu întrebă:

— De ce nu i-ai pomenit lui Kisantal despre dublul asasinat de la Sibiu?

— Pentru a dovedi o omucidere petrecută cu mai bine de două luni în urmă, ne trebuie un răgaz pe care niciun procuror n-o să fie dispus să ni-l acorde. Spre deosebire de victimele de la Sibiu, cazul Liehn este încă „cald" și deci mai ușor de imputat. Abia după ce vom produce probele de încriminare pentru acest caz, și deci criminalul se va afla la dispoziția noastră, trecem la cel anterior.

— Of! Și procurorii ăștia… parcă sunt aliați cu criminalii, nu cu noi! spuse cu necaz Simionescu.

— Nu, Dane, n-ai dreptate! Prezența lor, deși, prin aviditatea lor după probe, ne obligă să punem partea formală înaintea celor tehnice, reprezintă un stimulent pentru anchetator, deoarece îl obligă să deschidă bine ochii și să se miște repede. Cu toate că unii dintre ei sunt

excesiv de meticuloși, totuși, trebuie să recunoaștem că fără controlul efectuat de ei s-ar putea ajunge la aspecte cu mult mai neplăcute decât cele izvorâte din nemulțumirea noastră… Mă refer la încriminări gratuite și reținere abuzive!

Capitolul XXI
Investigații

— Dane – începu Apostolescu de îndată ce intrară în birou –, ia dă tu „un pic" telefon la arest și cere să ni-l trimită „nițel" sus pe domnul Kisantal!

Simionescu se conformă cererii și, câteva minute mai târziu, presupusul criminal, încadrat de doi subofițeri, intră în birou.

Apostolescu îi rugă pe subofițeri să aștepte pe culoar.

În timp ce Kisantal lua loc pe scaunul oferit de Apostolescu, acesta îi examină cu atenție fizionomia și ajunse la concluzia că patul oferit la arest nu i-a afectat în mod vizibil moralul. Ba, mai mult, nu părea nici barem resemnat. Era pur și simplu calm și stăpân pe el.

— Aș vrea să continuăm discuția începută azi-noapte – începu Apostolescu.

— Vă stau la dispoziție – se oferi el cu bună voință.

— Să știi că am stat de vorbă cu îngrijitoarea toaletei din gară și, cu toate că i-am arătat și fotografia ta, nu și-

a amintit să te fi văzut pe acolo acum două nopți – blufă Apostolescu. De ce ne-ai indus în eroare?

— Probabil că ați discutat cu femeia din celălalt schimb – tatonă el.

— Am discutat cu femeia care a lucrat în noaptea de luni spre marți, adică cu cea care ar fi trebuit să te vadă.

— Ce vină am eu dacă îngrijitoarea toaletei are memoria scurtă? răspunse el netulburat.

— Și dacă am să-ți mai spun că s-a discutat, prin telefon, cu cei doi controlori ai trenului accelerat București-Brașov și niciunul dintre ei nu și-a amintit de tine, ce-ai să mai spui?

— Câți călători sunt într-un tren…

— Mai întâi ca nu toți călătorii dau bacșiș controlorilor și apoi este greu să nu remarci prezența a doi călători care depășesc 185 de centimetri. Deci controlorul de care ne-ai vorbit trebuia să-și amintească de tine și de cel căruia i-ai furat valiza, nu?

— Eu nu pot decât să vă repet că totul s-a petrecut așa cum v-am declarat. Dacă spuneți că niciunul dintre controlori nu și-a amintit de mine, înseamnă că cel cu care am stat eu de vorbă nu era de serviciu… În fond, ce vină am eu că nu l-ați putut găsi pe cel care m-a văzut și care nu se poate să nu-și amintească de mine – răspunse el ridicându-și umerii, într-un gest care demonstra că el a făcut tot posibilul pentru a clarifica

lucrurile.

Apostolescu aruncă o privire semnificativă lui Simionescu, care, lăsându-și pleoapele să cadă ușor, îi răspunse în același mod: „În regulă, șefu', ai avut dreptate".

— Bine, să trecem peste asta – spuse Apostolescu, satisfăcut că stratagema sa eliminase pierderea unui timp prețios pentru depistarea unor martori inexistenți. Te rog să-mi spui ce-ai făcut răsalaltăieri, adică luni 11 decembrie, începând cu ora două după-amiaza?

Kisantal se gândi puțin, apoi răspunse scurt și precis:

— La ora două am luat masa la Cabana Schiorilor. După ce-am terminat de mâncat, m-am dus la mine în cameră și m-am culcat. Când m-am trezit din somn era trecut de patru. După ce m-am îmbrăcat, am plecat spre Brașov. La ora cinci am ajuns la restaurantu' „Postăvaru'", unde m-am așezat la o masă, în braserie, și am întrebat de chelneru' Nedelescu. Spunându-mi-se că și-a terminat tura și a plecat, am cerut ceva de mâncare și am băut bere până la ora șase fără ceva, când am părăsit localu' și m-am dus la Nedelescu acasă…

— Un moment. Ce treabă aveai cu acest Nedelescu?

— Este o cunoștință mai veche de-a mea și, întâlnindu-l acum câteva zile, mi-a spus că ar dori să cumpere niște aur pentru a-i face un inel soției sale…

— Deci te-ai dus să-i oferi spre cumpărare niște aur?

— Da.

— De unde aveai aur de vânzare?

— N-aveam niciun fel de aur, dar m-am gândit că aș putea să-l păcălesc cerându-i un avans, în scopul de a scoate obiectul de la o persoană unde-l lăsasem amanet.

— Deci te-ai dus la el acasă?

— Da.

— Pe ce stradă locuiește?

— Stă pe strada Rahova la număru'…

— De unde-i cunoșteai adresa?

— El mi-a dat-o, spunându-mi că, dacă nu-l găsesc la „Postăvaru'", să mă duc la el acasă.

— Continuă.

— M-am dus la el, dar nu era acasă. Soția lui mi-a spus că încă nu s-a înapoiat și m-a sfătuit să-l caut la restaurantu' „Prahova", deoarece 'ntotdeauna se oprește acolo când vine spre casă. I-am ascultat sfatul și m-am dus să-l caut unde m-a trimis, dar nu era acolo. Crezând că totuși poate să vină, am mai rămas vreo jumătate de oră acolo și l-am așteptat bând o bere, dar, văzând că nu mai apare, mi-am spus că poate s-a dus direct acasă și am pornit din nou spre locuința sa…

— Un moment! La ce oră i-ai făcut prima vizită?

— Păi, cât am făcut de la „Postăvaru'" până la el acasă, cred că vreo zece minute, asta înseamnă că la ora șase am fost la el.

— Și a doua vizită, după ce l-ai căutat și la restaurantul „Prahova”?

— Jumătate de oră mai târziu, adică la șase jumătate.

— De unde știi atât de bine cât era ceasul?

— Pentru că, atunci când am părăsit restaurantu’ „Postăvaru’”, un consumator din local m-a rugat să-i spun cât este ora. Era ora șase fără zece minute.

— Continuă. Deci ai plecat din nou spre locuința lui Nedelescu.

— Când am ajuns pentru a doua oară la el și am văzut că tot nu s-a înapoiat acasă, mi-am spus că ar putea să fie la restaurantul din gară și am plecat acolo. După ce-am ajuns în restaurant și am văzut că nu era nici acolo, am început să mă plimb prin gară pentru a căuta o fată să mă distrez. În timp ce umblam prin gară, l-am văzut pe domnu’ acela căruia i-am luat geamantanu’, restu-l cunoașteți…

— Ce-ai făcut după ce-ai depus geamantanul la bagaje de mână?

— Pentru că era prea târziu ca să mă mai întorc la Cabana Schiorilor și n-aveam unde dormi, m-am dus din nou la Nedelescu acasă. Încă nu se înapoiase când am ajuns la el, dar a venit foarte curând și am dormit peste noapte acolo.

— I-ai vândut ceva?

— Nu.

— Mai ai ceva de adăugat pentru a-ți susține alibiul?

— Deocamdată nu-mi amintesc. În orice caz, tot ce v-am spus corespunde cu adevăru'… Doar știu că dumneavoastră veți verifica tot ce-am declarat.

Apostolescu îi făcu un semn lui Simionescu și acesta se ridică și-i chemă pe subofițerii care așteptau pe culoar.

*

— Chemăm persoanele care l-au văzut intrând în locuința victimei pentru confruntare? întrebă Simionescu după plecarea lui Kisantal.

— Nu. Mai avem timp. Mergem să discutăm cu chelnerul.

*

Fură inspirați când se duseră mai întâi la restaurantul „Postăvarul". Nedelescu era de serviciu.

Făcură cunoștință cu el în biroul responsabilului localului. Era un bărbat de statură mijlocie, cu figura rotundă, cu o chelie impecabilă.

După ce Apostolescu îi spuse ce dorește, chelnerul începu să relateze:

— Pe domnul Kisantal l-am cunoscut prin anii 1962–1963, când a venit la restaurantul „Postăvarul", unde fac serviciul și acum, și a chefuit câteva zile la rând. De atunci nu l-am mai văzut până luna trecută, când a început din nou să vină în restaurant. În ziua de 9

decembrie, deoarece nu prea aveam clienți în local, am stat de vorbă mai mult ca de obicei. Cu această ocazie mi-a povestit că este barman la un local din Predeal și, stând cam rău cu gestiunea, ar vrea să vândă un ceas de aur. I-am spus că vreau să-l văd și, dacă-mi convine, am să-l cumpăr, deoarece intenționam, oricum, să-i fac cadou soției mele un inel. Știți – explică el – pentru un bijutier nu-i o problemă să transforme capacele unui ceas într-un inel. Nu?

Apostolescu dădu aprobator din cap și-l rugă să-și continue relatarea.

— Sâmbătă, 11 decembrie, am terminat serviciul pe la ora patru după-amiaza și în drum spre casă m-am întâlnit cu niște prieteni de-ai mei și ne-am dus să ne cinstim. Dar până la urmă ne-am încurcat și am ajuns acasă târziu, cred că era aproape unsprezece noaptea.

Când am intrat în casă, soția mea mi-a spus că sunt așteptat înăuntru de un domn care m-a căutat toată după-amiaza. În bucătărie, l-am văzut pe domnul Kisantal stând pe un scaun și ținând între picioare o servietă. Mi-a spus că atunci venise și el, dar m-a mai căutat de două ori, odată pe la ora șase și încă o dată pe la șase și jumătate. După ce l-am întrebat ce dorește, mi-a spus că a venit să-mi aducă ceasul despre care discutasem, dar, negăsindu-mă acasă, a vândut o parte din capace unei ospătare de la restaurantul

„Postăvarul”, iar restul l-a lăsat la un prieten de-al lui și, dacă mă interesează, poate să mi-l aducă a doua zi la restaurant. I-am răspuns că nu mă mai interesează, deoarece mi-am cheltuit banii la cheful pe care-l făcusem. Atunci el mi-a explicat că nu mai are niciun tren spre Predeal și, întrucât a doua zi tot avea treabă în Brașov, m-a rugat să-l las să doarmă la mine. M-am jenat să-l refuz și am acceptat să rămână peste noapte la noi. După ce soția mea ne-a servit ceva de mâncare, m-am culcat cu el în același pat. A doua zi am plecat împreună de acasă. Când am ajuns în bulevardul Republicii, ne-am despărțit. Eu m-am dus spre serviciu, iar el a zis că are puțină treabă la „Gospodina”. De atunci nu l-am mai văzut – își termină Nedelescu relatarea.

— Domnule Nedelescu, vă rog să faceți un efort de memorie și să precizați ora exactă când ați ajuns acasă – ceru Apostolescu.

— Tot ce pot să vă spun este că gașca s-a spart atunci când unul dintre noi a spus că e aproape ora unsprezece și, dacă nu se duce repede acasă, îl mănâncă nevastă-sa. E adevărat că restaurantul la care am fost nu-i departe de locuința mea, dar, băut cum eram, nu știu dacă am venit direct acasă sau am mai zăbovit pe străzi pentru a mă mai aerisi.

— Am dori să stăm de vorbă și cu soția

dumneavoastră. Credeți că la ora asta e acasă?

Martorul confirmă și anchetatorii, după ce-și luară rămas bun de la el, părăsiră localul.

*

Femeia care le deschise ușa, deși părea să fi depășit 45 de ani, probabil că în realitate era mai tânără cu cinci ani. Avea figura unui om blazat și consumat prematur de muncă.

Apostolescu îi explică ce dorește și soția lui Nedelescu începu să relateze:

— Într-adevăr, domnul a cărui fotografie mi-ați arătat-o a dormit la noi în noaptea de luni spre marți… Și, vă rog să mă credeți, n-a fost deloc ușor să mă culc cu copiii în bucătărie, pentru a-l lăsa pe domnul acela să doarmă în patul meu… Dar ce puteam să fac?… Ăștia sunt prietenii soțului meu… Dau buzna peste oameni, fără pic de rușine – spuse ea cu silă și dezaprobare.

— Vă rog să-mi spuneți tot ce știți, de când a venit prima oară și până a plecat a doua zi – o readuse Apostolescu pe făgașul care-l interesa.

— A venit la ora șase seara și a cerut să vorbească cu soțul meu. I-am răspuns că n-a venit încă acasă și nu-i exclus să se fi oprit, așa cum îi e obiceiul, cu vreunul dintre bețivanii lui la restaurantul „Prahova”. Atunci el mi-a spus că se duce să-l caute acolo, dar, puțin mai târziu, adică pe la șase jumătate, s-a înapoiat și mi-a

spus că nu l-a găsit. Când a venit a doua oară înapoi, mi-a povestit că este barman la Predeal și trebuie neapărat să vorbească cu soțul meu, fără să precizeze ce anume. După aceea mi-a spus că el mai are puțină treabă prin oraș și că va reveni mai târziu. După câteva ore, adică la ora unsprezece, a revenit și, pentru că soțul meu încă nu se înapoiase, l-am poftit să aștepte în bucătărie, care la noi, datorită lipsei de spațiu, ține loc și de sufragerie. Când a venit soțul meu, le-am servit ceva de mâncare la amândoi, apoi, așa cum v-am mai spus, ei s-au culcat în casă, iar eu în bucătărie. Asta-i tot ce știu.

— Doamna Nedelescu, vă rog să ne mai dați câteva lămuriri.

— Vă ascult.

— Când domnul Kisantal a venit la dumneavoastră prima oară avea la dânsul vreo servietă?

— Da. Tot timpul a avut cu el o servietă maro.

— Dacă ați vedea-o, credeți că ați putea s-o recunoașteți?

— Cred că da.

— Spuneați că după ce domnul Kisantal a venit la dumneavoastră ultima oară, când l-ați poftit în bucătărie, s-a mai scurs un anumit timp până a venit și domnul Nedelescu acasă. Vă rog să precizați, la ce interval de timp a sosit și soțul dumneavoastră acasă?

— Cred că după o oră sau chiar o oră și ceva.

— Perfect. Vă rog să-mi mai spuneți, cum se face că ați reținut atât de bine orele la care v-a vizitat domnul Kisantal?

— Păi l-am întrebat eu, deoarece ceasul nostru e stricat și voiam să mă orientez asupra întârzierii soțului meu.

— Vă mulțumesc, doamnă. La revedere.

*

— Ce părere ai, Dane?

— Că i s-a cam ferfenițit alibiul.

— După părerea mea, lucrul cel mai ambarasant[3] este provocat de decalajul de timp între invitarea lui Kisantal în locuința martorilor și sosirea lui Nedelescu acasă. Dacă Nedelescu s-a înapoiat acasă pe la unsprezece, iar Kisantal l-a așteptat o oră…

— Înseamnă că a fost la ei la ora zece…

— Exact! Și atunci cum a putut să predea valiza la bagaje de mână la ora unsprezece?

— Să nu uităm că Nedelescu, după propria-i declarație, a venit cam cuculică acasă… așa că ora unsprezece putea, la fel de bine, să fie și douăsprezece!

— De acord. Dar cum e cu servieta? Dacă a furat-o din tren, în același timp cu valiza, adică în jurul orei zece-

---

[3] Care pune în încurcătură.

zece și jumătate, cum de-a avut-o la el la ora șase, când a făcut prima vizită la Nedelescu acasă? Probabil că nouă ne scapă ceva, zise gânditor Apostolescu.

— Faptul că a avut servieta Katharinei Liehn cu mult înainte de a se fi putut întoarce de la Predeal cu valiza pe care a pretins că a furat-o în tren dovedește că declarația lui este gratuită…

— Dane – îl întrerupse cu duritate Apostolescu, – vrei să mă convingi că s-a aflat în posesia geamantanului cu multe ore înainte de ora zece și jumătate?! Nu-ți mai pierde timpul! Asta o știm deja! Pe mine mă preocupă altceva… Nu pot să înțeleg unde a stat geamantanul din momentul în care criminalul a părăsit casa victimei, adică șase-șase și jumătate, și cel în care el a fost depus la gară, adică aproximativ ora unsprezece! Pricepi?

— Pricep, dar nu știu! se răți oi îmbufnat Simionescu.

— Ai vreo propunere?

— Da. S-o căutăm pe ospătărița căreia, conform declarației lui Nedelescu, Kisantal i-ar fi vândut o parte dintr-un capac de aur…

— …Și după aceea să vedem cu cine a avut de discutat, a doua zi după crimă, la „Gospodina”?

— Întocmai – răspunse Simionescu, în timp ce privea cu suspiciune zâmbetul care începuse să se contureze, ca un evantai, în extremitățile ochilor lui Apostolescu, spre tâmple.

— În regulă. Sunt de acord cu sugestia ta… Mergem la gară!

Simionescu îl privi un moment surprins, încercând să-i ghicească gândurile, apoi realiză ideea superiorului său și spuse:

— Ai dreptate. Tot acolo trebuie să găsim explicația care lipsește…

Capitolul XXII
Cheia paradoxului

În timp ce se angajau pe peronul care ducea la bagaje de mână, Simionescu spuse:

— Ar mai fi o posibilitate, șefu'… A avut un complice care a depus geamantanul în locul lui, pentru a-i asigura astfel un alibi.

— Dacă ar fi avut, într-adevăr, un complice, nu mai avea nevoie să depună geamantanul la gară și să-și asume un risc în plus – replică Apostolescu clătinându-și capul.

Când intrară în depozitul de bagaje fură întâmpinați de o femeie voinică, de aproximativ 40 de ani, îmbrăcată într-un halat albastru.

Anchetatorii se recomandară și aflară că stau de vorbă cu Angela Sorescu, unul din cei trei lucrători care răspundeau, pe schimburi, de depozitul de bagaje.

— Probabil că sunteți la curent cu faptul că un hoț s-a folosit de depozitul dumneavoastră pentru a ascunde o valiză cu obiecte jefuite? începu Apostolescu.

— Da, am aflat…

— Rugămintea noastră este să ne spuneți dacă, pe baza unei adeverințe eliberate de depozitul dumneavoastră, s-ar putea stabili ora aproximativă a depunerii unui colet?

— Da, sigur că se poate. Mai întâi, trebuie văzut care dintre lucrătorii noștri a primit coletul, astfel stabilindu-se schimbul, apoi, ținându-se seama de seria adeverințelor eliberate de schimbul respectiv, se pot aprecia chiar și orele de primire.

— Ne-ați ajuta foarte mult dacă ați reuși să delimitați ora la care s-a depus coletul care ne interesează – zise Apostolescu, scoțând adeverința respectivă din portofel și înmânând-o funcționarei.

Aceasta o luă, se uită la serie și spuse:

— Mai întâi, această adeverință este detașată din carnetul lui Iacobescu, care preia schimbul după mine, la ora zece seara. Acum, pentru a putea aprecia și mai bine ora depunerii coletului, trebuie să vedem la ce serie s-a oprit colegul meu în ziua anterioară… Știți, fiecare dintre noi are un carnet de adeverințe personal și la sfârșitul schimbului trebuie să predea banii încasați pe un borderou, unde înregistrează și seria la care s-a oprit.

Apostolescu dădu aprobator din cap.

— Am să vă rog să mă așteptați câteva minute, până mă duc la casierie să văd cu ce serie a început colegul meu eliberarea adeverințelor în ziua care vă interesează.

— Duceți-vă liniștită, în afară de noi alți hoți n-au ce să mai caute aici – glumi Simionescu, când văzu că se codește.

Femeia zâmbi și porni spre ușă cu ochii pe adeverință.

— Dumnezeule! exclamă ea, retrăgându-și mâna de pe clanța ușii și întorcându-se cu fața spre anchetatori: Ce proastă sunt! Eu am eliberat această adeverință!… Acum îmi amintesc…

— Vă rog să-mi relatați tot ce știți cu privire la primirea coletului – ceru Apostolescu calm.

Funcționara începu să relateze:

— Tura mea obișnuită este între orele 8 dimineața și 10 seara… Știți, lucrăm câte 12 ore și avem o zi liberă – explică ea. În ziua de 11 decembrie, având o problemă personală, l-am rugat pe colegul meu, Iacobescu, să preia schimbul mai devreme… Știți – explică ea pe un ton de scuză, – colectivul nostru se înțelege foarte bine și când e cazul ne ajutăm…

Apostolescu dădu aprobator din cap și o rugă să continue relatarea.

— Puțin înainte de ora șapte seara, când a venit

Iacobescu, m-am dus la casierie și am predat banii încasați și carnetul cu adeverințe nefolosite. Când m-am întors, Iacobescu s-a dus în spatele magaziei să-și ia halatul din dulap. Nici n-a apucat colegul meu să ajungă în spatele depozitului și la ghișeu s-a prezentat un domn, care mi-a întins o valiză. Eu l-am rugat să mai aștepte puțin, până vine colegul meu, deoarece am ieșit din schimb și mi-am predat carnetul de adeverințe. El însă a insistat să-i primesc valiza mai repede, pentru că a venit cu un taximetru și se grăbește. Atunci, pentru a-l servi, l-am întrebat pe Iacobescu dacă îmi dă voie să eliberez o adeverință din carnetul lui. Colegul meu a fost de acord și astfel această adeverință a fost completată de mine.

— Sunteți sigură? vru să știe Apostolescu.

— Nu există nicio îndoială. Acest 575, care reprezintă numărul bagajului, a fost scris de mine. Dacă nu mă credeți, puteți verifica la casierie seria adeverințelor cu care a început colegul meu să lucreze în seara zilei de 11 decembrie.

— E în ordine. Vă rog să continuați – o invită Apostolescu.

— Când am dat adeverința depunătorului, i-am spus că taxa este de 1 leu, dar el mi-a răspuns că n-are bani mărunți și mi-a dat o bancnotă de 5 lei. L-am rugat s-o schimbe undeva, că eu mi-am predat monetarul și n-am

de unde-i da restul. El a zis că n-are timp și, luând adeverința, a plecat. După plecarea cetățeanului, a venit Iacobescu și i-am explicat ce s-a întâmplat, apoi am plecat. În drum spre ieșire, l-am văzut din nou pe cetățeanu' care spunea că este grăbit. De astă dată nu mai era deloc zorit, din contră, se plimba agale prin fața frizeriei.

— Vă rog să precizați ora când v-a lăsat coletul.

— Între șapte și cinci-șapte și zece minute.

— Când l-ați văzut în fața frizeriei?

— De îndată ce-am plecat din depozit, adică între șapte și zece-șapte și un sfert.

— Ați putea să-l descrieți pe depunătorul coletului 575?

— Da, cu oarecare aproximație. Era un bărbat tânăr, înalt și arătos.

— Mai rețineți cum era îmbrăcat?

— Da, avea o scurtă din fâș de culoare închisă, cred că era maro, și în picioare purta ghete de ski.

— Ați mai observat și altceva la el? insistă Apostolescu. De exemplu, dacă avea vreun pachet cu el?

— Nu, n-am remarcat niciun pachet, în schimb avea o servietă mare de culoare maro.

— Dacă l-ați mai vedea, credeți că ați putea să-l recunoașteți?

— Cred că da.

— Ne-ați ajutat mai mult decât vă închipuiți. Vă mulțumim.

*

— Of! suspină satisfăcut Simionescu, în timp ce mergeau spre ieșirea gării.

— Of! răspunse pe același ton Apostolescu.

După ce se suiră în mașina miliției, Apostolescu își consultă amicul:

— E ora trei, mergem la restaurant?

— Deși nu sunt de acord să luăm masa, deoarece în ultimul timp am renunțat la acest obicei fără sens, nu vreau să-mi supăr șeful.

— Du-ne te rog la restaurantul „Postăvarul" – ceru Apostolescu șoferului, apoi, întorcându-se spre Simionescu, continuă, cu nevinovăție.

— N-aș vrea să spui, cândva, că ai avut un șef care te-a terorizat. În afara orelor de serviciu, ești liber să faci ce vrei…

— Există astfel de ore?

Apostolescu îl privi amuzat, apoi, ridicând din umeri, răspunse:

— Sincer vorbind, nici eu n-am aflat încă… Apropo, ca să fie clar – continuă el impasiv, – n-am spus că mergem la „Postăvarul" să mâncăm, ci s-o audiem pe ospătărița la care, după unii martori, Kisantal i-ar fi

vândut un capac de ceas din aur.

Capitolul XXIII
Ceasurile de aur

După ce Nedelescu le servi niște fripturi excelente – cum, probabil, numai cei care sunt prieteni cu chelnerii pot mânca –, se limitară numai la câte o sticlă de bere, deoarece ziua lor de muncă încă nu era terminată.

Când chemară chelnerul pentru achitarea notei de plată, Apostolescu întrebă:

— Domnule Nedelescu, al aflat cumva, întâmplător, cine este salariata care a cumpărat de la Kisantal capacele de aur?

— Mărturisesc că, după ce-am discutat cu dumneavoastră, am fost și eu curios să știu cu cine tratase oaspetele meu. Întrucât avem o singură femeie ospătar, m-am adresat ei. Dar, nu ea le-a cumpărat, ci, din câte auzise de la un coleg, o altă fată, care lucrează la „Gospodina".

— Colega dumneavoastră mai este aici?

— Nu, și-a terminat tura la ora două.

— V-a spus cine anume de la „Gospodina" a cumpărat ceasul?

— Da, Ana Palescu.

Anchetatorii mulțumiră și plecară spre magazinul

alăturat restaurantului „Postăvarul”.

*

— Am dori să discutăm cu Ana Palescu – se adresă Apostolescu casierei de la „Gospodina”.

Fără să-și ridice privirea de la bancnotele soioase pe care le număra, strigă peste umăr:

— Ani!… Te caută cineva.

Aproape imediat rupse din dosul unei uși o fetișcană, până în 18 ani, cu fața roșie și părul blond.

Căută câteva clipe cu privirea la cei prezenți și, probabil nemulțumită că nu vede nicio cunoștință, se adresă casierei:

— Cine mă caută, Iulișca?

— Noi vă căutăm – interveni Apostolescu. Am dori să stăm puțin de vorbă cu dumneata.

— Dar ce treabă aveți cu mine?…

— Suntem de la miliție – șopti confidențial detectivul.

— Vai, dar ce s-a întâmplat?!

— Unde putem discuta?

— Veniți pe aici – spuse ea speriată și îi conduse într-o încăpere alăturată, unde se afla un mic birou și, pe lângă pereți, niște dulapuri metalice.

După toate probabilitățile se aflau în biroul responsabilului unității.

— Ia spune-mi, Ani – începu familiar Apostolescu –, îl cunoști pe domnul ăsta?

Fata luă fotografia înmânată de anchetator și, după ce o privi, răspunse intrigată:

— Da, îl cunosc! Dar ce s-a întâmplat?

— Ți-a vândut un ceas de aur, așa-i?

— Nu, numai un capac… Dar ce-i de furat?

— Ia povestește-ne cum l-ai cunoscut pe bărbatul care ți-a vândut capacul?

— În după-amiaza zilei de 9 decembrie a intrat în unitatea noastră domnul din fotografie și mi-a spus că l-a trimis domnul Nedelescu să ne vândă aur.

— Când l-am întrebat ce fel de aur, dânsul mi-a arătat un capac de ceas și a zis că vrea 50 de lei pe gram. Cum nu costa prea mult și eu tot doream să-mi fac un inel, am vrut să-l iau, dar colega mea, Maria, care a asistat la discuție, mi-a spus în ungurește să fiu atentă, să nu cumpăr o tinichea. Atunci el mi-a spus, tot în limba maghiară, că pot să-l iau fără frică, că e aur marcat. După ce am rugat-o pe colega mea să-mi țină locul, am plecat cu domnul din fotografie la un atelier de bijuterii și am cântărit capacul. Avea 11 grame și i-am dat pentru el 550 de lei. Apoi eu m-am întors la unitate, iar el a plecat pe bulevard în sus.

— Din ziua când ai cumpărat ceasul, te-ai mai văzut cu el?

— Da, trei zile mai târziu, adică marți după-amiază, când a mai vândut două ceasuri de aur la colegele mele.

După aceea nu l-am mai văzut…

— Cum se numesc colegele care ți-au urmat exemplul?

— Iulia Grigorescu și Veta Haralambie.

— Sunt în unitate acum?

— Da. Iulia este doamna de la casă, iar Veta lucrează în laborator. Vreți să mă duc să le chem? întrebă ea, grăbită să scape mai repede.

— Mai întâi, am vrea să știm unde se află capacul pe care l-ați cumpărat?

— La mine acasă!

— O să trebuiască să ți-l luăm…

— De ce să mi-l luați? Eu l-am plătit…

— Legea îți dă dreptul să ceri, inculpatului, restituirea sumei plătite. Acum dă fuga și adu-o și pe Veta aici!

— Dane – zise Apostolescu când rămaseră singuri, – pentru a elimina pierderile de timp, pe măsură ce eu audiez, tu le conduci cu mașina noastră acasă și ridici corpurile delicte, în schimbul unei adeverințe. E clar?

Simionescu răspunse afirmativ.

La ora șase seara, când părăsiră magazinul „Gospodina", aveau asupra lor carcasele complete a două ceasuri de buzunar din aur și un capac solitar, care n-avea nicio legătură cu celelalte două.

— Șefu' – zise Simionescu, în timp ce mașina alerga spre inspectorat, – ce părere ai despre bucata de capac vândută în ziua de 9 decembrie?

— Ținând seama de sculpturile care le are partea exterioară, cred că reprezintă ultimele vestigii ale ceasului jefuit familiei Iakocs.

Capitolul XXIV
Confruntări

A doua zi dimineața, cei doi anchetatori se aflau în biroul maiorului Bogaliu și-i explicau rezultatul investigațiilor din ziua precedentă.

După ce maiorul aprecia probele de încriminare ca concludente, Apostolescu îi rugă să-i găsească trei sau patru bărbați care să corespundă oarecum cu semnalmentele presupusului criminal (înălțime și culoarea părului).

— Doriți să facă parte din efectivele miliției? întrebă Bogaliu.

— Nici într-un caz! Cu un avocat bun, ne-ar putea recuza proba. Trebuie să fie niște cetățeni luați la întâmplare, de la vreo instituție sau întreprindere locală.

— Se face – îl asigură maiorul.

— Și încă ceva, dacă se poate, aș vrea ca martorii să fie

îmbrăcați ca și Kisantal, cu haine sport și în picioare cu bocanci de ski.

— E în regulă. Când doriți să-i aveți?

— De dumneavoastră depinde. Eu aș vrea să terminăm cât mai repede posibil.

— La ora zece vor fi la dispoziția dumneavoastră – îl asigură maiorul.

— Dane, știi ce-ai de făcut? întrebă Apostolescu ieșind din biroul lui Bogaliu.

— Să-i aduc aici, până la ora zece, pe nepotul și vecinii victimei Katharina Liehn.

— Nu la zece, ci la nouă jumătate, deoarece mai am o treabă cu ei.

*

La ora nouă și jumătate, în biroul anchetatorilor se aflau încă cinci persoane: Gustav Waltermann, nepotul victimei, Ioana Meșteru și soții Galiceanu, vecinii femeii ucise, precum și Angela Sorescu, funcționara de la gară.

V-am chemat pentru a vă ruga să ne ajutați la identificarea persoanei pe care ați văzut-o intrând la victima Katharina Liehn atât sâmbătă după-amiaza cât și în ziua uciderii ei. Bănuitul se va afla într-un grup cu alți bărbați, de aceeași talie, și vă revine sarcina de a ne indica care dintre ei este persoana la care v-ați referit în declarațiile dumneavoastră. Menționez, de asemenea, că nu este exclusă nici posibilitatea ca bărbatul care a

vizitat-o pe victimă să nu se afle în grupul prezentat. Din cele spuse acum, vă rog să rețineți că recunoașterea presupusului criminal este întru totul la latitudinea dumneavoastră. Dacă mai doriți vreo lămurire, sunt la dispoziția dumneavoastră – își încheie Apostolescu preambulul.

— Noi stăm pe scaune și bănuiții vor fi plimbați prin fața noastră, ca la cinematograf – zise atotștiutor Vasile Galiceanu.

— Nu. Nu tocmai – răspunse amuzat Apostolescu. La noi lucrurile se petrec altfel decât la cinematograf. Grupul va sta în acest birou, iar dumneavoastră veți intra, pe rând, câte unul și, după ce-i veți privi, ne veți comunica ce opinie v-ați format.

— Dar eu nu l-am văzut niciodată pe vizitatorul doamnei Katy… Cum să-l recunosc? întrebă îngrijorată Ioana Meșteru, vecina de apartament a victimei.

— Pe dumneavoastră v-am chemat pentru altceva. Vă rog să vă apropiați de biroul meu și dumneavoastră la fel, domnule Waltermann.

Când cei doi ajunseră la un pas de birou, Apostolescu dădu la o parte ziarul care era întins peste masa de lucru și descoperi, așezate pe cristal, două carcase complete ale unor ceasuri din aur, o bucată dintr-un alt capac de ceas din aur și o servietă mare de culoare maro.

— Ați mai văzut vreodată aceste obiecte? Dacă da,

precizați unde și cu ce ocazie? ceru el.

Cu excepția capacului stingher, martorii declarară că capacele din aur și servieta au aparținut victimei din strada Aninoasa.

Apostolescu, după ce le mulțumi, îi spuse Ioanei Meșteru că poate pleca, iar pe ceilalți patru martori îi conduse în alt birou și-i rugă să aștepte până vor fi chemați.

*

Maiorul Bogaliu introduse în birou doi bărbați, de aceeași statură cu Kisantal, și îi recomandă lui Apostolescu.

— Domnul Aurel Mirceoiu, inginer la întreprinderea județeană de transporturi auto, și domnul doctor Hans Linder, medic stomatolog.

În timp ce Apostolescu și Simionescu strângeau mâinile noilor veniți, Bogaliu continuă:

— Când m-am angajat să găsesc trei sau patru oameni, care să semene cu bănuitul nostru, am crezut că sarcina va fi foarte ușoară… Mi-am spus că, dacă-i dau un telefon antrenorului echipei locale de baschet, problema se va rezolva de la sine. Și probabil că așa ar fi fost… dacă – spre ghinionul meu! – echipa nu s-ar fi aflat într-un cantonament pe lângă București…

— …Și atunci ați apelat la jucătorii de baschet care, datorită înaltei lor măiestrii sportive, n-au mai avut loc

în cantonamentul echipei – glumi Mirceoiu.

— Spre șansa noastră – răspunse Apostolescu pe același ton.

În timp ce Apostolescu se apucă să explice celor doi martori ce dorește de la ei, maiorul Bogaliu ceru să fie adus de la arest presupusul criminal.

*

— Kisantal – începu Apostolescu, când bănuitul fu introdus în birou –, vom trece la efectuarea probei de confruntare cu martorii. Domnii – continuă el, arătând spre Mirceoiu și Linder – se vor expune odată cu tine privirilor celor care au văzut un bărbat, cu semnalmentele tale, în niște situații care-l desemnează ca asasinul Katharinei Liehn. În conformitate cu drepturile de apărare, pe care ți le conferă legea, te rog să ne spui dacă constați la dânșii abateri majore față de propriile tale semnalmente.

— Domnul are părul mai deschis la culoare ca al meu – zise el arătând spre Mirceoiu.

— E numai o deosebire de nuanță…

— Atunci să ni se pună pălării pe cap la toți – propuse Kisantal.

— Nu sunt de acord! Criminalul a fost văzut numai cu capul descoperit și la fel trebuie să fie prezentat și acum. Altceva?

— Domnu’ – zise Kisantal, arătând spre Linder –

poartă trencicot…

— În regulă! îl întrerupse Apostolescu. Domnule doctor, vă rog să-i dați bănuitului trenciul dumneavoastră și să îmbrăcați canadiana lui.

Apostolescu așteptă până ce hainele respective își schimbară stăpânul și întrebă:

— Unde îți convine să stai?

— La mijloc – răspunse el –, dar să mi se scoată cătușele.

Apostolescu îi făcu un semn lui Simionescu, care ieși pe culoar, unde așteptau subofițerii de la arest, și reveni cu cheia de la cătușe.

— Mai dorești ceva? întrebă Apostolescu, după ce aruncă „brățările" pe masa de lucru.

— Să vă spun că vă pierdeți timpul de pomană. Sunt nevinovat! zise el cu convingere.

— Rămâne de văzut – replică impasibil Apostolescu. Dane, introdu martorii!

Dar Simionescu nu ajunsese încă la ușă și Apostolescu, aruncând o ultimă privire grupului celor trei bărbați, îl chemă înapoi:

— Nu-i în regulă! Kisantal n-are șireturi la bocanci și, pe drept cuvânt, va putea contesta obiectivitatea confruntării.

— Să mă duc să-i caut șireturile? întrebă Simionescu.

Apostolescu răspunse indirect:

— Ca să nu mai pierdem timpul, mai bine să încercăm să abuzăm de bunăvoința domnilor jucători de baschet și să-i rugăm să-și scoată și dânșii șireturile.

Mirceoiu și Linder se declarară de acord și se conformară rugăminții anchetatorului.

La ora unsprezece confruntarea luă sfârșit, cu un rezultat întru totul pozitiv; fără nicio excepție, martorii îl desemnară pe Kisantal drept persoana la care se referiseră în declarațiile lor.

Capitolul XXV
Încriminarea

La ora patru după-amiaza, Kisantal fu din nou introdus în biroul anchetatorilor.

— Probabil că știi de ce te-am chemat? întrebă Apostolescu, după ce-i ceru să ia loc pe scaunul din fața biroului său.

— Habar n-am – spuse el clătinându-și capul cu nevinovăție.

— Te învinuiesc de uciderea și jefuirea femeii Katharina Liehn! acuză sec Apostolescu.

— Nu este adevărat. N-am ucis pe nimeni – răspunse învinuitul calm. Un Kisantal nu-și pătează mâinile cu sânge…

— Ajunge! îl întrerupse cu asprime Apostolescu. S-a

terminat cu balivernele! Mărturisindu-ți fărădelegea, legea va ține seama de faptul că-ți recunoști greșeala…

— Sunt nevinovat și n-am ce recunoaște. Totul este o înscenare, prin care încercați să aruncați o crimă pe umerii unui nevinovat.

Apostolescu îi studie fizionomia: ochii lipsiți de expresie, parcă îndobitociți, fața buhăită și colțurile buzelor căzute spre bărbia rotundă, nebărbătească. „Tipul clasic al alcoolicului" – își spuse ei.

— Kisantal, ești liber să-ți organizezi apărarea după cum vei crede de cuviință. Totuși, sunt nevoit să-ți atrag atenția că am suficiente probe pentru a te trimite în fața tribunalului, chiar dacă nu-ți recunoști fapta! Acum te rog să asculți, fără să mă întrerupi, principalele idei ce se desprind din actul de acuzare. În primele zile ale lunii decembrie, ai început să vizitezi persoanele care anunțau prin bilete, lipite prin oraș, că au ceva de vânzare. Prin aceste vizite urmăreai să afli dacă persoanele care aveau ceva de vândut posedau și obiecte din aur, care, probabil, ai constatat că se pot valorifica mai ușor. Astfel, sâmbătă 9 decembrie ai ajuns la victima Katharina Liehn. Dându-le drept medic și vorbindu-i mieros, ai reușit să-i câștigi încrederea și ai determinat-o să-ți arate cele două ceasuri de aur pe care le poseda. Te-ai arătat interesat în achiziționarea tuturor obiectelor pe care ți le-a arătat și, fără să te tocmești, ai

asigurat-o că le cumperi pe toate. Pretextând însă că ai banii depuși la C.E.C. și că este sâmbătă seara, ai stabilit, cu victima, să vii cu suma necesară marți 12 decembrie. Ai preferat să vii totuși cu o zi mai devreme, adică luni. Faptul că te-ai dus cu o zi înainte de data convenită poate avea două explicații: primo, te-ai temut că marți, când erai așteptat, victima ar mai putea să-și aducă vreo prietenă care să fie de față la tranzacție, și a doua… Apostolescu făcu o pauză și continuă batjocoritor:… Probabil că ai vrut să-ți sărbătorești ziua de naștere, 11 decembrie, într-un mod mai deosebit. Dacă asta ai urmărit, într-adevăr, ai realizat o performanță unică și toți criminalii, din întreaga lume, te pot invidia pentru originalitatea cu care ți-ai sărbătorit cea de-a 30 aniversare!

Simionescu, care și el urmărea cu atenție figura acuzatului, îi povesti, câteva ore mai târziu, lui Apostolescu că Kisantal reacționase la acuzațiile ce i se aduceau cam tot atât de evident ca și o piramidă egipteană când un pinguin țopăie pe un iceberg la Polul Nord.

— Deci – reluă Apostolescu –, la ora cinci și un sfert, te-ai prezentat la victimă, ai așteptat un moment prielnic, pentru a-ți pune planul criminal în aplicare, și ai sugrumat-o când a intrat în camera de baie. În jurul orei șase jumătate ai părăsit casa victimei, cu un

geamantan și o servietă tip diplomat, de culoare maro, în care ai îngrămădit obiectele pe care le-ai considerat mai valoroase.

La ora șapte și cinci minute te-ai prezentat la gară și ai depus la bagaje de mână geamantanul cu lucrurile jefuite. Servieta ai păstrat-o asupra ta. Printre obiectele pe care le-ai oprit la tine erau și cele două ceasuri furate victimei și, amintindu-ți că chelnerul Nedelescu și-a exprimat dorința să cumpere niște aur, te-ai dus la el la serviciu să i le plasezi. Dar nu l-ai mai găsit; își terminase tura.

Probabil că forțat de pana de bani în care te aflai, l-ai căutat și acasă, dar nu se înapoiase încă. În schimb, ai găsit ceva cu mult mai valoros. Ți-ai dat seama că familia Nedelescu ar putea să-ți ofere un alibi. Când te-ai dus acolo, prima oară, și doamna Nedelescu te-a întrebat cât este ceasul, deoarece al ei era stricat, ai intuit imediat șansa care ți se oferea și i-ai spus că este ora șase, în loc de șapte și jumătate cât era în realitate. Pretextând că te duci să-l cauți, ai revenit de două ori, anunțând-o în mod succesiv că este ora șase și jumătate, respectiv unsprezece noaptea; în realitate, a doua oară era ora opt, iar a treia oară era zece noaptea.

Sugestionarea martorei, printr-o repetare a orelor care doreai să fie reținute, urmărea, în cazul în care ți s-ar fi prins urma, să dovedească că n-ai fi avut posibilitatea s-

o ucizi pe Katharina Liehn, deoarece atunci când victima a fost omorâtă te aflai la martora Nedelescu. Convins fiind că problema alibiului a fost rezolvată, te-ai abținut să-i mai vinzi ceasurile lui Nedelescu, deoarece te-ai temut că, în discuția pe care am fi putut-o avea cu martorul, ar fi rezultat și tranzacția făcută, respectiv depistarea unui corp delict, care ți-ar fi răsturnat în mod neîndoielnic eșafodajul justificării. Având totuși nevoie de bani, chiar de a doua zi te-ai grăbit să-ți plasezi „marfa" la vânzătoarele de la „Gospodina". Cu celelalte obiecte, care se aflau în servietă, ce-ai făcut?

— V-am ascultat și recunosc că povestea este frumos ticluită, dar eu sunt nevinovat – răspunse Kisantal cu calm și candoare.

Apostolescu păru să nu fi auzit respingerea acuzației. Se uita la ceas și i se adresă lui Simionescu:

— Să fie dus la arest!

*

— Mare mocofan, dom'le! comentă Simionescu în timp ce ieșeau din inspectorat. Acum, când fărădelegea lui este dovedită prin probe irefutabile, de ce mai persevereză în respingerea acuzației? Nu-și dă seama că își îngreuiază situația?

— Te înșeli, Dane, nu-i deloc prost… În anii pe care i-a petrecut în închisoare, a învățat, de la cei de-o teapă

cu el, câteva principii, care, din punct de vedere teoretic, îi pot asigura o apărare ermetică. Astfel: în primul rând nu trebuia să-și lase amprentele în câmpul infracțional și… a reușit; în al doilea rând, să-și fabrice un alibi și… a încercat, într-un mod destul de ingenios; iar în al treilea rând, în momentul în care primele două principii nu sunt satisfăcătoare, să nege, să respingă cu îndărătnicie orice acuzație…

— …Pledând ca nevinovat, dorește să arunce o umbră de îndoială asupra acuzației – completă Simionescu dând din cap cu înțelegere.

— Exact! Încearcă să se prevaleze de principiul, unanim admis în justiția noastră, că orice îndoială, în procesul penal, trebuie să favorizeze inculpatul. Numai că în cazul lui n-o să obțină nimic prin atitudinea adoptată, deoarece probele de încriminare înlătură oricum orice echivoc!

— Când reluăm cazul Iakocs?

— Mâine dimineață. Acum mergem să mâncăm și, în noaptea asta să încercăm să ne uităm meseria.

Capitolul XXVI
Povestea asasinului

În ziua următoare, Apostolescu și Simionescu se aflau în biroul inspectoratului și așteptau să fie adus Kisantal

de la arest, când începu să sune telefonul.

Apostolescu ridică receptorul. Era maiorul Iancu de la I.G.M.

— Ți-a fost dor de mine, Nicule? întrebă Iancu.

— Nu tocmai – recunoscu Apostolescu. Apoi, auzindu-și colegul chicotind la celălalt capăt al firului, întrebă îngrijorat: Sper că n-ai de gând să-mi mai arunci în spate un nou omor? Nu de alta, dar n-am mai văzut de aproape două luni cum arată Bucureștiul… și-mi ajunge!

— Fii liniștit nu pentru asta te-am chemat… acum! În orice caz, dacă apare ceva interesant între timp, n-am să uit rugămintea și am să-i propun șefului să te aibă în vedere tot pe tine… Nu de alta, dar tu și cu găliganul ăla de Simionescu tot n-aveți altă treabă, doar sunteți burlaci, îl întărită maiorul.

— Să știi că n-am rămas celibatari din dorința de-a investiga pe întregul teritoriu, ci, din contră, datorită continuelor deplasări prin țară!

— Mă, holtei înrăit, acum arunci vina pe I.G.M.?!

— De fapt, de ce mi-ai dat telefon? i-o tăie Apostolescu.

— Nu m-ai rugat tu acum câteva zile, când mai erai încă la Sibiu, să mă interesez de un individ cu numele de Kalman, nepotul victimei Iakocs?

— Și ce-ai aflat? întrebă Apostolescu, deși nu-l mai

interesa răspunsul, doar avea criminalul în mână.

— Că a fost eliberat la sfârșitul lunii octombrie din închisoare, deci nu poate fi omul căutat de tine. Am stat totuși de vorbă cu el, pentru a încerca să aflu cui i-a vândut pontul. Ei bine, cum era și firesc, a susținut că n-a discutat cu nimeni din închisoare despre averea unchiului său.

Ținând seama de sugestia ta, am verificat, de asemenea, semnalmentele tuturor deținuților eliberați din închisoarea unde a fost închis Kalman în ultimele luni și le-am găsit comune pentru patru indivizi.

— Aceștia sunt, zise el începând să le citeze numele.

Apostolescu continuă să-l asculte distrat, până ajunse la cel de-al treilea nume, când întrebă surprins:

— Kisantal ai spus?!

— Da, Ioan Kisantal – repetă Iancu. Îți spune ceva acest nume?

— Nu, în afară de faptul că l-am arestat acum câteva zile…

— Și el e omul căutat?

— Da. Pentru crima de la Brașov l-am dovedit, deși el continuă să respingă acuzația. Acum am intenția să-i pun câteva întrebări legate de cazul de la Sibiu… În orice caz, informația asta este foarte interesantă, spuse gânditor Apostolescu. E în regulă, Nae! mai ai altceva să-mi spui?

— Despre cazul în speță numai atât! Deosebit de asta, să știi că mi-e dor de tine și abia aștept să bem un coniac împreună… Dacă-l plătești tu, bineînțeles!

— S-a marcat! răspunse Apostolescu zâmbind. La revedere, Nae!

— Ceva interesant? se grăbi să întrebe Simionescu când luă sfârșit convorbirea…

— S-ar părea… Kisantal a fost în aceeași închisoare cu nepotul victimelor de la Sibiu, pricepi?

— Aha! Dacă la Katharina Liehn a ajuns întâmplător, prin citirea unui anunț pentru vânzarea unor obiecte, pentru victimele de la Sibiu a avut un „fix”!

— Cam așa ceva, mormăi Apostolescu în clipa când se auzi o ciocănitură în ușă.

Erau subofițerii care-l aduseseră pe Kisantal de la arest.

În timp ce însoțitorii lui Kisantal se retrăgeau pe culoar, învinuitul luă loc pe scaunul din fața biroului lui Apostolescu.

Mai înainte de a-l chestiona, ambii anchetatori examinară fizionomia învinuitului.

Simionescu era de-a dreptul surprins de stăpânirea de sine, de liniștea sufletească pe care o afișa inculpatul. Kisantal le zâmbea cu seninătate și-i privea cu bunăvoință și înțelegere. Avea atitudinea unui om superior, care-i trata cu o sinceră solicitudine.

Locotenentul – care era obișnuit ca, după primele 24 de ore de reținere în arest, delicvenții să-și piardă personalitatea, să manifeste o anxietate majoră, provocată atât de remușcări cât și de izolarea în care-l aruncau pereții reci de beton – se întreba, nu fără temei: „Oare ăsta-i idiot sau inconștient? Nu-și dă seama de ce-l așteaptă?!"

Apostolescu, la rându-i, vedea lucrurile mai simplu și mai realist. Atât datorită cazierului pe care-l primise de la Evidența operativă, cât și experienței sale îndelungate, înțelegea bine mentalitatea lui Kisantal.

De la vârsta de 15 ani internat într-o școală de reeducare, apoi, în mod succesiv, primește 5 condamnări penale, care totalizează 12 ani și șase luni. În această situație, adaptarea la mediu trebuia considerată ca un element guvernant, primordial. Pentru el izolarea de societate nu mai prezintă un mijloc de reeducare, ci, din contră, un loc unde, datorită obișnuinței, se simte foarte bine. Ba, mai mult, nu este exclus ca în dosul zidurilor din beton, grație bogatului său palmares de condamnări, să fie tratat cu toate onorurile cuvenite unei personalități a lumii interlope.

Dacă pentru majoritatea condamnaților detenția în închisoare are un rol cert, pozitiv, pentru alții, așa numiții recidiviști prin excelență, reprezenta locul în care trebuie să se întoarcă, în mod firesc, din când în

când. În închisoare, au posibilitatea să facă un bogat schimb de experiență, cu cei de-o teapă cu ei, și, în același timp, să mediteze la „lovitura secolului”, pe care sunt siguri că o vor reuși, în mod impecabil, la următoarea eliberare. Deși următoarea eliberare, după o perioadă scurtă, care rareori depășește două săptămâni, se transforma în următoarea condamnare; optimismul recidivistului înrăit se menținea în permanență nealterat.

Kisantal făcea parte din această ultimă categorie, care, de altfel, dă și cea mai mare bătaie de cap organelor de urmărire penală.

Ceea ce Simionescu considera la inculpat o atitudine de imbecilă bunăvoință, pentru Apostolescu reprezenta o comportare obișnuită a recidivistului cu experiență, care, adoptând o figură de spășire, ajuta, în mod sincer, anchetatorul la întocmirea actelor pentru trimiterea lui în judecată. De fapt, el, recidivistul, este cu mult mai grăbit decât anchetatorul să ajungă în fața instanței de judecată. Orice întârziere, în fața anchetatorului, poate conduce la imputarea unor fărădelegi cu mult mai grave decât cele voluntar recunoscute.

„Domnul Kisantal e în stare să mărturisească orice fel de infracțiune, reală sau imaginară, în speranța că va putea escamota crima sa, incomparabil mai gravă, pentru care este cercetat” – își spuse sarcastic

Apostolescu.

Mai privi o dată ochii căprui și „sinceri” ai inculpatului și spuse:

— Kisantal, după ce m-am convins că tu ai ucis-o pe Katharina Liehn, m-am gândit că ar fi păcat să te trimit în judecată mai înainte de a ne cunoaște mai bine…

— Eu v-am spus că n-am ucis pe nimeni… De aceea, cer să fiu trimis cât mai repede în fața unui judecător, care să respingă fapta pe care mi-o imputați! Un Kisantal nu și-a pătat niciodată mâinile cu sânge…

— Chestia cu pătatul mâinilor, deși mi-ai mai spus-o, nu prea m-a convins, din contră… În ceea ce privește trimiterea în fața instanței de judecată, nu-i niciun zor! Dacă tot ne-a adus „întâmplarea” față în față, barem să profităm de ea și să ne cunoaștem mai bine.

Deși Kisantal nu părea să împărtășească dorința anchetatorului, se abținu s-o spună. Ridică din umeri cu resemnare și așteptă urmarea.

— Oarecum am reușit să aflăm cu ce te-ai ocupat începând din ziua de 9 decembrie, dar nu ne-ai spus, în schimb, nimic despre „ocupațiile” anterioare, după ultima eliberare din închisoare, adică de la 28 septembrie. Și recunosc că abia aștept să-mi povestești cum te-ai distrat în perioada respectivă. Ce părere ai, Kisantal, îmi povestești și mie cum ți-ai petrecut vremea în acest interval de timp?

— Dacă vă interesează, de ce nu? Doar n-am nimic de ascuns… în afara unui furt mărunt, fără importanță.

— Ei, dacă ai început-o așa, s-ar părea că ai intenția să fii sincer cu noi! ironiză Apostolescu. Numai că am să te rog să începi cu începutul… și fără grabă, pe îndelete… că avem timp berechet.

— După ce m-am eliberat din penitenciaru' de la Alba-Iulia, m-am dus la Deva unde am dormit câteva zile pe la prietenii mei, apoi, în seara zilei de 1 octombrie, am plecat spre Brașov…

— Un moment! Cum se numesc prietenii la care ai dormit?

După ce Kisantal făcu precizările cerute, Apostolescu îi ceru să spună când a părăsit Deva.

— Am plecat cu trenu' la ora zece seara și am ajuns la Brașov la ora două și jumătate dimineața. În trenu' cu care veneam spre Brașov se afla și un cetățean, cu o servietă neagră din piele, care spunea că merge la Ocna Sibiului. Când toată lumea din compartiment a adormit, am luat servieta din plasa de sus și m-am dus cu ea și am legat-o cu sfoară de barele de fier dintre două vagoane. După puțin timp cetățeanu' s-a trezit din somn și i-a întrebat pe cei din compartiment unde-i este servieta. Dar, întrucât toți dormeau când am luat-o, nimeni n-a știut nimic. A început să facă scandal și s-a dus după conductor. Dar bineînțeles că a căutat-o

degeaba… acolo unde o ascunsesem eu nu putea s-o găsească. Înainte de a intra în gara Brașov, m-am dus și am luat servieta de unde o ascunsesem.

— Nu ți-a fost teamă că te-ar fi putut vedea păgubașul când ai coborât pe peron cu servieta lui? întrebă Simionescu.

— Nu, deoarece el coborâse mai înainte de Brașov.

— Continuă! Ce-ai făcut după ce-ai coborât la Brașov? ceru Apostolescu.

— Mai întâi am predat servieta la casa de bagaje, apoi am rămas în restaurantu' gării până dimineața, când m-am dus la Biserica Franciscanilor și mi-am luat banii pe care, după cum v-am mai spus, îi ascunsesem acolo cu câțiva ani mai înainte. După aceea am plecat la Predeal, unde aveam de gând să mă distrez. Când am ajuns la Predeal, am început cu restaurantu' „Rosmarin" și am continuat cu „Vârful cu Dor", „Carmen" și baru' „Cioplea", unde m-am împrietenit cu un bărbat care lucra la birou' de repartizare…

— Numele lui și continuă!

— Se numește Mărculescu. Până în 6 sau 7 octombrie am dormit împreună cu el, în camera pe care o avea la clubu' „Cioplea". Ulterior mi-a repartizat o cameră la Cabana Schiorilor, unde am continuat să stau până m-ați arestat dumneavoastră.

— Trebuie să înțeleg că în perioada 2 octombrie-11

decembrie n-ai părăsit Predealul? încercă să-l prindă Apostolescu.

— Nu. Am vrut numai să vă spun că am avut o locuință permanentă la Predeal. În rest, având bani la mine, mă duceam adesea la Brașov să mă distrez, răspunse el pentru a scăpa din cursa întinsă.

— Și cam în ce fel te distrai?

— Păi cunoșteam fete pe care, după ce le invitam prin diferite baruri, le duceam la mine acasă…

— Cu ce fată ai avut legături în această perioadă?

— Erau numai cunoștințe întâmplătoare, mai ales din cele venite la odihnă, și, cum a doua zi tot nu mă mai interesau, nu le-am reținut numele.

Pentru Apostolescu era clar că învinuitul nu din cavalerism evită să-și divulge partenerele, ci din cu totul alte motive. Dorea să-și păstreze anonimatul celor două luni de libertate.

— În noaptea de 5 spre 6 octombrie, de exemplu, unde te aflai, la Predeal sau la Brașov? întrebă el.

— Nu-mi mai amintesc – răspunse prudent Kisantal. Cred că eram la Predeal.

— Îți amintești cu cine ai petrecut noaptea menționată?

— În primele patru zile, de la venirea mea la Predeal, am fost în legătură cu o fată Florina, deci cu ea trebuie să fi fost.

— Care este numele ei de familie și unde locuiește?

— Nu i-am cerut aceste date pentru că nu mă interesau… doar n-aveam de gând s-o iau de nevastă, încercă el să glumească.

— Spuneai că ai furat o servietă din tren și ai depus-o la casa de bagaje. Când ai ridicat-o de acolo?

— În dimineața zilei de 4 sau 5 octombrie.

— Ce ai găsit în ea?

— Niște garnituri de tacâmuri și alte mărunțișuri de care nu-mi amintesc.

— Ce-ai făcut cu obiectele găsite în servietă?

— Le-am făcut cadou la fetele pe care le cunoșteam și le aduceam la mine în cameră. Știți, mie mi-a plăcut întotdeauna să mă port frumos cu femeile…

— Ca, de exemplu, la Turda, unde, după ce-ai promis unei femei că o iei de nevastă, te-ai grăbit să-i f uri un geamantan… Dacă nu mă înșel – îl consultă Apostolescu –, asta ți-a și adus ultima condamnare. Nu?

Kisantal zâmbi, dar nu răspunse.

Apostolescu, fără a-și indica intențiile, deschise distrat sertarul biroului, își vârî puțin mâinile prin el și apoi îl închise la loc.

În clipa următoare aruncă pe cristalul biroului o bucată de tablă rotundă și galbenă, care, după ce săltă de câteva ori într-un sunet de clopoțel, se imobiliză în fața lui Kisantal.

Era bucata de capac de ceas – confiscată vânzătoarelor de la magazinul „Gospodina” – care nu făcuse parte din zestrea victimei Katharina Liehn, ci, după descrierea obiectelor jefuite de la Sibiu, trebuia să reprezinte o parte din ceasul lui Geza Iakocs.

Kisantal, părând foarte contrariat, luă capacul în mână și începu să-l examineze ca și cum l-ar fi văzut atunci pentru prima oară.

— Nu-ți spune nimic? întrebă Apostolescu.

Kisantal ridică din umeri cu nevinovăție.

— Începe să mă îngrijoreze memoria ta, Kisantal! spuse Apostolescu cu o ipocrită temere. Acum o să te ajutăm noi, dar pentru viitor te-aș sfătui să începi un tratament cu Glutacid. Altfel, cine știe ce neplăceri te pot aștepta. De exemplu, ai putea să găsești un anchetator, mai puțin înțelegător ca mine, care ar trage concluzia că ai eclipse de memorie numai când ți se cere un răspuns fără echivoc.

Apostolescu desluși în privirea de imbecilitate servilă a inculpatului o scurtă străfulgerare de ură, dar nu o luă în seamă.

— Kisantal, acest capac de ceas a fost vândut de tine la una din fetele de la „Gospodina”! Acum îți amintești de el?

— Ah, da! Bineînțeles! se prefăcu el că și-a amintit. Aveți dreptate, așa-i cum spuneți dumneavoastră…

— De unde-l ai, Kisantal? întrebă sever Apostolescu.

— L-am găsit în servieta aia, pe care vă spuneam că am furat-o din tren, când veneam de la Deva…

— Ascultă, Kisantal, ție ți-a intrat în cap că ești un băiat isteț și că, folosindu-te de serviciile unei serviete, al cărui conținut nu ți-l amintești, ai să poți găsi la infinit explicațiile care-ți convin. Țin să te avertizez că o servietă este totuși o servietă și deci are o capacitate de înmagazinare limitată. Ai înțeles ce vreau să spun, nu?

Inculpatul dădu afirmativ din cap.

— Când ai fost ultima oară la Sibiu? întrebă pe neașteptate Apostolescu.

— La Sibiu?! păru Kisantal surprins.

— Întocmai!

— N-am mai fost pe acolo de vreo șapte-opt ani…

— Ești sigur?

— Bineînțeles.

— În luna octombrie n-ai fost la Sibiu?

— Nu.

— Ce-ai căutat acolo acum șapte-opt ani?

— M-am dus să vizitez orașul.

— Cât timp ai stat acolo?

— Două sau trei zile.

— Cu cine ai stabilit legături în acest interval de timp?

— Cu nimeni. Am stat la hotel și m-am plimbat de unul singur prin oraș.

— Știi pe unde vine strada Școala de Înot?

— Nu. Habar n-am despre o astfel de stradă.

— În ce împrejurări l-ai cunoscut pe Geza Iakocs?

— Geza Iakocs?! Nu-l cunosc – răspunde Kisantal cu convingere.

— Dane – se adresă Apostolescu colaboratorului său –, să fie dus la arest!

Când rămaseră singuri, Apostolescu se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastră și o deschise.

— Avem nevoie de un pic de aer curat. zise el privind prin ecranul ferestrei cum viața își desfășura cursul normal și tumultos în stradă. Dane – reluă Apostolescu, câteva minute mai târziu, întorcându-se spre amicul lui –, cred că va trebui să divorțăm pentru o zi sau poate două…

— Crezi că-i neapărat necesar? Aia de la Deva nu s-ar putea descurca și singuri?

— E afacerea noastră, Dane, și n-are niciun rost să dăm bătaie de cap altora! Mai ales că numai noi cunoaștem subtilitățile cazului…

— Când să plec? întrebă resemnat Simionescu.

— De îndată ce ai un tren spre Deva. Ți-ai notat numele persoanelor pe care spunea Kisantal că le-a contactat în Deva și, cu ajutorul lor, va trebui să stabilești activitatea pe care a avut-o acolo…

— Și în mod special în ziua de 1 octombrie, între orele șase și opt seara, completa el înclinându-și capul cu înțelegere.

— Exact! În același timp eu voi face o investigație similară la Predeal, axându-mi atenția asupra nopții din ziua de 5 spre 6 octombrie.

Capitolul XXVII
O referire la timbre filatelice

O oră mai târziu, mașina sergentului major Năstase opri în apropierea Cabanei Schiorilor.

Era de serviciu același cabanier cu care se discutase și în ziua arestării lui Kisantal. Apostolescu îi zise că vrea să-i ceară câteva relații și cabanierul îi pofti în biroul său.

— Ce poți să ne spui despre Kisantal, individul pe care l-am arestat acum două zile? întrebă Apostolescu după ce luară loc cu toții pe scaunele oferite de cabanier.

— Când s-a prezentat la noi, pentru cazare, ne-a spus că se numește Kiș și că este inginer la Deva. I s-a repartizat o cameră în ziua de 7 octombrie și urma să rămână la noi până în ziua de 22 octombrie, când, după spusele lui, urma să i se termine concediul de odihnă. Când în ziua de 22 octombrie l-am întrebat dacă eliberează camera, mi-a răspuns că a discutat la telefon

cu șeful lui și acesta i-a prelungit concediul, așa că va rămâne în continuare la Predeal.

— Ce ne puteți spune despre comportarea lui?

— În ceea ce privește comportarea, era un om foarte larg și zilnic cheltuia, numai la barul nostru, între 200 și 300 de lei. Din câte știu, de la colegii mei de breaslă, cheltuia sume similare și la celelalte localuri din Predeal. De asemenea, știu că se ducea deseori la Brașov și drumul îl făcea numai cu taximetrele… Vă dați seama că asta costa. Cred că cheltuia cel puțin 1000 de lei pe zi.

— Nu v-ați întrebat de unde poate avea atâția bani?

— N-a fost nevoie. El ne-a explicat că a făcut nenumărate inovații, care i-au adus premii de zeci de mii de lei.

— Cum se explică faptul că numai la barul dumneavoastră ajungea să cheltuiască zilnic sute de lei?

— E simplu. Obișnuia să bea numai „Dubonnet" și „Cinzano", dacă la asta adăugați și faptul că avea mereu invitați… explicația e simplă.

— Ce ne puteți spune despre persoanele cu care a avut legături?

— Au fost atât de multe încât… nu prea știu ce să vă spun. Mereu venea cu alte persoane, în special femei.

— Încercați totuși să vă reamintiți – insistă Apostolescu.

Cabanierul rămase un moment gânditor, apoi spuse:

— Stați un moment să mă uit la evidența cazărilor. Luă de pe biroul său un registru gros și începu să-l răsfoiască.

— Da. Acum îmi amintesc! În noaptea de 9 noiembrie, am cazat la noi în cabană o femeie și un bărbat cu care domnul inginer Kiș a chefuit în timpul zilei.

— Numele și adresa acestor persoane.

— Familia Sanda și Valeriu Alexandrescu din Brașov, strada…

— În regulă. Altele?

— În perioada 21 octombrie și 30 octombrie, l-am văzut adesea la barul nostru și în oraș în compania a două femei tinere, care erau cazate în cabana noastră.

— Numele și adresa lor.

— Anda Marinescu și Ioana Andreescu din Iași, strada… De asemenea, îmi amintesc că l-am văzut adesea în compania unei fete care lucrează ca remaiezăla un magazin de pe strada Negoiul.

— Aici în Predeal?

— Da.

— Știți cum se numește?

— L-am auzit pe domnu' inginer spunându-i Nina.

— Altceva ne mai poți spune?

Cabanierul ceru un răgaz, pentru a se consulta și cu ceilalți salariați ai cabanei, și Apostolescu, împreună cu sergentul major Năstase, părăsiră cabana.

*

— Cu cine doriți să începem, tovarășe căpitan? întrebă Năstase după ce se urcară în mașină.

— Cu cine-i mai aproape. Să mergem în căutarea remaiezei.

Curând mașina intră pe strada Negoiul și opri în fața unui atelier de croitorie de damă, pe a cărui vitrină scria că se remaiază ciorapi prin sistemul „Vitos".

Intrarea lui Apostolescu, și mai ales a însoțitorului său în uniformă, stârni de îndată interesul unei femei, mai în vârstă și corpolentă, care croia un material de rochie.

Întâlnindu-i privirea plină de curiozitate, Apostolescu spuse:

— Am vrea să stăm de vorbă cu remaieza Nina.

— Dânsa este – răspunse croitoreasa arătând spre o femeie tânără, care, sub lumina unui bec electric, împungea de zor un ciorap de nylon.

Remaieza, auzindu-și numele, renunță la chinuirea ciorapului și privi intrigată pe noii veniți, care se îndreptară spre ea.

Era o blondă, cu ochi albaștri și nu părea să aibă mai mult ca 20 de ani.

— Domnișoară, suntem de la miliție și am vrea să vă cerem câteva relații. Unde am putea discuta în liniște?

În timp ce remaieza se uita la ei cu obrajii împurpurați de emoție, răspunse pentru ea femeia mai în vârstă, care

ciopârțise până atunci materialul de rochie:

— Puteți merge în camera de alături, acum nu-i nimeni acolo.

După ce fata îi conduse într-o încăpere dominată de mașini de cusut, pe care se aflau în dezordine diferite materiale, Apostolescu întrebă:

— Care vă este numele întreg?

— Nina Herdan.

— Cunoașteți un domn Kisantal?

— Nu.

— Pe acest bărbat îl cunoașteți? întrebă Apostolescu arătându-i fotografia inculpatului.

— Ah! Desigur, este inginerul Kiș, logodnicul meu. Dar ce s-a întâmplat cu el?

Apostolescu se uită pătrunzător la ochii ei mari și frumoși, apoi, ca într-un dialog între surzi, omise întrebarea partenerului și o puse pe a sa:

— Când l-ați cunoscut?

— L-am cunoscut la începutul lunii noiembrie și, pentru că ne înțelegeam bine, am hotărât să ne căsătorim.

— Vă rugăm să ne povestiți cum l-ați cunoscut și ce știți despre logodnicul dumneavoastră – ceru Apostolescu.

— Mi-a fost recomandat de Petrică, un cunoscut de-al meu care lucrează ca bucătar la restaurantul

„Rosmarin”. După ce ne-a făcut cunoștință, Petrică a plecat, iar eu am mai stat de vorbă cu domnul inginer încă vreo zece minute.

La despărțire, ne-am înțeles ca în ziua următoare, adică sâmbătă 4 noiembrie, să ne întâlnim în stația de autobuze din centrul Predealului. La ora fixată, Ionci, așa mi-a zis să-i spun, a venit cu un taximetru și m-a invitat să merg cu el la Cabana Schiorilor. La cabană am stat până la ora unu fără ceva, după aceea m-a condus la gară pentru a prinde trenul de ora unu noaptea.

În zilele care au urmat ne-am văzut zilnic; mergeam la filme, la restaurante sau la cabană…

— Ce alte persoane ați mai cunoscut în anturajul lui Ionci? întrebă Apostolescu pentru a o ghidona spre făgașul care-l interesa.

— În ziua de 9 noiembrie mi-am dat întâlnire cu el în fața cinematografului „Bârsa” din Brașov. La ora șapte și jumătate seara, când ne-am văzut, mi-a spus să merg cu el la niște prieteni de-ai lui. Când am ajuns acolo mi-a făcut cunoștință cu o femeie tânără și frumoasă, care se numea doamna Sanda. Am rămas acolo până la ora nouă seara, când a venit și soțul doamnei Sanda, apoi am plecat cu toții la Predeal și am servit masa la restaurantul „Rosmarin”. După aceea ne-am dus la barul „Cioplea”, unde am mai consumat câte ceva, apoi eu am plecat la mine acasă, deoarece se făcuse târziu, iar

Ionci cu cei doi soți s-au îndreptat spre Cabană. Din noaptea aceea nu l-am mai văzut pe Ionci până în ziua de 21 noiembrie, când ne-am întâlnit întâmplător în autobuzul care pleca din Predeal spre Brașov. Mi-a explicat că a fost chemat de urgență la serviciu, pentru a pune unele probleme la punct și, cu această ocazie, a mai obținut un supliment de concediu. După ce ne-am reîntâlnit în autobuz am continuat să ne vedem zilnic, până în ziua de 13 decembrie când a dispărut din nou.

— În ziua de 9 decembrie v-ați văzut?

— Da, ne-am întâlnit la ora șase și jumătate în fața cofetăriei „Select" și ne-am dus la restaurantul „Carpați"…

— V-ați văzut și în ziua de 11 decembrie? o întrerupse Apostolescu pentru a evita niște amănunte nefolositoare.

— Nu. Când ne-am despărțit, în ziua de 10 decembrie, mi-a spus că a doua zi fiind ziua lui de naștere, conform unei vechi tradiții, trebuie s-o serbeze cu familia sa la Târgul-Secuiesc.

— Continuați și relatați în ce împrejurări l-ați văzut pe Ionci în ziua de 12 decembrie.

— M-am întâlnit cu el, așa cum aranjasem cu două zile înainte, la ora șapte în fața restaurantului „Postăvarul". În timp ce luam masa în restaurant, l-am întrebat dacă a fost la Târgul-Secuiesc și mi-a spus că a

intervenit ceva care l-a obligat să plece la Constanța…

— Vă rog să precizați cum era îmbrăcat Ionci în seara de 12 decembrie?

— Purta pantaloni bej, ghete de schi, un pulover bleumarin pe gât și o scurtă din fâș, maro.

— Avea vreun pachet în mână când a venit la întâlnire?

— N-avea pachet, ci o servietă maro deschis…

— Știți ce avea în servietă?

— Da… Înăuntru erau niște cadouri pe care spunea că mi le-a adus de la Constanța…

Apostolescu păru să nu-i fi auzit răspunsul. Își scoase pachetul de țigări din buzunar, dar, mai înainte de a trage vreuna afară, renunță și-l vârî la loc.

— În intervalul de aproape o lună și jumătate, cât a durat prietenia dumitale cu acest „domn" Ionci, l-ai auzit vreodată vorbind despre o colecție de timbre poștale? Sau l-ai văzut umblând cu niște albume ori caiete cu timbre?

După ce-și rostise întrebarea, Apostolescu rămase într-o așteptare plină de încordare. De fapt, pentru scopul pe care-l urmărea el, răspunsul fetei putea fi hotărâtor.

— Da. Îmi amintesc că am văzut așa ceva la el… Așa-i, acum îmi amintesc! Când am fost la restaurant cu doamna Sanda și soțul ei, Ionci le-a arătat un carnet în

formă dreptunghiulară plin cu timbre. Ulterior, cu ocazia unor discuții, mi-a spus că a primit timbrele de la un unchi de-al lui din Austria.

— Familia cu care ați fost la restaurant se numește Alexandrescu?

— Nu știu. N-am reținut numele lor de familie.

— Dar ați fost la ei acasă?

— Da, în ziua când ne-am dus să-i luăm la restaurant…

— Pe ce stradă locuiesc?

Nina Herdan indică aceeași adresă ca și responsabilul cabanei.

— Vă rog să-mi spuneți ce cadouri v-a adus Ionci în servieta de care ne-ați vorbit?

— Niște tacâmuri din alpaca și câteva mărunțișuri…

— Ionci, pe numele său adevărat Ioan Kisantal, este arestat sub învinuirea de crimă, de omor și de tâlhărie! rosti brusc Apostolescu în timp ce-i supraveghea reacția.

Fata rămase blocată, iar ochii ei mari și albaștri, de spaimă, își dublară volumul.

Apostolescu nu-i lăsă timp să-și revină, continuă:

— Având în vedere relațiile pe care le-ați avut cu el și pentru a nu fi acuzată de complicitate, ar fi de dorit să ne acordați întregul dumneavoastră concurs.

— Da, sigur… Tot ce doriți… bâigui ea speriată.

— Pentru început, dorim să vedem obiectele pe care le-a lăsat la dumneavoastră!

— Dar sunt acasă…

— Nu-i nimic, o să vă însoțim până acasă.

— Bine… N-am nimic împotrivă… Sigur, dacă doriți… Numai s-o anunț pe colega mea, îngăimă ea cuprinsă de emoție.

Jumătate de oră mai târziu, percheziția domiciliară fu terminată, și în fața lor, pe o masă, se aflau: trei cutii cu tacâmuri din alpaca, o pereche de ciorapi croșetați și un termometru de o construcție mai deosebită.

După ce Apostolescu lăsă Ninei Herdan o copie a procesului-verbal de ridicare a obiectelor, părăsiră locuința acesteia.

Capitolul XXVIII
Sanda Alexandrescu

Mașina lui Năstase, după ce coborâse înapoi la Brașov și străbătuse mai multe străzi, intră pe o alee de blocuri noi și se imobiliză la intrarea unuia dintre ele.

Orientându-se după cutiile de scrisori din holul imobilului, luară liftul până la etajul cinci. Pe ușa apartamentului 89, lângă vizor, se afla o tăbliță cu numele locatarului: „Valeriu Alexandrescu – medic veterinar”.

După ce apăsară pe rând butonul soneriei, timp de mai multe minute, și văzură că nu le răspunde nimeni, Apostolescu și Năstase coborâră din nou în holul imobilului și se îndreptară către biroul administratorului.

Câteva minute mai târziu se urcară în mașină și, folosindu-se de informația dată de administrator, se îndreptară spre coaforul unde Sanda Alexandrescu își exercita meseria de cosmeticiană.

Apostolescu spuse șefei de unitate ce doresc și, după puțin timp, în încăperea unde așteptau, fu introdusă persoana căutată.

În ciuda simplității halatului ei alb, se remarca de îndată ținuta ei suplă și elegantă. Părul negru și bogat era prins la spate, într-o coadă de cal, iar ovalul perfect al feței, cu tenul alb și fin, era luminat, prin contrast, de doi ochi negri, mari, cu gene lungi. Sânii care încercau cu nerăbdare să sfărâme pânza halatului, și picioarele cu genunchi rotunzi și glezne subțiri completau portretul unei femei deosebit de atrăgătoare. Deși Apostolescu știa că are aproape 35 de ani, tot nu-i venea să creadă că are mai mult ca 25.

„Probabil că nici chiar un sfinx n-ar rezista tentației de-a întoarce capul după o astfel de femeie" – își spuse el cu admirație, în timp ce-i privea buzele frumoase și cărnoase.

Când intră în încăpere, le zâmbi, cum zâmbesc femeile frumoase, sigure de ascendența pe care le-o conferă farmecul lor asupra bărbaților, și rosti cu glas de fetiță răsfățată:

— Mi s-a spus că sunt căutată. Numele meu este Sanda Alexandrescu.

— Căpitanul Nicu Apostolescu și subofițerul Năstase din Miliția judiciară – se prezentă anchetatorul înclinându-se.

— Vă rog să luați loc – îi invită ea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Dorim să vă cerem niște relații despre o cunoștință de-a dumneavoastră. Cunoașteți acest bărbat? întrebă Apostolescu oferindu-i fotografia inculpatului.

Femeia își aruncă o privire asupra fotografiei și spuse repede, intrigată:

— Bineînțeles! Este domnul inginer Kiș! Dar ce i s-a întâmplat?

— Doamnă, îmi pare rău, dar meseria noastră are o particularitate, întrebări punem numai noi. Vă rugăm să ne spuneți când și în ce împrejurări l-ați cunoscut?

Femeia rămase un moment surprinsă de felul distant în care-i vorbise anchetatorul, apoi, mai puțin sigură de ea, începu să vorbească:

— Pe la începutul lunii octombrie, în timp ce-mi conduceam o clientă spre ieșirea din unitate, a apărut

domnul a cărui fotografie mi-ați arătat-o și m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr niște obiecte de ocazie. I-am cerut să-mi arate ce are și, cu această ocazie, am cumpărat de la el o tavă din porțelan cu margini din metal, un material de rochie din mătase și o pereche de cercei din aur, cu câte trei pietre prețioase fiecare. Pentru aceste obiecte am plătit 300 de lei…

— Nu vi s-a părut curios că vi le-a vândut atât de ieftin?

— Nu. Mi-am spus că este bărbat și nu cunoaște valoarea lor reală. Mai cu seamă că el ne-a explicat că…

— V-ați exprimat la plural. Cine a mai asistat la tranzacția dumneavoastră cu Kisantal?

— Clienta care vă spuneam că tocmai o conduceam spre ieșire când a apărut domnul inginer.

— Vă rog să-mi dați numele și adresa acestei persoane.

— Se numește Camelia Balaban și locuiește pe strada…

— Vă rog să vă reluați relatarea. Ați rămas la explicațiile pe care vi le-a dat domnul Kiș – o orientă Apostolescu.

— Da, așa e. Ne-a povestit că este inginer și în următoarele două săptămâni va pleca și se va stabili în Austria, la un unchi de-al lui care este foarte bogat. A mai spus că până pleacă dorește să se distreze și de

aceea vinde tot ce are prin casă.

— Ce s-a mai întâmplat după ce ați cumpărat obiectele de care ne-ați vorbit?

— Clienta mea s-a arătat dispusă să cumpere și ea unele obiecte de la domnul Kiș. Pentru că era aproape de ora de închidere a unității, am rugat-o pe Camelia să-l mai țină de vorbă până mă duc să mă schimb. După ce m-am îmbrăcat și am ieșit afară, unde mă așteptau cei doi, Camelia i-a spus în glumă lui Kiș că, urmare a afacerii pe care a făcut-o, este bun de cinste. El a fost de acord și ne-a invitat la o cofetărie, unde ne-a servit cu lichior. După vreo jumătate de oră, adică pe la nouă și jumătate seara, ne-am hotărât să mergem și să mâncăm la Camelia. În acest scop, domnul Kiș a cumpărat vin și ceva de-ale gurii și ne-am dus la prietena mea, unde am mâncat și am stat de vorbă.

— Până la ce oră?

— Cred că până pe la ora unu noaptea, când domnul Kiș m-a condus până acasă. La despărțire ne-am înțeles ca a doua zi seara să ne întâlnim din nou la Camelia, unde urma ca el să mai aducă și alte lucruri.

— Soțul dumneavoastră nu v-a întrebat unde ați zăbovit atât de târziu?

— Nu, deoarece când am intrat în casă dormea. De altfel, are foarte multă încredere în mine.

— Puteți să precizați în ce zi l-ați cunoscut pe Kiș?

— Da. În ziua aceea primisem leafa, adică era în ziua de 6 octombrie.

— Vă rog să continuați.

— În seara următoare a trecut pe la mine pe la serviciu și mi-a spus că, pentru noaptea respectivă, a aranjat cu Camelia să mergem la ea și să ne distrăm. După ce-am terminat serviciul, domnul Kiș m-a condus acasă, deoarece trebuia să mă schimb. Întrucât pe drum mi s-a plâns că-l strâng pantofii, l-am invitat la mine în casă și i-am făcut cunoștință cu soțul meu, care, auzind că-l jenează pantofii, i-a împrumutat o altă pereche de-ai lui. Apoi am plecat cu toții la Camelia, unde am mâncat, am băut și am discutat.

După ce-am servit masa, soțul meu, făcându-i-se somn, s-a întins pe pat și a adormit. Curând după aceea ne-am culcat și noi.

A doua zi dimineața, Camelia ne-a rugat să plecăm mai devreme, deoarece se temea să nu se întoarcă soțul ei din delegație și să ne găsească acolo. Astfel am plecat de acolo și ne-am dus la noi acasă. Cu această ocazie ne-a arătat ce avea în geamantane…

— Despre ce geamantane vorbiți?

— Despre cele două geamantane pe care le dusese cu o zi mai înainte la Camelia, când aranjase să petrecem acolo. După ce am plecat de la Camelia, am luat și geamantanele și le-am dus la noi acasă.

— Vă rog să-mi faceți o descriere a acestor geamantane. Erau noi?

— Nu, păreau să fie foarte vechi, mă refer mai ales la model.

— Din piele?

— Nu, dintr-un carton maro-gălbui, dar foarte frumoase…

— Știți care era conținutul lor?

— Da. Când am ajuns acasă le-a deschis și ne-a arătat o grămadă de lucruri…

— Printre ele erau și albume cu timbre? se precipită cu nerăbdare Apostolescu.

— Da. Am văzut că avea câteva albume cu timbre. Apoi ne-a arătat o colecție de iconițe sculptate și ne-a povestit că au fost lucrate de un bunic de-al lui care era preot.

Pentru că în ziua aceea era duminică, ne-am hotărât să scoatem mașina noastră din garaj și să facem o plimbare până la Izvorul Rece. Seara, când am revenit în Brașov, domnul Kiș a rămas să doarmă la noi. A doua zi dimineață, după ce a plecat soțul meu la serviciu, m-a rugat să-i împrumut o mie de lei, deoarece vrea să-și cumpere un costum de haine și îmi va restitui banii când își va vinde timbrele, despre care el spunea că valorează zeci de mii de lei. După ce i-am dat banii, nu l-am mai văzut vreo lună de zile. În ziua de 7 sau 8

noiembrie a venit la mine și m-a rugat să-i mai împrumut o mie de lei, deoarece nu reușise încă să-și vândă timbrele.

— Și i-ați dat banii ceruți?

— Da.

— Vă rog să continuați.

— A doua zi, știu precis că era în ziua de 9 noiembrie, deoarece era aniversarea căsătoriei mele, Kiș a venit la noi, împreună cu o fată din Predeal, și ne-a invitat să petrecem noaptea cu el. Când s-a întors și soțul meu acasă, am plecat cu toții și, după ce-am colindat mai multe baruri, până în zori, ne-am culcat la Cabana Schiorilor. Din ziua aceea nu l-am mai văzut pe domnul Kiș și am presupus că a plecat în Austria, așa cum ne-a spus el.

— Puteți să-mi spuneți cine a suportat cheltuielile ocazionate de chefurile pe care le-ați făcut?

— Kiș, deoarece nu voia să ne lase pe noi să plătim.

Apostolescu dădu indispus din cap, apoi întrebă repede:

— Ce obiecte v-a dăruit sau a lăsat la dumneavoastră ca gaj pentru banii pe care i-ați împrumutat?

Văzând că femeia ezită să răspundă, Apostolescu continuă:

— Vă atrag atenția că Kiș, prietenul dumneavoastră, este acuzat de uciderea și jefuirea a trei oameni. De

asemenea, vă atrag atenția că, din momentul în care v-am anunțat învinuirea ce i se aduce, orice încercare de a sustrage din obiectele ce le-a lăsat la dumneavoastră va fi interpretată ca o tentativă de a favoriza infractorul, care se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Femeia avea privirea rătăcită, respira greu, iar pe fruntea ei, albă și imaculată, apăruseră broboane de transpirație. Probabil că nici ea nu mai știa ce o înspăimântase mai mult: adevărata ocupație a amicului ei, pedeapsa la care era expusă sau tonul sentențios și inflexibil al anchetatorului.

— Ce… Ce trebuie să fac? Fac tot ce doriți, reuși ea să spună, cu o voce care nu mai amintea cu nimic pe cea de fetiță răsfățată de la începutul discuției.

— Consimțiți la efectuarea unei percheziții domiciliare sau doriți să cerem un mandat semnat de procuror?

— N-am nimic de ascuns… Puteți să faceți percheziție când doriți… Vă dau tot ce-am primit de la el… indiferent că le-am plătit sau că mi le-a dat cadou, bolborosi ea.

— Vă rog să vă îmbrăcați și să ne însoțiți la dumneavoastră acasă! ceru Apostolescu.

Două ore mai târziu, Apostolescu termină inventarierea obiectelor lăsate de criminal în casa familiei Alexandrescu.

Printre acestea erau: plicuri și albume cu mii de timbre, câteva icoane sculptate, monede de argint din secolele XVII și XVIII, un cort de patru persoane, o pereche de cercei din aur etc.

Apostolescu nu mai avea nicio îndoială că se află pe un drum bun. Cea mai mare parte din obiectele ridicate erau însemnate cu inițiala „I" sau cu numele „Iakocs".

— O să mai fie nevoie să discutați și cu soțul meu? întrebă ea temătoare, când îl văzu pe Apostolescu și pe Năstase pregătindu-se de plecare.

Anchetatorul sesiză rugămintea din glasul ei. O privi pătrunzător, apoi, săltând puțin din umeri, spuse:

— N-am ce să vă fac! Trebuia să vă fi gândit, de la început, că numai un om care n-a muncit pe banii pe care îi posedă își permite să-i cheltuiască, precum Kiș, fără niciun discernământ! În ceea ce mă privește, eu, fiind edificat, n-am să mai discut cu soțul dumneavoastră, dar, în schimb, o vor face cu prisosință colegii mei de la miliția orașului.

Mai înainte de a părăsi locuința doamnei Alexandrescu, Apostolescu mai puse o întrebare.

— Când l-ați cunoscut, în seara zilei de 6 octombrie, era îmbrăcat într-un costum din stofă gri?

— Da.

— Avea cămașă albă?

— Da, dar cam murdară, de altfel ca și costumul pe

care-l purta.

Apostolescu mulțumi și plecă împreună cu Năstase.

— Mergem la Camelia Balaban, tovarășe căpitan? întrebă Năstase, în timp ce ambala motorul.

— Nu. De această cucoană se va ocupa judiciarul. Următoarea mea clientă va fi Ioana Andreescu, femeia cu care și-a petrecut timpul Kisantal în ultima parte a lunii octombrie. Până una-alta, oprește la un restaurant să mâncăm ceva…

Năstase se grăbi să-și încline capul aprobator, apoi, când demară, spuse:

— Frumușică nevoie mare cucoana… dar și podoabă, dom'le!

— O dovadă că nu întotdeauna un ambalaj frumos…

— Dacă aș avea o astfel de nevastă, i-aș suci gâtul – spuse Năstase scârbit.

— Cu condiția să-i afli isprăvile. Însă, de cele mai multe ori, ce știe satul… nu știe soțul – mormăi preocupat Apostolescu.

Capitolul XXIX
Ioana Andreescu

După ce călătorise toată noaptea cu trenul, Apostolescu ajunse a doua zi dimineața la Iași.

Primul lucru a fost să ia un taximetru și să ceară să fie

dus în strada Foișor.

La adresa indicată se află un imobil vechi, numai cu parter. Se îndreptă către ușa apartamentului indicat de un copil, de vreo șapte ani, care stătea cocoțat pe o ulucă, și sună.

După puțin timp, se auzi un zgomot de pași și în pragul ușii apăru o fată, ce nu părea să aibă mai mult de 17 ani. Era îmbrăcată cu un pantalon din stofă neagră și o jachetă din lână roșie.

— Ce doriți? întrebă ea cu o voce cristalină, de copil, care, de altfel, corespundea întocmai cu figura ei nevinovată.

Apostolescu se uită la figura ei lunguiață, punctată de doi ochi verzi și încadrată într-un păr lung, castaniu, ce i se revărsa peste umerii jachetei.

— Pot vorbi cu doamna Marinescu?

— Îmi pare rău, dar la ora asta este la serviciu.

— Dar cu Ioana Andreescu se poate discuta?

— Eu sunt! Cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea mirată.

— Sunt de la miliție – răspunse el, în timp ce-i arătă legitimația. Aș vrea să vă cer câteva relații. Pot intra în casă?

— Da, desigur! Vă rog să poftiți, îl invită ea fâstâcită.

— Dumneavoastră ați fost anul acesta la Predeal? începu Apostolescu, după ce fu invitat într-o sufragerie.

— Da, am fost acolo cu mătușă-mea.

— În ultima decadă a lunii octombrie și ați locuit în camera 10 de la Cabana Schiorilor, așa-i?

— Așa este – confirmă ea intrigată.

— Cu ocazia ședерii dumneavoastră la Predeal ați cunoscut un bărbat cu numele de Kiș sau Kisantal?…

— Sunt majoră și mă privește pe cine cunosc! răspunse ea înțepat.

— În anumite cazuri ne privește și pe noi! îi tăie avântul Apostolescu.

— Ei, asta-i bună! se îndârji ea. N-aveți impresia că vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala?!

— Având în vedere faptul că sunt ofițer de miliție, nu! Și te rog să fii mai cuviincioasă. Altfel continuăm discuția la inspectorat! o repezi Apostolescu cu severitate.

— Bine, dar ce-am făcut? întrebă ea speriată.

— Numai eu întreb! Dumneata cu ce te ocupi?

— Am terminat liceul și am dat examen la politehnică, dar n-am reușit și acum mă pregătesc pentru la anul.

— Mătușa dumitale…?

— Este dactilografă.

— Părinții dumitale sunt acasă?

— Nu, părinții mei stau la țară. Știți, aici stau în gazdă la mătușa mea, deoarece am condiții mai bune de învățat.

— Vă rog să-mi povestiți cum l-ați cunoscut și ce știți despre numitul Kiș – ceru Apostolescu, în timp ce-și pregătea carnetul de notițe și stiloul.

— În ziua de 21 octombrie am fost cazate la Cabana Schiorilor, în camera 10. Trei zile mai târziu, într-o dimineață, l-am cunoscut pe vecinul nostru care locuia la camera 9. Mi-a spus că este inginer și se numește Ion Kiș.

În aceeași zi, pe la ora zece, în timp ce mergeam cu mătușa mea spre oficiul poștal, am fost ajunse din urmă de domnul Kiș, care se afla într-un taximetru. A oprit mașina în fața noastră și ne-a invitat și pe noi să ne urcăm în ea. După ce ne-a condus la oficiul poștal, unde am avut o convorbire telefonică, am fost invitate să luăm o gustare cu el la restaurantul „Rosmarin". În timpul mesei ne-a povestit că este inginer pe un șantier și că, datorită faptului că acesta se află instalat la o mare altitudine, primește un salariu foarte mare. De altfel, chiar din momentul în care a plătit taximetrul cu care ne-a dus la oficiul poștal, am observat că are foarte mulți bani la el.

Din ziua aceea ne-am împrietenit și mergeam zilnic pe la diverse restaurante, făcu o scurtă pauză, apoi se grăbi să completeze –, dar să știți că eu am fost întotdeauna însoțită de mătușa mea.

Apostolescu dădu aprobator din cap, în timp ce

gândea: „Firesc, voia să profite și ea”.

— În perioada cât ați fost împreună, la Predeal, cum s-a comportat?

— Foarte frumos! Ca un adevărat domn. De altfel, toți chelnerii și barmanii de la localurile pe unde am fost aveau aceeași părere despre el. Când era vorba să ne distrăm, nu se uita la bani.

— Ei, așa se întâmplă când te duci în concediu, doar o dată pe an îl ai și vrei să profiți cât mai bine de el – insinuă Apostolescu.

— Da, așa spunea și el. Cred că cheltuia cel puțin 1000 de lei pe zi.

— Ai observat dacă avea un costum din stofă de culoare gri-deschis?

— Nu, n-avea. L-am văzut purtând numai două costume: unul maro și altul bleumarin.

— Ei, asta încă nu înseamnă că nu putea să-l țină în garderobă și să nu-l îmbrace – spuse neconvins detectivul.

— E imposibil. Dacă ar fi avut așa ceva, l-aș fi văzut, doar intram destul de des la el în cameră.

— Când te duceai la el în cameră, erai întotdeauna însoțită de mătușa dumitale? întrebă sarcastic Apostolescu.

— Da… Sigur. Mătușa aștepta la ușă și eu intram să-i spun că-l așteptăm afară, îngăimă ea cu fața brusc

îmbujorată.

Apostolescu se gândi că de fapt n-a fost vina fetei, care nu era decât un copil, ci a celei care trebuia să aibă grijă de ea și se decise s-o cruțe.

— Te rog să-mi spui cu ce persoane l-ai văzut discutând?

— Într-o zi, cam la vreo săptămână după ce ne-am cunoscut, ne-a invitat să facem o plimbare cu un taximetru la Sinaia. În timp ce mergeam spre Sinaia, ne-a povestit că are de făcut niște afaceri cu un cetățean străin, parcă din Zambia.

După ce-am ajuns la Sinaia, el a intrat în hotelul „Palas", iar noi am așteptat afară, pe o bancă din parc. Un sfert de oră mai târziu, domnul Kiș a venit însoțit de două persoane, un bărbat și o femeie, trecuți de 60 de ani și ne-a spus să-l mai așteptăm puțin, deoarece trebuie să se ducă la gară să ridice două clasoare de timbre de la bagaje de mână. Puțin mai târziu a trecut pe lângă noi, împreună cu cei doi străini, și ne-a rugat să-l mai așteptăm puțin, apoi a intrat din nou în hotel cu însoțitorii săi. N-a mai trecut însă mult timp și domnul Kiș împreună cu cei doi bătrâni au venit și ne-au invitat la o cafea. În timp ce ne-am băut cafeaua, cei doi bătrâni i-au promis domnului Kiș că, a doua zi, îi vor da 10.000 de lei pentru timbre. O oră mai târziu ne-am înapoiat cu un alt taximetru la Predeal. Asta-i tot ce pot să vă spun

– termină ea.

— A doua zi nu l-ați mai însoțit la Sinaia?

— Nu, a plecat singur și când s-a înapoiat mi-a spus că a primit suma stabilită.

— În afară de cei doi străini, de care mi-ai vorbit, cu cine s-a mai întâlnit?

— Eu nu l-am mai văzut discutând cu altcineva, dar, în schimb, se saluta cu foarte multă lume.

— Te rog să încerci să-i descrii pe cei doi străini.

— Ea era foarte grasă și respira greu, iar el era mic și slab.

— Când v-ați dus la cofetărie, Kiș v-a făcut cunoștință cu ei? Le-ați reținut numele?

— Într-adevăr, ne-a făcut cunoștință cu ei, dar nu le-am reținut bine numele. Cred că s-au recomandat: Terry sau Herry.

— În ce limbă discutau străinii?

— În englezește.

— Dumneata cunoști această limbă?

— Nu.

— Dar mătușa dumitale?

— Nici ea nu o cunoaște.

— Atunci de unde ai știut că cei doi străini urmau să-i dea a doua zi lui Kiș suma de 10.000 de lei?

— Am înțeles asta din semnele pe care și le făcea domnul inginer cu ei, deoarece nici el nu știa englezește.

— De unde știi că a ridicat de la gară numai două clasoare cu timbre?

— Pentru că, atunci când a revenit de acolo, a trecut pe lângă noi și le-am văzut în mâna lui.

— Cum arătau cele două clasoare?

— Erau mari ca niște mape și aveau coperte din carton gros și negru.

— Când ați plecat înapoi la Predeal, le mai avea?

— Nu, le lăsase celor doi străini, în hotel.

— Te-ai mai văzut cu Kiș după ce ai plecat din Predeal?

— Nu, a rămas că pe la jumătatea lunii decembrie va veni la Iași să ne căsătorim.

— Ați purtat vreo corespondență?

— Nu, deși a rămas că-mi va scrie.

— Ce cadouri ai primit de la el?

— Cu o zi înainte de a părăsi stațiunea, a insistat să mergem să ne cumpere niște amintiri. Cu această ocazie mi-a făcut cadou o pereche de pantofi, câteva perechi de ciorapi, niște preparate de cosmetică…

— Ți-a făcut cadou numai obiecte cumpărate sau și din cele pe care le avea la el în valize?

— Numai lucruri cumpărate de la magazin.

— Unde lucrează mătușa dumitale?

Fata precizează adresa.

Când ajunse lângă ușă, Apostolescu se întoarse cu

fața spre ea și o sfătui:

— Fetițo, pe viitor rezumă-te la prieteni de vârsta dumitale și, mai ales, evită-i pe cei care risipesc prea mulți bani. Viitorul dumitale soț este un criminal de cea mai josnică speță!

Când Apostolescu ieși pe poartă, Ioana Andreescu continua să privească înlemnită după el.

Două ore mai târziu, Apostolescu părăsi întreprinderea unde lucra dactilografa Anda Marinescu.

Singurul punct în care depoziția mătușei nu concorda cu a nepoatei se referea la întrebarea dacă a intrat vreodată în camera criminalului. Răspunsul ei a fost rostit fără șovăire: „Atât eu cât și nepoata mea n-am intrat niciodată în camera domnului inginer!”

Apostolescu luă primul tren spre Brașov, dar pe drum se răzgândi și coborî la Sinaia.

La ora opt seara discuta cu directorul hotelului „Palas”.

— Să știți că nu-i chiar atât de ușor să depistăm persoanele care vă interesează, avem atât de mulți turiști, zise directorul strâmbând din nas. Barem dacă i-ați cunoaște numele, dar așa…

— Eu cred că nu-i o treabă ușoară, dar n-avem de ales. Trebuie să-l identificăm! De altfel, avem unele indicații de selecție: o pereche de englezi, cu numele terminat în

„…erry”, vârstă, peste 60 de ani, și perioada în care au fost cazați, ultima decadă a lunii octombrie.

— Dacă trebuie… cu plăcere! zâmbi resemnat directorul și trimise un funcționar să-i aducă registru de evidența a turiștilor.

Jumătate de oră mai târziu, Apostolescu, își nota în carnet: Annie și Alfred Perry, London, 15 Queen Street.

Apostolescu mulțumi pentru concursul primit și se grăbi să ia primul tren spre Brașov.

Capitolul XXX
Relatarea lui Simionescu

Era trecut de ora opt dimineața când fu trezit din somn de soneria telefonului.

— Alo, mormăi el încă mahmur.

— ’Neața, șefu’! Ce faci?! întrebă cu jovialitate Simionescu.

— Ce, dracu, nu mă lași să dorm?!

— Păi cât vrei să mai dormi? E opt și încă nu ne-am luat concediul!…

— Cum mă, așa repede s-a făcut ora opt?! Vino la mine în cameră – adăugă el și puse receptorul în furcă.

Când Simionescu intră, câteva minute mai târziu, îl găsi stând pe marginea patului și încercând, încă adormit, să-și netezească părul.

— Bravo, șefu'! Eu îmi mănânc sufletu' cu toți bețivii din Deva și cineva – nu spun cine! – își pierde nopțile cu „șoriceii", iar a doua zi nu se poate scula!…

Apostolescu îi aruncă o privire ucigătoare, făcu mărunțel din buze, apoi, cu un efort eroic, se ridică de pe marginea patului și porni spre camera de baie, spunând peste umăr:

— În timp ce mă spăl, deșartă-ți sacul!

După ce-și scoase pijamaua; puse pe periuța de dinți puțină pastă, potrivi dușul și se vârî sub el.

Simionescu își aprinse o țigară și, după ce-și propti umărul în cadrul ușii, începu să relateze:

— Cu excepția a doi preoți și un doctor, pe care i-a înșelat cu diferite sume de bani, s-a învârtit numai printre foști clienți de-ai noștri, bețivani notorii și femei fără profesie stabilită. Pe scurt, alibiul lui părea corect în ceea ce privește felul în care și-a petrecut după-amiaza zilei de 1 octombrie. Astfel, soții Stoia declaraseră că între orele trei după-amiaza și șapte seara, când au ieșit să se plimbe prin oraș, inculpatul a fost la ei acasă, unde au mâncat și au băut cu toții. La ora nouă seara, alți doi martori susțin că s-au întâlnit cu el la restaurantul din localitate, unde au băut câte un șpriț până la ora zece fără ceva, când inculpatul le-a spus că se duce la gară să ia trenul pentru Brașov.

Una peste alta, alibiul este corect. Singurul interval de

timp, între șapte și nouă seara, în care nu-l mai putem controla, se rezumă, deci, la două ore. Acest timp este însă nesemnificativ dacă ținem seama de faptul că distanța dintre Deva și Sibiu, dus și întors, este de 244 de kilometri. Corect?

Apostolescu, având gura plină de pastă de dinți, se rezumă la o înclinare scurtă a capului.

În timp ce punea periuța în paharul de pe polița de deasupra lavoarului, Simionescu reluă:

— Mai pe scurt, din depoziția martorilor rezultă că domnul „doctor-inginer" Kisantal nu a putut vizita familia Iakocs în după-amiaza zilei de 1 octombrie.

— Și ca să ajungi la această constatare ți-au trebuit două zile? mârâi Apostolescu în timp ce-și clăbucea umerii cu săpun.

— Aș! reluă Simionescu imperturbabil. Pentru a ajunge la constatarea că Kisantal n-a putut fi la Sibiu, în momentul care ne interesa pe noi, mi-au trebuit numai patru ore. Restul timpului l-am consumat pentru a dovedi contrariul…

— Și, ai reușit? se învioră Apostolescu.

— Hm! Adică ce părere ai?! zise el disprețuitor. Un detectiv de talia mea – nota bene: nu mă refer la gabarit! Poate fi dus de nas, așa, cu una, cu două?!

— Umflă-te mai puțin în pene și termină-ți o dată relatarea, că mai avem și alte treburi astăzi! îl repezi

Apostolescu, bine dispus, în timp ce oprea dușul și întindea mâna după prosopul pe care i-l aruncă prietenul său.

— Mi-am dat seama unde-i lanțul mai slab și am luat-o din nou la întrebări pe doamna Stoia, mai ales în legătură cu felul în care s-a distrat din momentul în care, ea și soțul ei, s-au despărțit de Kisantal.

Astfel, am aflat pe unde s-au plimbat și persoanele cu care s-au întâlnit, după ora șapte seara, când au rămas numai ei.

— Ce-a rezultat din audierea lor? îl zori Apostolescu în timp ce intra în dormitor și se îndrepta spre scaunele unde își pusese hainele.

— Că, de fapt, familia Stoia s-a plimbat prin oraș între orele patru și șase seara! Ba, mai mult, o altă familie a susținut, sus și tare, că i-a întâlnit chiar la ora patru fără un sfert. Exactitatea afirmației m-a obligat să cer precizări, care, după ce le-am primit, s-au dovedit a fi al naibii de elocvente. Familia respectivă se ducea să vadă un film, care începea la ora patru după-amiază, și n-au stat prea mult de vorbă cu soții Stoia de teamă să nu piardă jurnalul de actualități…

— Te-ai dus înapoi la soții Stoia și…?

— Și… M-am lămurit, bineînțeles! Domnul Stoia îl cunoscuse pe Kisantal, cu 5–6 ani în urmă, pe vremea când locuiau la același pension, la „Văcărești”. Evident,

după o astfel de camaraderie, nu poți refuza amicul care-ți cere un mic serviciu. Mai exact, după ora trei după-amiaza nu l-a mai văzut la față! În concluzie – în sfârșit, am ajuns și la concluzie! –, Kisantal a avut la dispoziție șase ore, în care timp putea, în mod comod, să viziteze familia Iakocs și să se întoarcă la Deva.

— Bravo, Dănuț! Pentru isprava ta meriți… o cafeluță neagră. Hai s-o bem!

— Decât nimic, bună-i și asta… Mai ales dacă n-o plătesc eu.

Băutul cafeluței dură mai bine de-o oră, dar la sfârșitul ei Simionescu era complet edificat asupra investigațiilor făcute de Apostolescu.

Capitolul XXXI
A doua incriminare

— Cum a fost în vilegiatură? întrebă maiorul Bogaliu în timp ce strângea mâinile celor doi anchetatori.

Apostolescu îi relată în câteva cuvinte rezultatele la care ajunseseră, apoi întrebă:

— De la Camelia Balaban a ieșit ceva?

— Da, mai multe obiecte care valorau câteva mii de lei și pentru care martora a plătit, de fapt simbolic, 200 de lei. Cea mai mare parte din obiectele indicate s-au regăsit pe lista celor jefuite de la familia Iakocs. De

asemenea, ca un fapt care trebuie reținut, am găsit și o trusă de tacâmuri pe al căror mâner sunt gravate inițialele „S.M.”

— Altceva?

— Altceva? Doamna Camelia Balaban m-a rugat – bineînțeles, pocăită! – să nu-i spun nimic soțului ei despre tărășenia respectivă.

— Și cum a rămas? O turnați sau nu? glumi Apostolescu.

— I-am răspuns că repulsia provocată de fapta ei mă îndeamnă să-i povestesc soțului felul în care își petrece timpul când el este plecat în delegație, dar, din păcate, secretul profesional mă împiedică.

— Și, fără această opreliște, chiar i-ați spune? întrebă Simionescu neîncrezător.

— Ba bine că nu! A tolera o astfel de faptă înseamnă, în fond, o încurajare pentru perpetuarea lor, răspunse convins maiorul și continuă: În ceea ce-l privește pe Mărculescu, individul la care a dormit inculpatul în primele zile ale lunii octombrie, până s-a instalat la Cabana Schiorilor, ne-a declarat că l-a lăsat în camera lui din milă, deoarece Kisantal, din lipsă de bani, dormea pe băncile din Gara Predeal.

Înainte de a părăsi biroul, Apostolescu îl rugă pe Bogaliu să anunțe miliția Sibiului că a doua zi se va face confruntarea criminalului cu vecinii victimelor Geza și

Maria Iakocs.

*

Cei doi anchetatori intrară în biroul care le era rezervat pentru anchetă și Apostolescu ceru arestului să i-l trimită pe Kisantal.

— Da' răi mai sunt brașovenii ăștia, dom'le! – spuse nemulțumit Simionescu, după ce Apostolescu închise telefonul.

I-auzi! E-n stare să-i povestească lui Balaban isprăvile soției sale! Cu ce scop, numai ca să provoace zâzanie într-o familie?!

Poate că totuși atitudinea de intransigență a lui Bogaliu să fie mai corectă decât cea de toleranță pe care o adoptăm noi – îl întrerupse Apostolescu.

— Vrei să mă lămurești că informarea unui soț despre abaterile celuilalt ar servi o cauză nobilă?! Că provocarea unui divorț, inerent în astfel de situații, ar corespunde intereselor societății?!

— Nu, Dane, n-am această intenție, mai cu seamă că am și eu propriile mele îndoieli asupra utilității unei astfel de acțiuni – zise Apostolescu ridicând din umeri. De altfel, noi am exclus întotdeauna implicațiile secundare ale cazurilor de care ne-am ocupat și nu văd de ce ne-am corecta, tocmai acum, maniera de lucru.

— Dacă recunoști că metodele noastre au dat rezultate, de ce mai ai îndoieli? insistă Simionescu.

— Dane, ai chef să faci o discuție filosofică cu mine?

— Nu, dar…

— Hai să considerăm subiectul epuizat. Atâta timp cât și legea prevede că anchetatorul penal este obligat să păstreze secretul profesional, n-avem ce să mai discutăm. Așa că…

Se auzi o ciocănitură în ușă și Simionescu strigă: „intră”!

Erau Kisantal și însoțitorii săi, care, după ce-l introduseră în birou, se retraseră.

— Kisantal – începu Apostolescu –, îți amintești că acum câteva zile te-am întrebat dacă știi pe unde vine, în Sibiu, strada Școala de Înot?

— Da, îmi amintesc.

— Mai îți aduci aminte ce mi-ai răspuns atunci?

— Sigur, că habar n-am și că nici nu cred să fi auzit vreodată vorbindu-se despre o astfel de stradă.

— La fel de necunoscut ți-a părut și numele de Iakocs, așa-i?

Deși nu-și exteriorizase cu nimic simțămintele, Apostolescu remarcase, în momentul în care-i vorbise de strada unde se comisese dublul asasinat, o scurtă și aproape imperceptibilă tresărire a pleoapelor. Acum însă era din nou stăpân pe el și răspunse cu fermitate:

— Așa-i! Nu cunosc nicio persoană cu un astfel de nume.

— Și dacă eu ți-aș dovedi că cunoști atât strada cât și numele pe care le-am amintit?

— Este imposibil, domnule comisar – spuse el în timp ce-și clătina capul cu convingere, doar nu sunt somnambul, ca să nu știu pe unde umblu și cu cine stau de vorbă.

— Nu, Kisantal, tu nu ești somnambul, ci numai, un pic, uituc. De aceea te sfătuiam, acum câteva zile, să faci un tratament cu Glutacid; dar tu ești atât de uituc, încât – hai, recunoaște! – ai și uitat să iei medicamentul recomandat. Numai așa se poate explica postura, penibilă, în care te pune amnezia ta. Nu, nu trebuie să te simți înjosit de festele pe care ți le joacă memoria, deoarece am întâlnit de multe ori astfel de cazuri și niciodată n-am pregetat să-i ajut pe respectivii la redobândirea aducerii-aminte.

Întrucât n-am făcut niciodată discriminare între clienții mei – continuă sarcastic Apostolescu – nu vreau să-ți dau ocazia să te plângi, ulterior, că te-am persecutat și n-am vrut să te ajut. Ascultă, Kisantal – reluă Apostolescu, de astă dată cu seriozitate –, te acuz de uciderea soților Geza și Maria Iakocs din Sibiu, în noaptea de 5 spre 6 octombrie!

— Eu?! protestă el. De unde i-ați mai scos și pe ăștia?! Sau mai bine spuneți-mi că aveți nevoie de un țap ispășitor, pentru toate crimele care au dosarele

deschise!…

— Kisantal – spuse calm și inflexibil Apostolescu – ascultă mai întâi acuzația pe care ți-o aduc, apoi vei avea și tu cuvântul.

Învinuitul ridică nepăsător din umeri.

— După ce-ai fost eliberat din închisoare, în ziua de 28 septembrie, te-ai dus la Deva, unde ai trăit din expediente până în ziua de 1 octombrie. În după-amiaza zilei de 1 octombrie, în jurul orei patru, ai plecat spre Sibiu…

— Iertați-mă, dar la mijloc trebuie să fie vorba de o confuzie. Am martori prin care pot dovedi că, în ziua respectivă, între orele trei și șapte după-amiaza mă aflam la Deva…

— Dacă te referi la soții Stoia, nu mai conta pe ei. Au recunoscut că, la cererea ta, au făcut o depoziție mincinoasă și au revenit asupra ei.

— Pentru că au fost siliți, comentă el, în timp ce își strângea buzele într-o resemnare filosofică.

Apostolescu nu păru să-l audă și continuă:

— …Între orele șase și șapte seara ai făcut o vizită familiei Iakocs…

— De unde cunoșteam eu acești oameni dacă n-am mai fost de ani de zile în Sibiu?

— Ai cumpărat pontul de la nepotul victimelor, Kalman, care era deținut la aceeași închisoare unde ai

fost și tu închis! Ajungând la familia Iakocs, te-ai dat drept emisarul unui om de afaceri străin și, în numele acestuia, ai cerut să ți se arate colecțiile de timbre. Apoi, după ce le-ai văzut, te-ai declarat dispus să le cumperi și le-ai promis că vei reveni, cu suma stabilită, în ziua de 7 octombrie. De îndată ce ai părăsit casa viitoarelor tale victime, te-ai grăbit să ajungi la Deva, pentru a fi văzut, într-un restaurant, la ora nouă seara. Considerând că primul alibi a fost stabilit, ai plecat spre Brașov. Atât la Brașov cât și la Predeal ai continuat să trăiești din expediente și să dormi aiurea, până în după-amiaza zilei de 5 octombrie, când te-ai hotărât să dai lovitura pe care ai pregătit-o atât de minuțios…

— Dacă, după spusele dumneavoastră, aveam întâlnire în ziua de 7 octombrie, de ce să mă fi dus cu două zile mai devreme? ironiză acuzatul.

— Din aceleași motive pentru care te-ai dus și la victima Katharina Liehn cu o zi mai devreme decât ați stabilit. Adică, pentru a împiedica victimele să aducă un martor în ziua când trebuia să efectuați tranzacția convenită. Deci, ajungând la Sibiu în jurul orei șapte seara, te-ai dus la Iakocs, care, cunoscându-te de la vizita anterioară, contrar obiceiului său de a nu lăsa în casă oameni străini, te-a poftit înăuntru. Atunci când ai venit era de față și Maria Iakocs, dar ulterior, văzând că discuția se prelungește, s-a dus să se culce.

Câteva ore mai târziu, mai exact după ora zece și jumătate, Geza Iakocs își dă seama că nu i-ai adus suma pe care ați convenit-o cu câteva zile mai înainte și, probabil obosit de balivernele tale, îți dă de înțeles că îi este somn. Tu însă nu te aflai acolo pentru a dovedi că ești politicos, ci pentru a prinde momentul cel mai propice de a-ți realiza scopul. Acest moment apare atunci când victima, exasperată, ia de pe masă o sticlă de vin, din care te servise, și pleacă cu ea spre cămară pentru a-ți arăta că discuția este terminată și trebuie să pleci.

Apostolescu făcu o pauză pentru a-și aprinde o țigară și, privind spre Simionescu, continuă: Acum, când încerc să-mi imaginez ce s-a petrecut în noaptea aceea, cred că nu greșesc dacă afirm că victima bănuise, cu mult înaintea agresiunii, pericolul pe care-l reprezenta „musafirul" ei. Adaugă la firea suspicioasă a victimei o discuție sterilă de aproape patru ore, în care timp este imposibil ca Kisantal să nu fi făcut vreo gafă, care să-l alarmeze pe Iakocs, și vei avea un tablou fidel al situației care domnea în acea încăpere. Pe de o parte un bătrân de 80 de ani, bolnav și pe jumătate orb, pe de alta această fiară tânără și puternică. Iakocs, conștient de pericolul în care se afla, era paralizat de frică și nu găsea resurse să strige după ajutor, ceea ce împinge teama lui spre paroxism. Era pus în situația iepurelui aruncat în

cușca unui șarpe cobra, care, mai înainte de a-și ataca prada se delectează privindu-l cum se zbate din colț în colț, fără nicio speranță…

Apostolescu tăcu și își întoarse scârbit capul spre Kisantal, care continua să surâdă ironic.

— În momentul când s-a întors cu fața, pentru a intra în bucătărie, l-ai atacat și l-ai ucis. Nu mai intru în amănuntele agresiunii, deoarece le cunoști cel puțin tot atât de bine ca și mine. O dată crima făptuită, te-ai grăbit s-o suprimi și pe Maria Iakocs. Cu a doua victimă lucrurile au mers și mai ușor, întrucât ai surprins-o în timpul somnului. După ce-ai lichidat întreaga familie, ai trecut la jefuirea bunurilor care te interesau și te-ai grăbit să dispari din oraș chiar în aceeași noapte. A doua zi, ajungând la Brașov, ai început să comercializezi bunurile jefuite…

— Dacă-mi permiteți, am o întrebare – spuse Kisantal zâmbind plin de sine. De ce ar fi trebuit să-i ucid pe bătrânii de care mi-ați vorbit, când eu eram plin de parale. Doar abia îmi scosesem cei 9000 de lei ascunși în…

— Nu, Kisantal! Nu-i adevărat! O dovadă în plus că n-ai avut bani ascunși ne este furnizată de însuși faptul că, în primele zile de la sosirea ta la Brașov, ai dormit prin gară sau la martorul Mărculescu, care te-a luat la el acasă din milă. Un om supus privațiunilor din

închisoare aproape doi ani, dacă într-adevăr are bani, nu face economii. Admițând că totuși le-ai făcut, cum se explică „amănuntul" că începând din ziua de 6 octombrie, a doua zi după uciderea familiei Iakocs, te-ai hotărât, așa nitam-nisam, să zvârli cu banii în stânga și-în dreapta.

— Și faptul că m-am hotărât – așa, deodată – să-mi cheltuiesc banii este o dovadă că eu am ucis familia de care mi-ați vorbit?

— Nu, bineînțeles. Tot ce ți-am spus până acum este rezultanta unor prezumții, care, însă, au la bază niște fapte concrete. Astfel, începând cu ziua de 6 octombrie și terminând cu cea din 9 decembrie, ai vândut, unor amatori de chilipiruri, pe care noi i-am identificat, diferite obiecte care au aparținut victimelor Iakocs. Asta nu-i o dovadă destul de grăitoare? spuse zeflemitor detectivul.

— Nu pot decât să vă repet, n-am ucis pe nimeni…

— Atunci de unde ai avut lucrurile pe care le-ai vândut? Ți le-a dăruit Moș Crăciun?! interveni cu impulsivitate Simionescu.

— Le-am furat! Asta-i adevărul și-l recunosc – replică el.

Pe figura aspră, parcă cioplită în granit a lui Apostolescu, numai ochii, de un verde-cenușiu, trădară o sclipire de veselie, apoi îl invită laconic:

— Povestește. Povestește orice vrei, noi te ascultăm.

— În seara zilei de 5 octombrie m-am dus la restaurantul „Vârful cu Dor" și am luat masa. De acolo am plecat la restaurantul „Cioplea", unde am rămas până la ora unsprezece, apoi am intrat în barul „Cioplea" și am stat de vorbă cu un bărbat, care spunea că este medic la Ploiești. Pe la ora două și jumătate noaptea, când am rămas singur, deoarece medicu' plecase, au intrat în bar doi străini, unu' avea cam 50 de ani și celălalt era mai tânăr. Pentru că celelalte mese erau ocupate, au venit și s-au așezat lângă mine. Cel mai tânăr stătea chiar pe aceeași banchetă cu mine. La un moment dat, am observat că bărbatului care stătea lângă mine i-au căzut pe banchetă niște chei. Le-am luat și m-am dus la toaletă, unde, după ce-am văzut că sunt chei de mașină, le-am ascuns în rezervoru' cu apă al closetului și m-am întors la masa mea. Puțin mai târziu, cei doi străini, care vorbeau, cred, nemțește, i-au dat barmanului 100 de lei și au plecat sus, unde sunt camerele pentru oaspeți. După plecarea lor, fiind sigur că s-a dus să se culce, am luat cheile de unde le ascunsesem și am ieșit afară. În fața barului se aflau două mașini. M-am dus spre aceea care avea număr de circulație străin și am încercat cheile pe care le găsisem. Se potriveau. Când am deschis portbagaju' am văzut înăuntru o valiză mare, din carton, de culoare închisă.

După ce-am scos-o și am ascuns-o, într-o groapă din apropiere, am revenit la bar și am cerut un taximetru prin telefon. Câteva minute mai târziu, am ieșit afară, am adus valiza de unde o lăsasem și am așteptat taximetru' comandat. Când a venit, i-am cerut să mă ducă la gară, de unde am luat trenu' spre Sinaia. În tren am deschis valiza și am luat din ea câteva obiecte din aur (o pereche de cercei, un lănțișor, un ceas de buzunar, două monede și un inel), restul obiectelor au rămas acolo și le-am depus la casa de bagaje odată cu valiza. Dimineața am plecat la Brașov cu o mașină de ocazie. Pe la ora zece am început să colind magazinele și să întreb cine este amator de obiecte de aur. În acest fel am vândut o mare parte din ele…

— Pe Sanda Alexandrescu cum ai cunoscut-o? îl întrerupse Apostolescu.

— La fel ca pe celelalte. Intrând într-un coafor, am stat de vorbă cu ea și, după ce i-am vândut o pereche de cercei, mi-a spus să nu plec, deoarece vrea să mai discute cu mine. M-am mai plimbat cu prietena ei, una Camelia, cu care-mi făcuse cunoștință, până a terminat serviciul. După ce a venit spre noi, m-a întrebat dacă nu fac cinste și eu le-am invitat la o cofetărie, unde am băut lichior. Puțin mai târziu, s-a propus, nu mai știu de către cine, să mergem la Camelia acasă și să mâncăm. Am cumpărat ceva de mâncare și de băut și ne-am dus la

Camelia, unde am stat până la două noaptea, când am plecat s-o conduc pe Sanda acasă…

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu, care nu dorea să se rătăcească prin niște amănunte ce nu concurau, în mod direct, la elucidarea cazului. Dacă în afara obiectelor din aur n-ai luat nimic altceva din valiza lăsată la Sinaia, cum se explică faptul că Sandei Alexandrescu i-ai vândut, o dată cu cerceii, o tavă din porțelan și un material de rochie?

Kisantal păru dezorientat numai o fracțiune de secundă, apoi răspunse:

— A trecut atâta timp de atunci… Probabil că am mai luat și alte obiecte din valiza aceea.

— Continuă cu ce s-a întâmplat a doua zi.

— În ziua următoare, după ce mi-am pierdut timpul prin diferite restaurante din Brașov, am plecat la Sinaia, de unde am luat valiza pe care o lăsasem la gară. Când m-am întors la Brașov era după-amiaza și, așa cum mă înțelesesem cu fetele, m-am dus cu ea la Camelia acasă. Cu această ocazie, rămânând singur în casă, am verificat conținutu' valizei. Era plin cu tot felul de obiecte.

— Inclusiv albume cu timbre? îl încercă Simionescu.

— Da. Erau două clasoare mari și o grămadă de caiete și plicuri pline cu timbre.

— Ce-ai făcut cu timbrele? insistă Simionescu.

— Clasoarele mari le-am vândut unui englez bătrân,

pe care l-am cunoscut în gara Brașov, cu suma de 10.000 de lei. Celelalte i le-am făcut cadou Sandei Alexandrescu.

— Ascultă, Kisantal! reluă interogatoriul Apostolescu. Dacă tu ai furat o singură valiză, cum se explică că atât Camelia Balaban cât și Sanda Alexandrescu te-au văzut cu două?

— Pentru că, mai înainte de a mă duce la Camelia, am cumpărat și eu o valiză, în care am băgat niște cămăși și două costume de haine pe care le luasem de la un magazin din Sinaia – răspunse el cu promptitudine.

— Cele două martore susțin că geamantanele pe care le-au văzut la tine erau identice, atât ca gabarit și culoare cât și ca vechime, de asemenea descrierea lor aduce al naibii de mult cu valizele dispărute din locuința victimelor. Ce părere ai?

— Una singură, s-au înșelat.

— Nu-i exclus să ai dreptate, dar asta trebuie dovedit. Unde se află geamantanul furat din tren și cel cumpărat de tine?

— Le-am vândut unui țăran, la piață, în Brașov, acum vreo două săptămâni… Întrucât nu-l cunosc, nu văd cum aș putea să mai dau de el.

— Ce-ai făcut cu costumul pe care l-ai purtat când ai ieșit din închisoare?

— Ce costum? întrebă mirat Kisantal. N-am decât

două: unul maro și altul bleumarin. La care vă referiți?

— La acela pe care l-ai avut până în ziua de 7 octombrie, când le-ai cumpărat pe cele amintite de tine.

Kisantal se făcu că nu pricepe și Apostolescu preciză:

— Mă refer la un costum gri-deschis pe care l-ai purtat la Deva, la Sibiu și la Brașov, până ai primit banii de la Sanda Alexandrescu.

— Ah! La ăla vă referiți… Păi era prăpădit și l-am vândut unui țigan cu haine vechi.

— Deci respingi acuzația că i-ai ucis pe soții Iakocs? concluzionă Apostolescu.

— Bineînțeles! Eu n-am ucis pe nimeni…

— Dane – îl întrerupse Apostolescu cu bruschețe –, cheamă subofițerii să-l ducă la arest!

— Ce înrăită e jigodia asta! comentă Simionescu după ce rămaseră singuri.

— Lasă asta! mormăi supărat Apostolescu. Povestea lui, deși e cusută cu ață albă, ne dă peste cap acuzarea. A îmbinat atât de bine adevărul cu minciuna încât nu m-ar mira prea mult dacă aș afla că a scăpat de sub încriminare.

— Dacă am fi pus mâna pe costumul cu care era îmbrăcat când l-a omorât pe Iakocs, n-am fi avut probleme acum.

— Ți-am mai spus eu că derbedeul ăsta are școala

închisorii. Și-a dat seama că sângele cu care și-a stropit hainele când l-a ucis pe bătrân îl poate încrimina în mod irefutabil, chiar dacă le spală. Probabil că, după ce-a intrat în bani, a fost primul lucru de care s-a debarasat.

— Și acum ce facem? Lăsăm povestea lui să se strecoare în coadă de pește la tribunal?

— Deocamdată, fără idei preconcepute, luăm povestea așa cum ne-a servit-o și o verificăm. Mai întâi discutăm cu barmanul de la „Cioplea" și-l rugăm să-și amintească dacă l-a văzut pe Kisantal și pe cei doi străini în noaptea de 5 octombrie în local. După aceea verificăm dacă, într-adevăr, a chemat un taximetru să-l ia de la bar și să-l ducă la gară. Hai la treabă, Dane! îl îndemnă Apostolescu ridicându-se de pe scaun.

*

Câteva ore mai târziu, în timp ce mașina miliției gonea înapoi spre Brașov, Simionescu comenta rezultatul investigației:

— În concluzie, basmul lui Kisantal n-a ținut. Barmanul, care-l cunoaște foarte bine pe „amicul nostru", nu-și amintește de prezența lui sau a celor doi străini în bar. Deosebit de asta, ne-a demonstrat că, în noaptea de 5 spre 6 octombrie, a avut toate camerele ocupate și deci nici n-ar fi avut unde-i caza pe străinii din legendă.

— Iar șoferii celor trei taximetre ale orașului Predeal,

care de asemenea îl cunosc foarte bine pe Kisantal, arată că niciodată n-au făcut cursa descrisă de el, murmură Apostolescu.

— Așa că este în găleată.

— Dacă pentru cazul Katharina Liehn ai dreptate, pentru cazul Iakocs lucrurile se prezintă diferit. Învinuirea pentru dublul asasinat de la Sibiu se bazează numai pe probe indirecte, care sunt limitate la demonstrarea amestecului pe care l-a avut în afacere și posibilitatea comiterii lui. Justiția, deși ține seama și de astfel de probe, le preferă pe cele directe, materiale… Cu un avocat bun, care să știe să speculeze îndoiala în favoarea acuzatului, capătă 20 de ani de închisoare…

— Mai o reducere a pedepsei și, nu peste mulți ani, ne trezim din nou că-i adulmecăm urma – completă Simionescu, încrețindu-și nasul de silă.

— Întocmai – aprobă Apostolescu cu un aer de resemnare.

— Dar bine, lucrurile nu stau chiar așa! Vom avea și depozițiile persoanelor care l-au văzut pe Kisantal în locuința soților Iakocs! își aminti el cu optimism.

— Dane, ai mai asistat vreodată la o confruntare făcută după aproape trei luni?

— Nu.

— Atunci așteaptă și vei vedea! răspunse el cu o filosofică resemnare.

Capitolul XXXII
Cine a greșit?

Intuiția sau experiența lui Apostolescu își spusese cuvântul. Într-adevăr, cu excepția Catyei, care-l indică, fără nicio ezitare, pe Kisantal drept persoana care vizitase familia Iakocs în zilele de 1 și 5 octombrie, ceilalți martori ori se abțineră, din cauza nesiguranței, ori desemnară o altă persoană din grupul în care era prezentat învinuitul.

După ce confruntarea făcută în clădirea miliției luă sfârșit, în mod neconcludent, Apostolescu dispuse transportarea lui Kisantal și a grupului care-l antura la domiciliul victimelor, pentru a-i da posibilitatea lui Filoti, cel care văzuse criminalul prin fereastra bucătăriei, să indice persoana despre care relatase.

Așteptară până se întunecă, apoi, în timp ce Filoti și Simionescu priveau, din balconul de peste drum, prin fereastra bucătăriei victimelor, Apostolescu începu să introducă pe rând, în încăpere, pe cei trei membri ai grupului din care făcea parte Kisantal.

În conformitate cu poziția în care Filoti îl văzuse pe criminal în noaptea omorului, Fiecare dintre ei trebui să ia loc la masă, pe scaunul care era cu spatele spre fereastră, și să-și expună profilul figurii privind spre

umărul stâng.

Deși toți oamenii grupului ocupaseră pe rând locul indicat, deci și Kisantal, Filoti continua să rămână nehotărât.

Apostolescu, plictisit de toată regia pe care o făcea, se decise să renunțe la indicarea învinuitului de către Filoti și îi făcu semn, prin fereastră, lui Simionescu că a terminat și poate coborî. Se întoarse apoi spre cele două persoane care se oferiseră să apară alături de Kisantal la confruntare și le mulțumi pentru concursul acordat. Când Simionescu și Filoti își făcură apariția, Apostolescu îl rugă pe locotenent să-i conducă pe martori până la mașina lor și să-i spună șoferului să-i ducă unde doresc.

În bucătărie, în afară de Apostolescu și Kisantal, mai rămăsese Filoti, care, cu o mutră plouată, nu mai contenea cu scuzele:

— Știți, a trecut atâta timp de atunci… Și apoi… distanța de la care am privit…

— Poate că nici nu l-ai văzut!? îl tachină Apostolescu făcând haz de necaz.

— Cum nu l-am văzut?! se supără el. L-am văzut așa cum v-am spus. Stătea cu coatele pe masă și, în timp ce privea spre stânga, unde stătea domnul Geza, își turna vin în pahar. Jur că l-am văzut! Dar ce să fac?! Nu-i rețin trăsăturile…

Apostolescu privi spre Kisantal, care rânjea satisfăcut, și porni să-l conducă pe Filoti spre ieșire, spunând:

— Nu-i nimic, domnule Filoti. Nu-ți fă inimă rea din cauza asta. Oricum, eu îți mulțumesc pentru bunăvoința cu care ai vrut să ne ajuți.

Deschise apoi ușa bucătăriei, pentru a-i face loc lui Filoti să iasă, dar, în clipa când martorul trecu pe lângă el, pentru a păși în vestibul, rămase împietrit.

Filoti era prea amărât de insuccesul pe care-l înregistrase la confruntarea pentru a remarca încordarea anchetatorului. Își dădu seama că ceva nu-i în regulă abia atunci când, dându-i bună seara, acesta, în loc să-i răspundă, se întoarse și porni ca o vijelie spre cămara unde fusese găsit ucis Geza Iakocs.

Apostolescu deschise ușa cămării și își plimbă privirea nerăbdătoare pe rafturile pline cu sticle și borcane.

În fața lui, pe cel de-al treilea raft, între două sticle de oțet, se afla sticla de vin din care se băuse în noaptea asasinării soților Iakocs.

În clipa când întinse mâna spre ea, auzi în spatele lui un pufăit și simți o mână înhățându-i umărul drept și smucindu-i-l înapoi. În acel moment începu și Filoti, care privea din pragul ușii, să țipe disperat după ajutor.

Apostolescu, fără să întoarcă capul, își aruncă umărul înainte, pentru a contracara forța de tracțiune a

adversarului său, își suci ușor corpul spre stânga, apoi, concomitent, duse brațul stâng în față. După ce aprecie că l-a ridicat la înălțimea de care avea nevoie, își coborî repede și cu putere cotul spre plexul solar al agresorului său.

Masa moale pe care o întâlni cotul său și icnetul care urmă loviturii îi spuseră detectivului că n-a greșit adresa.

Când se întoarse cu fața spre Kisantal, îl văzu curbat, cu mâinile încrucișate peste abdomen și îl lovi, ca la rugby, cu podul palmei drepte în creștet.

În momentul când Simionescu irupse în încăpere ca un taur, zvârlindu-l pe Filoti la o parte din ușă, de unde acesta privise îngrozit lupta, care nu ținuse decât câteva secunde. Kisantal tocmai lua contact cu podeaua, la fel ca un taburet așezat cu picioarele în sus.

— Ce s-a întâmplat?!

— Domnu' a sărit la domnu', încercă să explice Filoti, încă sub influența emoției.

— Dumnezeii mamei tale de derbedeu!… Este a treia oară când ataci un anchetator! șuieră înfuriat Simionescu. Mai încearcă încă o dată și te împușc!

— Ar fi păcat să nu ajungă în fața judecătorului. Mai bine îi găurești rotulele genunchilor. Din asta nu se moare, dar nici nu se uită vreodată – avertiză Apostolescu cu convingere.

— Dar, în fond, ce i-a venit? Doar nu era nebun să-și închipuie că poate să-și ia tălpășița!

Apostolescu, fără să-i mai răspundă, intră în cămară și reveni cu sticla de vin înfășurată în batistă.

— Să mergem la inspectorat! spuse el.

*

De mai bine de două ore Apostolescu se plimba nerăbdător prin birou, iar Simionescu pufăia tăcut din țigară.

În sfârșit, se auzi o bătaie în ușă.

Era locotenentul major Vasiliu de la Serviciul criminalistic. Am găsit toate impresiunile celor cinci degete de la mâna dreaptă.

— În regulă! exclamă satisfăcut Simionescu.

După ce expertul se retrase, Simionescu, văzând că Apostolescu continuă să rămână tăcut, spuse:

— Deci acesta-i motivul pentru care te-a atacat… Când Filoti ți-a vorbit de sticlă, și-a adus aminte că a pus mâna pe ea, iar după omor a uitat să-și mai șteargă amprentele. Văzând că ai realizat importanța precizării martorului și te duci spre cămară, te-a atacat cu intenția de a sparge sticla, în speranță că, astfel, va putea distruge singura probă directă de încriminare în cazul Iakocs.

Apostolescu continua să tacă și să fixeze îngândurat peretele de deasupra creștetului lui Simionescu.

Trăsăturile sale aspre erau și mai mult reliefate de figura sa întunecată.

— Ce-ai, șefule?! izbucni Simionescu. În loc să te bucuri că am reușit să producem o probă, care înlătură orice îndoială în acuzația criminalului, faci o mutră de parcă ai fi aflat contrariu!

Știi – începu Apostolescu trist –, Katharina Liehn a fost ucisă din cauza nepriceperii noastre… Dacă ne-am fi gândit să luăm amprentele și de pe sticla cu vin, n-ar fi fost nevoie să batem pasul pe loc o lună și jumătate… Criminalul, având fișă dactiloscopică, ar fi fost arestat în cel mult 48 de ore… Și nu mai apuca să comită omorul de la Brașov…

— A, nu, protestez! Pe mine nu mă băga în chestia asta… Eu nu sunt decât un prăpădit de asistent! Dacă șefii au întotdeauna folosul, atunci tot lor le revine și Î…

Simionescu își opri tirada când văzu că Apostolescu, în loc să se destindă la gluma lui, se încruntă și mai mult.

— Ei, Nicule – reluă el, de astă dată cu seriozitate, de unde dracu ai mai scos și culpa asta imaginară?! Cum puteam noi ști că asasinul a pus mâna pe sticla cu vin, când întotdeauna gazda este aceea care servește musafirul?

— Trebuia să mă gândesc că victima, fiind aproape oarbă, l-a rugat pe criminal să se servească singur…

— S-ar putea, dar, la fel de bine, puteam să ne gândim că asasinul, prin grija cu care și-a îndepărtat toate amprentele, nu era nebun să și le lase tocmai pe o sticlă, care oferă cea mai ideală suprafață pentru conservarea impresiunilor papilare!

— Sub tensiunea nervoasă în care se afla, mai ales datorită fricii că l-ar putea surprinde cealaltă victimă, a uitat de sticlă, monologă Apostolescu pentru el.

— Și apoi – continuă Simionescu supărat de autoacuzarea lui Apostolescu, am avut de anchetat un caz cu totul deosebit. Atâta timp cât, datorită gradului de descompunere a victimelor, nu le-am putut fixa amprenta, cum am fi putut selecționa impresiunile papilare străine?!

Căpitanul îl privi gânditor, apoi, ridicând din umeri, spuse obosit:

— E unsprezece noaptea, hai să mergem…

A doua zi, după ce se înapoiară la Brașov, Apostolescu îi predă cazul lui Bogaliu.

Când să părăsească biroul maiorului, Apostolescu se întoarse și, din ușă, se bătu cu indexul peste tâmpla dreaptă, spunând:

— Nu uitați să cereți expertiza psihiatrico-legală!

*

— Crezi că Kisantal este nebun? întrebă Simionescu în timp ce părăseau clădirea inspectoratului de miliție.

— Toți cei care premeditează o omucidere, indiferent sub ce motiv, sunt nebuni! Chiar dacă medicii psihiatri nu ajung întotdeauna la această concluzie, deoarece, în principal, ei pleacă de la ideea că numai furia demențială acordă iresponsabilitatea psihică, eu îi consider schizofrenici pe toți cei care văd prin omucidere un mijloc de a atinge un anumit scop, indiferent de natura lui!

— Ce mi-ai spus acum seamănă, al dracului de mult, cu o pledoarie în favoarea ideii că toți criminalii sunt nebuni și că locul lor nu este la închisoare, ci în case de sănătate!

— Nici gând, Dane. N-am făcut altceva decât să-mi exprim părerea despre ucigași. În rest, prevederile legii sunt în concordanță cu interesele generale, deoarece, indiferent de faptul că are sau n-are discernământ, criminalul lovește în interesele societății. Dar, în sfârșit, să terminăm cu aspectele neplăcute ale meseriei noastre și să ne gândim la lucruri mai plăcute…

— De exemplu, la Bucureștiul nostru drag…

Epilog

În timpul procesului care s-a desfășurat în fața Tribunalului județean Brașov, începând cu 19 februarie 1969, inculpatul Ioan Kisantal a admis culpa furtului de

geamantane și a respins-o pe cea de omucidere.

Totuși, atunci când tribunalul îi acordă, la sfârșitul dezbaterilor, ultimul cuvânt, inculpatul recunoaște că a ucis cele trei victime. El precizează că activitatea sa criminală a fost dirijată, prin telepatie, de către fratele tatălui său vitreg. Astfel, el n-a fost nimic altceva decât o unealtă a voinței adevăratului criminal; un mediu care nu s-a putut opune poruncilor primite.

Întrebat fiind de judecător, el răspunde că nu a recunoscut până atunci omorurile deoarece a avut revelația faptelor sale abia în noaptea precedentă.

Cerându-i-se să precizeze pe cine a ucis mai întâi dintre soții Iakocs, răspunde că i se ordonă prin telepatie să nu mai spună nimic.

Manevra prin care inculpatul a încercat să scape de răspunderea penală a fost însă neutralizată de expertiza neuropsihiatrică; s-a precizat astfel că acesta a acționat cu discernământ și că este responsabil de faptele imputate.

Tribunalul județean Brașov, având în vedere gravitatea și perversitatea cu care au fost comise omorurile, prin sentința din 14 martie 1969, hotărăște condamnarea la moarte a lui Ioan Kisantal.

Urmare a respingerii recursului de către Tribunalul Suprem, sentința a fost executată.